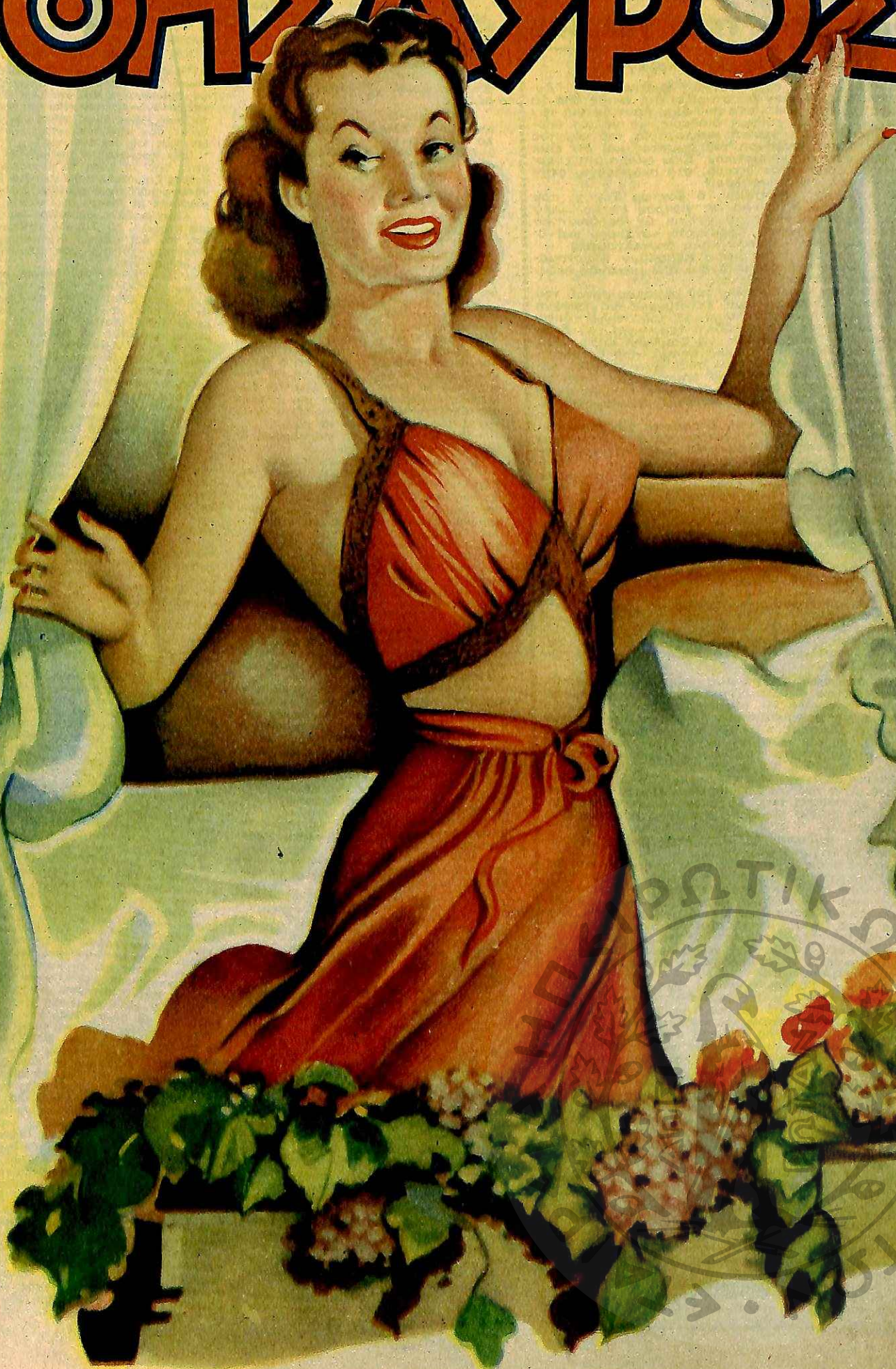

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№
384

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΓΕΛΟΙΟΥ

Ο Λόγιγνας και η ποδάγρα

Το γέλιο έχει θεραπευτικές ιδιότητες. Ο Άγγλος γιατρός Μίλμαν υποστηρίζει ότι, εκτός από τα ευεργετικά αποτελέσματα που έχει πάντοτε για τον οργανισμό μας ή ευθύνη διαθεσις, το γέλιο υποβοηθεί επίσης τη γενική κυκλοφορία του αίματος και την άδεια αναπνοή του σώματος και ότι είναι ένα θαυμάσιο αποχρεμπτικό. Έχει ακόμη μια ευεργετική επίδραση στον ήπαρ, στο σπυρίον, στην ποδάγρα και στην παράλυση!

Ένας άλλος επιστήμων, ο δόκτωρ Τόμας, που υπηρετεί πολλά χρόνια ως γιατρός σε πολεμικά πλοία, χρησιμοποίησε το γέλιο ως θεραπευτικό μέσον σε περιπτώσεις βρογχίτιδας, καταρροών και υγρών πνευμονιών με πολύ καλά αποτελέσματα. Αλλά και σε περιπτώσεις κακοήθων αποστημάτων το γέλιο υπήρξε κάποτε ο από μηχανής θεός, που έσωσε πολλούς ασθενείς.

Τέτοια ήταν η περίπτωση του μεγάλου σοφού του Μεσαίωνα, Εράσμου, που εκινούνε να πεθάνει από ένα απόστημα στο λαιμό. Σε μια στιγμή, όπως ήταν καθισμένος στο κρεβάτι του, γιατί του ήταν άδύνατο από τους πόνους να ξαπλώσει κάτω, είδε από το παράθυρο μια κωμική σκηνή, που ξετυλίγεται στο δρόμο. Τον έπιασε τότε ένα νευρικό γέλιο, που είχε κεραυνόβολο αποτέλεσμα. Γιατί το απόστημα έσπασε άμεσα, το πύον ξεχύθηκε με βίαιη προς τα έξω και ο ασθενής ανακουφίστηκε την ίδια στιγμή.

Σε μιά άλλη περίπτωση, έπρεπε να έναν Ποναλό καρδινάλιο, που πνιγόταν από ένα απόστημα, υψίζοντας ότι ξεφυλάσσει κιάλα, άρχισαν ν' ανοίγουν τα συστήματα του και να παίρνουν ν' ανοίγουν έσθρια εκεί μέσα. Ο πόνος τότε κατέπεσε τότε στο κεφάλι τη μητέρα του, πήδησε πάνω στο κρεβάτι, και πήγε να σταθεί απέναντι στον έτοιμοθάνατο, παίρνοντας μια πολύ κωμική έκφραση. Ο καρδινάλιος ξεκαρδίστηκε άμεσα στα γέλια και το έσπασμα αυτό έγινε αφορμή να σωθεί. Γιατί οι συστήματα του λαιμού του έκαναν το απόστημα να ανοίξει, όπως είχε συμβεί και στην περίπτωση του Εράσμου.

Μια άλλη περίπτωση θαυματουργού σωτηρίας από το γέλιο αναφέρεται στον δούκα της Αγκουλεμής, Υψηλός πριγκιπός των εδωσάνων από τρεις εβδομάδες, χωρίς ο γιατρός του την περίπτωση να μπορεί ν' ανακαλύψουν την αφορμή του και να τον καταπολεμήσουν.

Τρεις από τους άνδρες του, ο αρχηγός των αστυνομικών του, ο γραμματέας και ο επιστάτης του, θέλοντας να τον διασκεδάσουν, σκέφθηκαν τότε να παρουσιάσουν μπροστά του, μέσα σε κόπτες, κάτω απ' αυτή τη μεταμφίση, επιληψίαν καρδίας υποκλίσεις και μορφασμούς. Ο δούκας ξεάνοιξε η μύτη του και άφρον αμέσως άρχισε να τρέχει σωτήριο. Το βράδυ της ίδιας ημέρας ο πυρετός είχε πέσει ολόκληρα.

Το γέλιο φαίνεται ότι σταματάει επίσης το λά-ζικα και το έμμενο φάρμακο. Σε περιπτώσεις που ο Λόγιγνας παρατείνεται επί τλησών ημερες, οι αμερικανοί γιατροί, αφού έβαν ένα νευρικό γέλιο στον ασθενή, προκαλούν πενταίφνη συνθεσάτα έπειτα από μερικά λεπτά. Στο σκεπ, γιατί ο βλεννογόνος του στόματος είναι ε-ζικά και μπορεί να προκληθεί με το γέλιο μια α-κατάσχετη αιμορραγία.

Ο διάσημος Γάλλος γιατρός Άστρουλ χρησιμο-ποιούσε το γέλιο ως θεραπευτικό μέσον σε διάφο-ρες παθήσεις, ιδίως σε ψυχικά ή νευρικά νοσήματα.

Κάποτε παρουσιάστηκε για να ζητήσει τη συμβου-λή του ο γνωστότατος Γάλλος κωμικός Ντομινίκ. Όπως συμβαίνει πολύ συχνά με τους κωμικούς ή ο Ντομινίκ έπιασε από μια αδαρμένη μελαγχολία, που τον έβαρανε να τερματιστεί τη ζωή του.

—Θα σας συστήσω ένα πρώτης τάξεως φάρμακο, είχε προσέξει το όνομα του. Θα έρχοι να πάει να πηγαί-Ντομινίκ παίζει τον Άρλεκίνο. Είμαι βέβαιος ότι έ-να μου πείτε ότι έχετε θεραπευθεί τελείως.

Ο Ντομινίκ είχε μείνει ν' ανοικτό το στόμα. —Επειτα άρχισε, ξαφνικά, να γελάει σαν τρελλός και το γέλιο του αυτό εξακολούθησε αρκετά λεπτά.

—Τί επάθετε; ρώτησαν έκπληκτοι ο Άστρουλ. —Τόσα χρόνια, απάντησε ο Ντομινίκ, κάνω τους άλλους να γελουν, αλλά κανείς δεν βρέθηκε ως ση-μασία οίς, είμαι ο Ντομινίκ!

Από εκείνη την ημέρα γελοούσε πάντα όταν θυ-μόταν το πάθος του Άστρουλ και αυτό του ξανά-δωσε την ευθυμία και την υγεία του.

Η συμβουλή του γιατρού

Τραγικό διήγημα

—Δώστε μου ένα τσιγάρο, είπε ο Σαμπόρ.
Ο Βαλέσκου σηκώθηκε, πήρε απ' το τραπεζί την κασετίνα με τα τσιγάρα και την προσέφερε στο φίλο του. Ο Σαμπόρ άφισε το ποτήρι που είχε φ-δείασει.

—Ευχαριστώ, είπε. Περίφημο είναι το λικέρ σας. Έλπιζω να είναι εξ ίσου κα-λά και τα τσιγάρα σας.

Αιδέσθησε ένα και το άναψε. Ο Βαλέ-σκου κάθισε απέναντί του, τον εκύτα-ξε με παράξενη επιμονή και πρόσφερε:

—Τώρα είμαστε μόνοι στη βίλλα μου, αγαπητέ φίλε. Ο υπηρέτης μου έχει πάει στην πόλη, 30 χιλιόμετρα απ' εδώ. Το κτήμα μου βρίσκεται μέσα στο δάσος. Κανείς δεν ξέρει πως ήλθατε έ-δω. Η γνωριμία μας ήταν τυχαία, κα-νείς γνωστός σας δεν με ξέρει... Μα δυο λέξεις, είσαθε στη διάθεσή μου, α-γαπητέ μου!

Ο Σαμπόρ κύταξε με κατάπληξη τον τόσο συμπαθητικό εκείνον άνθρωπο, που είχε γνωρίσει τυχαίως στο δρόμο, γιατί τον είχε βοηθήσει να διορθώσει μια βλάβη του αυτοκινήτου του. Η συμ-πάθεια που του είχε εμπνεύσει ο Βαλέ-σκου, τον είχε κάνει να δεχθεί την πρό-σασή του να περάσει μια μέρα στη βί-λλα του, έπωφελομένου απ' την απουσία της οικογένειάς του. Τα παράξενα λόγια του άσπρου τον έκαναν να γελάσει.

—Βλέπω πως είσαθε και φαρσέρ, α-γαπητέ Βαλέσκου! είπε.

—Ο άλλος όμως έμεινε σθεδρός. Είσαθε στη διάθεσή μου, σας λέω! Ζεις ο ίδιος μου είσατε ότι η οικογένειά σας άπουσιάζει απ' την πόλη. Έχω πληρο-φορηθεί εξ άλλου ότι κρύβετε στο σπίτι σας ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Θα πάω λοιπόν στην πόλη, με το αυτοκίνητό με το οποίο ήρθατε εδώ, θα πάρω τα χρημάτα που τα κλείδατε που βρίσκονται ασφαλά στην τσέπη σας, κι έπειτα θα έγκαταλείψω το αυτοκίνητό σ' ένα έρη-μο δρόμο... Κανείς δεν θα μάθει ποτέ τί άπογύναξε... Ούτε και θα υ-πομνησθεί κανείς έμένα, έφ' όσον με έ-ρουν όλοι ως ένα φιλήσυχο κτηματία, που γυρίζει τελευταίως απ' την Αμερι-κή μ' ένα γερό κομμάτι... Πώς σας φαίνεται το σχέδιό μου;

—Καλός φαρσέρ είσατε! έαυκέισε ο Σαμπόρ, κοιτώντας τον Ισράτα που είχε άρχει να βρέξει το μέτωπό του. Φαίνεται πως διαδέχεται άστυνομικά μν-θοροήματα... —Ας πάω όμως κι ε-γώ με το ράλο μου στην κωμωδία σας! Πάστε μου, πως μπορεί να μ' έχετε στη διάθεσή σας, όπως λέτε; Πώς θα έκα-σφαλισθείτε ότι δεν θα σας καταγγείλω; Έσπερε να με σκοτώσετε, για να είσαθε άσφαλισή!

Ο Βαλέσκου χαμογέλασε. —Αλλά το χαμόγελο του γελώσε μ' έναν άγριο μορφομό.

—Και πώς σας λέει ότι δεν σκο-πέω να σας σκοτώσω; πρόσφερε με πα-ράξενη ήρεμια.

—Μα έχω μπορεί να άμυνθώ! απάν-τησε ο Σαμπόρ, που είχε χαμογέσει.

Ο Βαλέσκου πεταγτηκε όρθιος, με το πρόσωπό του άλλοιωμένο, άγνώριστο.

—Όχι, δεν μπορείτε! φώναξε. Είσαθε κι' όλος νεκρός. Σας έχω σκοτώσει!

«Τρελλός είναι!...», σκέφθηκε ο Σαμ-πόρ.

Κι' ένοιωσε να τον περιλούη κρύος Ισράτας, γιατί είχε πάνω έναν ενστικτο-φόβο για τους τρελλούς. Αίχως να ξε-κολληθεί τα μάτια του απ' το συνομιλη-τή του, σκούπισε το μέτωπό του, με μία μηχανική χειρονομία.

—Βλέπετε; Είσαθε νεκρός κι' όλος! φώναξε θριαμβιστικά ο Βαλέσκου. Κοι-νέστε να πεθάνετε... Έπειτα από τον κρύο Ισράτα, τα μάτια σας θα βασίλ-ψουν, και θα σωριασθείτε έαυρικά κά-τω... Πειθαίνετε από δηλητηρίαση, κύ-ριε Σαμπόρ. Και το δηλητήριο βρίσκεται μέσα στο λικέρ που ήπισατε πρό-δ-λίγω.

Ο Σαμπόρ έμεινε άκίνητος για μία στιγμή. Άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, μα δεν το κατάφερε. Έπειτα οί δυνατόις του τον έγκλειψαν κι' έπεσε απ' το κρεβάτι του στο πάτωμα.

—Εν τάξει! είπε με δυνατή φωνή ο Βαλέσκου. Τώρα πρέπει να κάνω γρή-γορα... Θα τον κρύψω προσωρινώς στο δάσος, κι' αύριο θα τον θάψω... Μα πού είναι τα κλειδιά του;

«Έσκυψε πάνω απ' το άνασθητο σώ-μα, έμαζε τις τσέπες κι' έβγαλε ένα μάτσο κλειδιά κι' ένα πορτοφόλι.

—Πάμε τώρα να φέρουμε το σακάκι πρόσθεσε.

Και βγήκε απ' την αίθουσα.

Τα είχε προετοιμάσει όλα. Το μεγάλο σακάκι, μέσα στο οποίο θάβειναι το πώ-μα, βρισκόταν σ' ένα ντουλάπι. Το πήρε και άναγύρισε στον τόπο του έγκλημά-τος του. Μόλις όμως σηκώθηκε στη σάλα, έμεινε σάν κεραυνόπληκτος. Ο νεκρός δεν ήταν πιά στη θέση του!...

Πριν προλάβει να σκεφθεί ο Βαλέ-σκου, για να λύση το μυστήριο, ένας άντρας ξεπρόβαλε πίσω από ένα επίπλο, σήκωσε μία βαρεία καρέκλα και του την κατάφερε με δύναμη στο κεφάλι...

«Όταν συνήλθε, βρισκόταν δεμένος σά μια καρέκλα. Ο Σαμπόρ καθόταν αντί-κρου του και κάρνιζε ένα τσιγάρο. Ο Βαλέσκου κύταζε σάν άπολιθωμένος το εδάφος του.

—«Όστε λοιπόν δεν ήσατε φαρσέρ, έ; φώναξε γελώντας ο Σαμπόρ. Μ' όλο που είσατε μάθει άσπρος τόσα πράγμα-τα για μένα, άγνοούσατε μία λεπτομέ-ρεια: ότι ο γιατρός μου είχε άπαγο-ρεύσει άπολύτως να βάζω στο στόμα μου άλκοόλ... Άκολουθώ τη συμβουλή του... κι' όπως βλέπετε, δεν έχω λόγους να μετανιώσω γι' αυτό! Κάπου-κάπου όμως δεν κατανοώ γι' άντιστάση στην ευγενική ύποκλησή του ένος ή του άλλου γνωστού μου. Όταν λοιπόν μου προ-σέφερε τόσο έπαινα εκείνο το λικέρ, άναγκάσθηκα να το δεχθώ, αφού άρνή-θηκα για λίγο... Έχω κι' έχω, έσπε-ρε, τον άνδρικό μου έγωισμό... Μοι φαί-νεται πως θα με περάσουν για γυναι-κόφιλο, αν άρνηθώ να πιά, Υψηλός εδ-κώλης ένας τρόπος να υποκαλώ σε σας τυχαία σας έσεί, στρέψατε προς ένα και στο γιατρό σύγχρονος; Περιμένα να μου γυρίσει την πλάτη, καθώς παίρνατε τα τσιγάρα, κι' άδειασα τότε το λικέρ μέσα σ' αυτή τη δηληνηρή γλάστρα... Θα τα έαναποδοίμε όμως τότε, έκα-τόπουν οί άστυνομικοί, που τους έκα-τάσε τηλεφωνικά... Δεν σας φαίνεται άτα άκούγεται από μακριά ένα μωτέρ αυτοκινήτου; Αυτοί είνα...

T. MAPINO

Τροχοφόρα νοικοκυριά

«Έπειτα απ' τον πόλεμο, άναφρίσαν στα διάφορα Πανεπιστήμια άρκετά φοι-τητά έγγήλικοι, που άσπερε κανονικά γάμου ριχθεί πιά στον άγώνα της ζω-ής. Είνα αυτοί που είχαν έξαναγκασθεί να διακόψουν τις σπουδές τους. Πολλοί είνα παντρεμένοι, μερικοί έχουν και παιδιά. Πώς θα μπορούσαν όλοι αυτοί να ζήσουν μακριά απ' τα σπείτα τους, όσο θα διαρκέσουν άκόμη οι σπουδές τους;

Το έμερικανικό Πανεπιστήμιο του Ού-Ισκονιν έλυνε το πρόβλημα αυτό μ' ένα τρόπο πρακτικό και πρωτότυπο. Ά-γόρασε καμμία έκασοτή σπείτα Βαγόν-ια και τα έγκατέστησε σ' ένα μεγάλο γειτονικό γήπεδο, για να κατοικήσουν οι παντρεμένοι φοιτητά με τις οικο-γένειές των. Κάθε τέτοιο σπίτι έχει 1-3 δωμάτια: κρεβάτια, καθίσματα, τραπε-ζάρια, σπυντριο και κουζίνα, μ' έλη την άπαιτούμενη έπιπλώση. Το μαγείρεμα γί-νεται με ηλεκτρισμό. Όσο για τα πλυ-σταριά, άποχωρητήρια και λουτρά, εί-νε κοινόχρηστα και συγκεντρωμένα δια-σε παράπηγματα, στο κέντρο της προ-τότυπου αυτής κατασκευής.

Το νοίκι κάθε σπιτιού είνα 25-32 δολάρια το μήνα, άναλόγως του με-γέθους του. Μπορούν να το πληρώσουν οι φοιτητά; Ναι, γιατί κάθε άποστα-τευόμενος φοιτητής παίρνει μηνιαίο έπί-δομα 57,50 δολάρια αν είναι άναν-δρος και 82,65 αν είναι παντρεμένος.

Αφού λοιπόν πληρώση το νοίκι του, του μένει και ύπόλοιπο για τα άλλα έξοδα.

Σε περίπτωση μερικής άναπηρίας από πολεμικό τραύμα, το έπίδομά του γίνε-ται από 105 δολάρια και πάνω. Έ-χει δικαίωμα σ' αυτό το έπίδομα έπί ένα έτος το λιγώτερο. Αν ήταν μικρό-τερος από 25 έτών, όταν άποστρατεύ-θη ελπορτάει έπίδομα επί τόσον και-ρό, όσο έμεινε στο στρατό. Έξ άλλου, η Κωδέρνησις πληρώνει όλα τα έξοδα των σπουδών του, μέχρι ποσό 500 δολαρίων το χρόνο.

Έτσι, οι μέλλοντες πνευματικοί ήγέ-ται των Ηνωμ. Πολιτειών θα μπορέ-σουν να συνεχίσουν και ν' άποτελειώ-σουν τις σπουδές των, χωρίς να τους άπασχολούν πολύ οι σκέψεις των άναγ-κών του σπιτιού τους.

Οπισσαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΟΡΗΝΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΔΝΙΣΟΤΗΣ

Θριαμβεύει η άγάπη, λέγαμε την τελευταία φορά για τους άπιστους γά-μους. Όταν υπάρχει πραγματική άγά-πη, η άνισότης ή οικονομική και ή κοι-νωνική, καλύπτονται από τον έρωτα. Μία μόνο επιφύλαξη έκάναμε για την πνευματική άνισότητά των ανθρώπων. Και για την άνισότητα αυτή ύποσχέ-θηκα να σας μιλήσω.

Είνα άραγε άρκετά δυνατή ή άγάπη, ώστε να μπορούν να γεφυρωθή τα χά-σμα μεταξύ δυο πνευματικά άνισων αν-θρώπων;

Αλλά πρώτα-πρώτα μπορεί ν' άνα-πνυχθεί άληθινός έρωτας άνάμεσα σ' έ-ναν άντρα και μία γυναίκα, που δεν έ-χουν κανένα σημείο πνευματικής έπα-φης; Μιλώ για έρωτα πραγματικό και όχι για έπιδερμικές συγκινήσεις, όχι για τον πόθο που δεν προσέχει τίποτ' άλλο από την Ικανοποίησή. Τότε φυσικά, ζή-τημα δεν υπάρχει. Με τη βαθύτατη καλ-λήτητά σας έσεί, στρέψατε προς ένα πλάσμα άναλόγητό που δεν είνα σε θέση να λέει να σας πη, με το όποιο δεν μπορείτε ούτε μισό λεπτό να καθί-σετε χωρίς να καταληφθήτε από θανά-σιμη πλήξη. Ως τότε όμως ή σττροφή αυτή; Πολύ γρήγορα θάρρη ή στιγμή του κόρου. Όχι μόνο εκ μέρους σας, αλλά και εκ μέρους εκείνης, που έξαν-τλει μάταια όλες τις προσπάθειές της χωρίς να μπορούν να σας παρακολουθή-ση. Κι' έσεί κι' εκείνη θ' άναζητήσει κάποτε το σύντροφό που να ζήσει τη γλώσσα σας, νάχη τις ίδιες μαζί σας άνοησίες και τα ίδια ενδιαφέροντα, να καταλαβαίνετε τι σας λέει και να κα-ταλαβαίνει τι το λέτε.

Αίχως μία τέτοια προέγνιση είνα ά-δύνατο ν' άναπνυχθεί πνευματική συγ-γένεια και ψυχική άγάπη. Ο έρωτας θα μείνη περιτομένος στο ύλικό του πε-δίο. Ένας τέτοιος δε έρωτας δεν έχει μεγάλες έλπίδες μακροχρόνιους.

Αν έκατομνησθώ έσεί, έρωτεύ-θητε τη στιγμή αλλά καλλιερνήμη και έξελικτική δακτυλογράφο σας, ή οικο-νομική σας άπόσταση θα εκλυφεί από την άγάπη. Και αν κομική έσεί, που άλάνιστα κάθε άπόγευμα τ' άρη-ναίκα σελάνο, άναψήστε τον άπλό άν-θρωπο που δεν έχει την άνεση των κ-νίσων στους κομικούς κύκλους σας, έχει όμως μέρους άνάλογη με τη δική σας, πάλι, όταν πρόκειται για άληθινό ερωτικό σύνδεσμο, ή κομική άδεσιότης του και ή λαϊκή του προέλευσις δεν ύ-

Σε λίγο άρχίζει ή νέα έξαιρετι-κού ένδιαφέροντος Ιστορική σειρά:

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΑ ΧΑΡΕΜΙΑ

Του ννωστου λογοτέχνη και ποιητή Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Δραματικές περιπέτειες ώφρων γυναικών πάσης εθνικότητας που το γραφτό τους τις παρέσυρε σε διάφορα χαρέμια της Άνατολής.

Περιπέσεις έρωτες, άγρια μιση, σκληρές εκδίκσεις, όλη ή έρω-τική φλόγα της λαγνυμένης Ά-νατολής.

πάρχει κίνδυνος να διαλύσουν το σύνδε-σμό σας.

Τις πνευματικές όμως άποστάσεις — τί να σας πω; — τις φοβόμαι. Δεν έν-νοώ βέβαια ότι ο καθηγητής του πανε-πιστημίου για να ζήσει άρμονικά στο γάμο του πρέπει ν' άναζητήσει Ισοδύ-ναμη ν' αυτόν σοφία. Ούτε ότι ο ποιη-τής πρέπει καλά και σώνει να πάρη την ποιητρία. Μία τέτοια άρχή θα μετέβαλε τ' άνδρόγυνά σε συντεχνιακές οργανώ-σεις... Αν όμως άντρας και γυναίκα δεν είνα πνευματικά Ισοδύναμοι, άσφα-λώς πρέπει να είνα Ικανοί ν' ανταλλά-ξουν δυο σκέψεις, χωρίς ή αμάθεια του ένος να ρηθί σ' άισθητή σύγκρουση με τη μορφώση του άλλου. Γιατί άλλωστε ορθώνονται παγόθουσα και λυγρύνον-ται οι σχέσεις.

Έχουμε παραδείγματα πολλά, πρόσ-φατα και παλιά. Ένα καιρό την πνευ-ματική έπεροχή κατά κανόνα την είχε μόνον ο άντρας. Λιγώτερο μορφωμένες ή και έντελώς άμόρφωτες γυναίκες, ή-ταν στο πλευρό του σάν έξαρτήματα, άπλά ζωντανά, άφιερωμένα στο νοικο-κυριό του σπιτιού και στο μεγάλομα των παιδιών τους, άνίκανες όμως να καθήσουν αντίκρου στον άντρα που εί-ν' ανταλλάζουν μαζί του δυο κουδέντες, έξω από τις κοινές και τις τρένουσες. Πολύ λιγώτερο ακόμα Ικανές να κρατή-σουν μια συζήτηση πάνω σ' ένα γενικό θέμα.

Τώρα που ή γυναίκα άρχισε να μορ-φώνεται όσο σχεδόν και ο άντρας, ή ύ-περοχή πολλές φορές εκδηλώνεται και σ' αυτήν, εις βάρος του συντρόφου της. Τελευταία ακόμα ή δυσαρμονία δυο συζύγων έφθασε σε διαζύγιο. Δυο νέοι που άναπήθηκαν φλογερά και παντρε-θήκαν. Αίχως μίνας όμως μετά το γά-μο εκδηλώθηκε το κενό. Έκείνη δικη-γόρος. Και όχι μία ομοιοδότηση δικη-γορίας που έπέρασε από το Πανεπιστή-μιο και πήρε όπας-όπας ένα δίπλωμα. Λαμπρή έπιστήμων, έξαιρετική μορφο-μένη με άρτια έγκυκλοπαιδική καταρ-τίση, με πολύμορφες άνησιές, με ζωη-ρότατα ένδιαφέροντα για τα κοινωνικά και πνευματικά προβλήματα.

Έκείνος μωρφόσις μψέν. Ούτε το γυμνάσιο καλά-καλά είχα βγάλει. Και δεν θα είχε ή έλαττωματική του έκπαίδευσις καμμία σημασία, αν τού-λάχιστον τον διεκρινε κάποιος ήλιος για τη σπουδή ή έστω και για το άπλό διάβασμα. Πλήρης όμως άδιαφορία εκ μέρους του. Είδικως όμως τεχνίτης, δεν έγδισαφρόταν παρά για τη δουλειά και για το σπίτι του.

Γνωρίσθηκαν κι' άγαπήθηκαν. Άγά-πη χωρίς τη συμμετοχή του πνύματος. Το κατάλαβαν, όταν πήσαν την άπόση-σι να παντρευτούν και βρέθηκαν βρά-δυ την ίδια στέγη. Σε άμείνια βρά-δυ ήσαν και οι δυο τους. Έξω ο ένας για τον άλλον. Μετωμένος έκείνος άπέ-ναντι της γυναίκας του, ένοιωθε άέ-στακτο το βάρος της κατατορητικής του. Δεν τολμούσε να τη συνοδεύση οτούς κύκλους της. Έκείνη πάλι έ-πληττε στους δικούς του κύκλους. Ο-ποιο κι' αν ήθελε να το άποφύγη έβλε-πε έν τούτοις τον άντρα της σάν υπο-δέεστερό της. Δυστυχής και οι δυο.

Χωρίς έπαφή και χωρίς συνεννόηση, γ-πήρχε, βέβαια, ή σωματική συγγένεια. Άλλά είνα, νομίζετε, άρκετή αυτή και μόνη για ένα μόνιμο σύνδεσμο, όταν δεν συνοδεύεται και από κάποια πνευ-ματική έπικοινωνία;

Λογικοί και οι δυο τους το κατάλα-βαν, άποφάσισαν να επανορθώσουν την έπιτολησιότητά τους και διέλυσαν ένα σύνδεσμο, που δεν στηριζόταν παρά μόνο στον πόθο.

Σας άνέρεσα ένα παράδειγμα παρ-μένο από την πραγματικότητα, για να δής ότι αν ή άγάπη, όταν είνα άληθι-νή, καλύπτει τις κοινωνικές και τις οι-κονομικές άποστάσεις, δύσκολα όμως καλύπτει τις άποστάσεις που δημιουργ-νούν οι πνευματικές διαφορές. Έγεία-το, ύμει σας και θυμηθείτε το άν ποτέ — δ μη γένοιτο — παρουσιάσθ έάνγκη.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Μου κάνεις ένα ζυριαματάκι στα νηγούρα;... (Σκίτσο Π. Παυλίδη)

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Άπρίλης

Άπρίλιος κατέφθασε... Πανηγυρίζουν όλοι οι Δόν Ζουάν, οι έκοντες Ιακόνν το πορτοφόλι. Γιατί όσοι έχουνε λεφτά και δεν τους λείπει τίποτα και άν

δεν είνα Δόν-Ζουάν — που θάνα άποωδότης — δεν τους ένδιαφέρει

αν ο χειμώνας πέρασε κι' αν ήρθε καλοκαίρι. Αυτοί έχουνε πάντοτε μία διαλεκτική παρέα. Έχουνε βίλλα και ύπό και θα περνάν ώρια. Άλλ' όσοι άδεια έχουνε την τρέπη άνελλιπώς την άνοιξη προσμένουν να έρθει πως και πως. Και όταν έρθη, οι Δόν Ζουάν, οι φουκαράδες χαίρνον- (τα)

γιατί με δυο χιλιάδικα ή το πολύ και τρία με το κορίτσι τους μπορούν παντού να περιφέρωνται και να το ρίχνουν — εύτυχώς — σπ... φουσιολατρείς! Η άνοιξις είνα γι' αυτούς σανόιο σωτηρίας, τρελλοίνουν τον έρωτα εις τις πεζοπορείας, και αν — σπανίως που και που — τον βάζουν να κάθεται λίαν φουκαράς χωρίς καμμία πόζα

σε μία καρέκλα έσθρας, άπάνω στο Γαλάτσι, και τού προσφέρουν το πολύ βανίλλια ή γκαζόζα. Με μία γκαζόζα, πλάση, μπορεί να τη γλυτώσει, την Άνοιξη ο έρωτας δεν είναι άλαζών, είνα σπινός και ταπεινός, μεγάλες κάνει έκπτώσεις όπως τα καταστήματα στο τέλος της σεζόν.

★

«Έκείνος» από τις έφτα προσμένει ν' άνοιξη και να στο τέλος έρχεται κι' έκείνη» στη γωνία — Μά τι έγνήσκες, Λιλά; — Σ' έκανο και περίμενες, Κωστήσι μου, πολύ; — Μου άρνους...

— Ναι, βέβαια έχω άρνήσει λίνο, μιά δεν μπορούσα πιά ναρσι άγάπη μου να φύνω. Είχαμε έσείς φοβερά δουλειά στο μοναζή, απ' το τμήμα των καλτών μας είχα φύγει κι' ή (Ζίζη)

κι' ήμουνα μόνη μου σχεδόν. Και του μιλώ συνεχώς εκείνη καθ' όδον. Κι' εκείνος, έξυπνότερος και δόλου έπιπολαίος φροντίζει άποωδότης και τεχνικό την όδονή επί της Άκροπόλεως, γιατί εκεί το ραντεβού δεν θα κοστήση τίποτε. Κάνει βεβαίως πως αυτό έγνήσκες τυχαία κι' έπ' εύκαιρία, φυσικά, βλέπουμε και τ' Άρχαία.

★

Άπρίλιος κατέφθασε... Κατέφθασε τρεχάτος, δάνειος και φτεινός γλυκός και μυρωδάτος, κατάλληλος για κάθε τι ερωτικό παιχνίδι...

Πάρτε, λοιπόν, την τοσούπα σας και γορά για το βουρσί!...

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

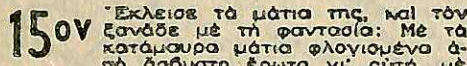
ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ὁ δὲ λαὸς αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ὄρει
ἐδόξατο, σέως καὶ ὕψους·

νέκτημα ότι είχε πολύ γευστικώτερη
και δεν πειράζει τα νεύρα.

Εὐφράτης Γ.

ΕΙΚΟΝΟΥ.
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑ

Ἐνοιξε τὰ μάτια της καὶ τὸν εἶδε νὰ τὴν κυττάζει μὲ μιὰ λαμπάρη αὐθάδεια. Ἔλκε παράσοι τὸ χέρι του πῶς ἀπ' τὴν πλάτη της, καὶ, καθὼς ἴτανε καθισμένοι στὸ γιδοῦν διπλὰ-διπλὰ, τὴν τραβοῦσε πρὸς τὸ μέρος του: Ἐκείνη τὸν ἐπαρῶς. Ἐκείνος τὴν τράβηξε πῶς δυνατό. Τὰ χέρια του εἰς πυρμαίνες τανάλιες σφίγγανε τὸ κορμὶ της. Ἐνῶ, ὅτε ἡ

Ὁ Γερμανὸς τὴν ἄφισε καὶ ἔβαλε τὰ
χέρια του στὸ πρόσωπό του. Τάβαλε μα-
τωμένα. Ἀλλὰ, ἔβαλε τὸ μαντήλι του
καὶ σκούπισε τὸ αἷμα.
— Εἰσαστε ἓνα ἐνδιαφέρον σαρκόβορο
τῆς ψιφύρας.

Την έσφιξε πάλι πιο αποφασιστικά στην
αγκαλιά του. Ή Στέλλα κατάλαβε πως
ήτανε χαμένη...

Τη στιγμή εκείνη άκουστηκε ο θόρυ-
πος ενός αυτοκινήτου, κι' ύστερα τὸ κου-
νί. Ή Στέλλα πεταχτηκε βόρρα!

Βήματα βαρείς άκούστηκαν. Άπ' την άνωθεν πόρτα μπήκανε, πρώτα ο Μπαζής, μετά ο πατέρας του, ο οποίος έβλεπε το ποτόλι, άνοιξε τη θύκη, πήδησε και έκλεισε την άδεια θύκη και γύρισε και κάθισε πάλι στο ντιβάνι.

Ἐκείνη τὸν κύτταρο τοῦ κεφαλίου.
ἀκριβῶς, ἀνεκτίμητο... ὅλα, ὅταν κά-
τῃσι... Τὸ πρόσθιο τοῦ ἴππου ἀδυνα-
τοῦ... τὰ μαλλιά του ἦσαν κλειστά, ἀ-
κουρῆλα κρεμόντουσαν τὰ ἀνακαμμένην
ἐπὶ τὰ ἄνω του... τὰ ρούχα πάντα

Ὁ Μπαίχερ μάλιστα σὲν ἔβλεπε τοὺς
δύο στρατιώτες:
— Λύστε τὸν, καὶ περιμένετε ὅζω ἀπὸ
τὴν πόρτα... θὰ εἶς φωνάζω, μόλις τὰ
ἐκλήρωσιν ἡ ἀνάκρισις...
Ὁ ἑνὸς στρατιώτης ἔβλεπε τὰ χεῖρα τοῦ

—Μιλὰς γερμανικά;... ρώτησε ὁ Μπακ.
—Ὁ Γιώργος ἔγνεψε «ναι» μὲ τὸ κεφάλι.
—Ἦ κυρία ζήτησε νὰ αἰσθῇ ὀπίσθε νὰ

«Σ' αγαπάει, λέει, πλατωνικά και βαρβαρικά... συνέχισε με κυνική ειρωνεία ο Γερμανός. Άποχαριστόσαί την, και φύγε... Έκλειψεν θα μείνη απόψε μαζί μου... Άκούσε... Μαζί μου... Μ' έμένα, πού δεν

πρωτες, και την κλειδωσε. Ύστερα, τραβήξε το Γιώργο απ' το χέρι στην άλλη πόρτα της κάμαρας, την έσπρωξε και μπήκε μαζί του στην κρεβάτοκάμαρα. «Ανοιξε ένα παράθυρο πούδλεπε πίσω, σέ-
μιαν αύλη.

Μὲν οὖν οἱ ἀλλοὶ ἀκούσαντες τὰς ἐκκλησιαστικὰς τῶν Γερμανῶν σὺν κλειστῇ πόρτᾳ τοῦ Μπαίχερ, φωνές, ποδοβολητὰ τῶν ἄλλων ποὺ περιμένανε - σὺν ἐξῶ πόρτᾳ.

Μὲν οὖν οἱ ἀλλοὶ ἀκούσαντες τὰς ἐκκλησιαστικὰς τῶν Γερμανῶν σὺν κλειστῇ πόρτᾳ τοῦ Μπαίχερ, φωνές, ποδοβολητὰ τῶν ἄλλων ποὺ περιμένανε - σὺν ἐξῶ πόρτᾳ.

τρέξαν ακόμα, τρέξαν να κροταλίσουν
 τρέξαν, τρέξαν πολύ, με την ψυ-
 χή στο στόμα. Κι' όταν δεν άκουγανε πια
 τίποτα, σταθήκανε μία στιγμή για να πά-
 ρουν ανάσα.

Ἡ τρύπα

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ περνᾷ ἐμπρὸς τοῦ
6 ταγματάρχου καὶ Σιφίας. Τὸν βλέπει
δ' αὐτὸ τὸ χάλι καὶ τοὺ φωνάζει:
- Ἐλα ἐδῶ, στρατιώτη.
7
8 Παπανικολακόπουλος Νικόλαος
τοῦ Χαράλαμους στέκει κλαίοντα

Ὁ κ. ταγματάρχης γουρλώνει τὰ μάτια του γεμάτος ἀπορία.
— Σὲ καλὸ σου, παιδί μου! φωνάζει.
Αὐτὸ εἶπε ὅλο;
— Μάλιστα κ. ταγματάρχα.
— Μὴ...

- Πρέπει να ελαιοποιήσω το Μάρκο να
καθί κι' αυτός...
- Έχεις δικίο... Τώρα, πρέπει να χ
θώμε όλοι...
Τούδως το πιστόλι του Μπαϊκερ
- Πάρτε... Καί, γειά σου!...

τους έληφθησαν διψασμένα. Δυό έλευθε-
ρου πλάσματα που νοιώθανε τις καρδιές
τους να χτυπάνε μ' έλπίδα μέσ' στο σκα-
τάδι...

νέο ηλεκτρίσε κάθε ναρκωμένη έλληνικ
ναρδία: Οι Γερμανοί ψύγανε!... Άφιν
τας αίματα πίσω τους, κι έρείπια, κι
ποκαΐδια, παίρνανε ντροπιασμένη τ
δρόμο για πίσω, τδ δρόμο των νικημένων
Στά συνφορωμένα τους πρόσωπα, πο

...;... θσκαταφερνανε να ρυθουνε
τανολ απ' τα χωματα τα ποτισμενα με α-
μα χυμενο απ' αυτους;... Κι' οστερα, κ
αν ακομα γινονται μπορετο να διασηψ-
σουνε τον κλοιδο της φρικης πουχανε σφ-
ξει γυρω τους οι Ιδιοι, τι τους περιμενε
αποφυγε αυτην καταρσιδα τους τη Γερ-

μέ τη σιδερόφρακτη έπαροι, σακατεμέν
σαράβαλο - τιμωρήμένη απ' τή μεγάλη Νε
μοί, πού δέν ξεχνάει ποτέ!...

Nail... Οι Γερμανοί φεύγαν!... Μας
απ' τούς δρόμους τής Αθήνας, ανάμεσ
στους στίχους των αδόκλων κλαδών

παρέλαιο της φυγής, κάποια ελληνική ομοία ξεπεταγότανε μέσα απ' τα πλήθη, σε ποια φωνή πρωτοτυπούσε τη μουνγαμάρ της σκλαβιάς: «Ζήτω η Λευτεριά!...» Κι οι Γερμανοί, με τα όπλα τους γυρισμένον όλοπολο πληθυσμό, κτήνη φοβισμένον από το δόλο των τριών τους, πο...

« Ἀπὸ κείνη τῆς φουέρας νυχτὶς οὐδὲν ἔβλεπον
 τοῦ Μπαίρερ, οὐτ' ὁ Βεργίδης, οὐτὲ
 Στέλλα, οὐτ' ὁ Γιώργος εἶκονε ξαναδοῦ-
 θῆναι. Ὁ Γιώργος εἶχε καταφέρει νὰ ξε-
 γλυστρήσῃ ξανά πρὸς τὸ βουνό. Ἡ Στέ-
 λα, ἀφοῦ εἶχε εἰδοποιήσει τὸν ἄντρα τῆς
 ἀφῆς καὶ αὐτὸς εἶχε νοσήσει κατὰ

τας να κυκλοφορή στους δρόμους, και πα-
ριμένοντας, μαζί με τη γυναίκα του, μα-
κριά το γυίο του, μαζί μ' όλη την Ελλάδα
την εύλογη μέρα που οι Γερμανοί θύ-
νανε... Καί, να πού οι Γερμανοί θύ-
νανε...

της κατοχής... Δευτέρα ήρθε η Στελλά
Με τ' λακτάρα την αγκάλιασε ο Μάρκος
Περσιότερος σαν πατέρα και πολύ λιγ
σα σύζυγος...
-Κι' ο Γιώργος... ρωτήσαν ο ένας το
άλλον, όποτε' από τα πρώτα φιλά.

είχε μολυνθεί απ' την ελληνική χειρὸς γαίης. Κι' όταν φέρανε στο σπίτι τους ψινόντα στον γαστρώ και παραμολούσε.

Ὁ γερο-Βερβιλός περιποιήθηκε μόνον του τ' πληγωμένο πόδι τοῦ γιου του, κ' ἐμὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀντισηπτικῶν, ποὺ χ

από τόσα χρόνια, ο παρανοήσιμος ντ
 έλκισε τα μάτια του, κι' ένοιωσε πίν
 ξαίσια γαλήνη που χαρίζει το ήρεμο σπ
 ύστερ' από τόση τρικυμία...
 Σάν ξύπνησε, ύστερα από έναν ευ
 γατικό ύπνο, ο τραυματίας είδε μονά
 κι' άσπρη σελήνη που γέλαγε του τρυ

—Είσαι άνόητος! τόν μάλως.
—Δέ βρίσκεις πώς είνε πολλές δυ
ρές, και, μάλιστα, με χρονικό ένδιαμε
τόσο μικρό;...
—Σωπα!... τούπε. Άν συνεχίσης,
πώγω...

— Τι κι' αν φύγεις;... Μπορείς να γης από μέσα της;...

ΚΑ'.

Στη βίλλα του Βερνίδη, στην Κροίη αποφασίστηκε να μαγειρευτούν ένα άνοιχο τρέκο βορσάκι όλων των ειδών του σπιτιού.

Κατά τις εννιά, οι προσκαλεσμένοι χαν αρχίσει να σπάνουν. Τους υποχρύνουν ο γερο-Βεργίδης, ή Στάς, ο οποίος είναι ο παλιός φίλος του

Μιράντας πλανιότανε παραπονεμένη π
 απ' τὰ κεφάλια τὼν καλεσμένων, τριγ
 ζοντας με' ἰδιαίτερη ἐπιμονή ἀπάνω ἀπ'
 Γιώργο, τὸν «ἥρωα» με' τὰ δύο τραύματ
 τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ
 τύπου...

— Πάει να κατέβη ως την ηλικία της
ναϊφας του με κάθε τρόπο...
— Γιατί τὸ λέτε αὐτό;... Δὲν εἶνε
ριασμένο μόνο τ' ἀνθρώπου μετὰ τὴν
ἡλικία... Μ' ἄλλο τὸ διαφέρει.

ρωτᾶν, ἵ' αὐτὸς δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς
γῆται τ' ἀληθεῖα παρανόμια τῆς πολ-
κῆς του Ιστορίας: Τὴν Ἀλβανία, τὸν το-
ματισμὸ του, τὴ σὺλληψιν του, τὸ Καὶ
τὴν καταδικὴν του, τῆ σωτηρία του —
δωας, στὸ τελευταῖον αὐτὸ κεφάλαιον.

Ἡ μαρκησία ντὲ Λιδὸν δὲν ἦταν μόνο μι
 μορφή γυναίκα. Ἦταν ἀληθινὴ σειρήνα πο
 ἔνοήτους μὲ τὸ βλέμμα, τὴν ομιλία, τίς κινή

Αλλά οι ίδιοι προβάλλουν της απουσίας τους
καμία γυναίκα δεν ήταν τόσο ένερπη όσο
μαρκισά ντε Λιόν... για τους ανθρώπους που
δεν είχαν το εύρημα να της άρεσαν. Γιατί
ποικιλιόταν με αριστοκρατικό τρόπο το πό-
λο της γυναίκας που είχε αφοσιωθεί στο σπίτι
της για να βοηθήσει την καλή της.

Ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν θέσιν τῆς — ἡγίας γενεᾶς — τοῦ οὐρανοῦ τῶν Ἑξωτερικῶν τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ Λουδοβίκου 14ου — τὸ μόνο ποὺ εἶχε καταλάβει ἦταν ὅτι ἐπρεπε νὰ τηρῇ τὰ προσχήματα καὶ νὰ σέβεται τὴν ὑπόληψιν τοῦ συζύγου τῆς. Ἀλλὰ μόνο μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κόσμου τῆς.

Σε μία στιγμή, αποτραβήχτηκαν μακριά από τις πολυτελείς και πλημμυρισμένες από κόσμο αίθουσες σ' ένα κομψό σαλονάκι, που ήταν ερημικό και φωτισόταν μόνο από τις αντανάσεις που εισχωρούσαν μέσα σ' αυτό από τα θώπα

ταύο του μπουδωματος, φαίνεται δι. ξεχα-
στηκε περισσότερο από δι. έπρατα και από
δι. έπτερες ή θέσεις της...
'Αλλά, ξαφνικά, το δωμάτιο πλημμύρισε από
αέρος.
Μπροστά στην δλάνειστη πόρτα στεκόταν

τὸ ἄλλο πρωί, οἱ δύο ἄνδρες ἔβλεπαν τὴν διακορ-
 ρήσιν ἐν μιᾷ γυναικὶ τοῦ παρκοῦ τῶν Βερσαλλιαίων.
 Ὁ Μητροπολίτης σκότους τὸν Ἀλφιερί καὶ τὸν
 πῶδο καταπληκτικῶς, εἶπε τὴν καλὴν τύχην αὐτῶν
 διαδεχόμενος τὴν ἀγκυλὴν τῆς μαρτυρίας, πο-
 τὴν εἶπε πιθανότατος ἵσως ὅτι ὑπέσχετο ἀπὸ φόβου

ποκομής ντ ΝΔ, που είχε πάει στο Παρίσι αποφασισμένος ν' αναίρει με τήν έλξη στο χέρι τήν όρση προς τήν έλξη και τήν εύχρη.

Η μαρκησία ντ Λιδν δειχθηκε πρόθυμη σ' έρωτικές έκδηλώσεις του και φρόντισε σπουδαία τήν άντηλξη τήν έλξη.

Κατά τη μονομαχία αυτή ο Μπαρμπαζέ ει-
πην τύχη του 'Αλφίερι και ό ντά Νέλ τήν τύ-
χη του Μπαρμπαζέ... Πήρε τη θέση του, δηλα-
δή στην καρδιά της ώρας μαρτυρίας.

ντά Σώ, ένας από τους ωραιότερους άνδρες της εποχής του, την έρωτεύθηκε τρελά και είχε την εύχρηστικότητα να συγκινήσει πραγματικά την καρδιά της.

ταὶ καὶ χρειάζονται μερικὰς ἀπληθείαις.
Ἡ ἀγάπη τοῦ ντὲ Σὺρ γὰρ τὴ μαρτυρία
σπουδὴν πολλὴν συντόμα ἐξαρτῶς ὅτι ἔλα καινούρ
αίσθημα, ποὺ εἶχε φωνηθεῖσαι ξαθνικὰ στὴν κ
διὰ τοῦ.
Ἡ νυναικα ποὺ τοῦ ντὲ εἶχε φωνηθεῖσαι βλ

Τὰ βράδια, έρωτινε μιὰ ανεμόσκαλα από παράθυρό της, πού έβλεπε προς τὸ μέρος κήπου καὶ ὅτε Σὺ της ἀνέβαινε γρήγοι κίττα νὰ τρεφεῖ στην φωνηλιά της.

Είπες τότε προς τὸ ἐκαὶ καὶ, ἀνοίγουν
τὴν πόρτα, βρέθηκε ἑμπρός σ' ἕνα θάλασσο.
Θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶχε χάσει τὸ φῶς της
νὰ μὴν τὸ ἴδῃ...

Ἐξάλληλ, ὥρμησε ὁμέσῳ ἐναντίον της
οὗς της καὶ ἀνοίγει νὰ τὴν βάλῃ καὶ νὰ

καὶ οἱ δύο γυναῖκες ἀρχίσαντες νὰ περῶν ἡ
ἐναντίον τῆς ἄλλης δια τὰ ἀντικείμενα
εὗρισκαν πρὸς ταύτας, ἐνὶ ὧν τῷ ἐσ-
κίτησαν σὲ μιὰ ἄκρην τοῦ θωρακίου, μὴ
βόρσαν τι ἐκρεπε καὶ κόμη.

παρουσία του ντά Σά κατάλαβε άμέσως
ότι η άφορητή της φρικιάς αυτής σκη-
νίσθηκε τότε στη μέση και δεν δυσκολεύ-
ναι τις πρώτες.

°Άμέσως την έβλεπε, τις έκλεινε κα-
θώς οι μουσικές ήσαν.

Ὁ μαρτυρῶν πρὸς τὸν Θεόν ὅτι
ἐστὶν ἀληθὴς, ἐκείνους οὐκ ἀποδέχεται.
Ὁ μαρτυρῶν πρὸς τὸν Θεόν ὅτι
ἐστὶν ἀληθὴς, ἐκείνους οὐκ ἀποδέχεται.

του, για να διαπραγματευθώ από το μοναστήρι
μ' έναν παναρχηγό φίλο της, τον κόμητα
Φίδοα, μαζί με τον όμοιο συνείδησα από
χρησής δικής να τον παντρευθώ ποτέ.

Τα καλύτερα ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΙΑ

Η ανεκδοτομανία των Αμερικανών ξεπερνά τη δική μας πολιτικομανία. Σε σταματούν στο δρόμο και όπως εδώ η δευτέρα μας κουβέντα είναι: «Πό γίνεσαι με την Κυβέρνηση;» στην Αμερική, μετά την τυπική «Καλημέρα», ο συνομιλητής σας θα σας αφηγηθεί «ένα υπέροχο ανέκδοτο, που άκουσε χτες». Κι' εσείς θα έχετε ν' απαντήσετε σύμφωνα με... πέντε ανέκδοτα! Σουδ' όποιονους σιδηροδρόμους, στα γραφεία, στις συγκεντρώσεις, στα θέατρα, παντού, αφηγούνται ανέκδοτα. Στο Σικάγο εκδίδεται ένα εβδομαδιαίο περιοδικό με τον τίτλο: «Το καλύτερο που έγραψα». Το περιοδικό αυτό δημοσιεύει αποκλειστικά ανέκδοτα που του στέλνουν οι αναγνώστες του.

Μερικά απ' αυτά, χαρακτηριστικά του αμερικανικού πνεύματος δεν κρίνω άσκοπο να σας τα παραθέσω.

Ο κ. "Αλ Κόας από το Χάλλινγκτον αφηγείται αυτό: "Ένας ζητιάνος, σωματικά κάποιον καλοντυμένο κύριο στο δρόμο και του ζητάει μισό δολλάριο, για ν' αγοράσει τίποτε να φάει.

— Δεν σου δίνω, του λέει ο καλοντυμένος κύριος. "Αν θέλεις όμως θα σε κεράσω εγώ.

— Ναι, πάρε ένα ποδό, αντιπροτείνει εκείνος.

— Δεν καπνίζω, κύριε. Πεινάω!

— Άκου, σκύβει και του λέει ο καλοντυμένος κύριος. Ξέρω μερικές ωμορφές κοπέλλες. Θέλεις να πάμε να διασκεδάσουμε μαζί;

— Σας παρακαλώ, κύριε. Δεν πηγαίνω με κοπέλλες. Θέλω μισό δολλάριο.

— Ο, καί, λέει ο πέντελεμαν. Θα σου δώσω το μισό δολλάριο, αν έρθεις στο σπίτι μαζί μου.

— Τι να κάνω, κύριε; Θέλω να δείξω στη γυναίκα μου πως καταντούν όσοι δεν πίνουν, δεν καπνίζουν και δεν διασκεδάζουν με γυναίκες!

Για τον Ροκφέλλερ, ένας ξενοδόχος από το Σικάγο, ο κ. Σ. "Αουστεν αφηγείται στο περιοδικό το ακόλουθο ανέκδοτο:

Ο Ροκφέλλερ είχε πάει κάποτε στο ξενοδοχείο του κ. "Αουστεν.

«Μόλις είδα την υπογραφή του στο βελτίο των επισημοτήτων, έβγαλα τις φωνές», συνεχίζει ο κ. "Αουστεν.

— Καλωσορίσατε, κ. Ροκφέλλερ. Σας έχω ετοιμάσει το ρόζ διαμάντι.

— Θα προστιμούσα κάτι φθηνότερο, μου λέγει ο κ. Ροκφέλλερ.

— Αλλά, κύριε Ροκφέλλερ, ο γιός σας, όταν έρχεται εδώ, πίνει πάντα το ρόζ διαμάντι.

— Ο γιός μου, απάντησε ο γρηγόριος Ροκφέλλερ, είναι γυμναστής, βλέπετε. Έχει πλούσιο πατέρα!

Ο στρατιώτης Τζο Σλάτλεϊ από το Κεντάκι αφηγείται το παρακάτω ανέκδοτο από μια μάχη στην Ιταλία: «Πριν από τη μάχη, ο διοικητής μας είπε: «Οι Γερμανοί έρχονται. Είναι περισσότεροι από μας. Τούλαχιστον 4 με 1. Ο καθένας να κάνει το καθήκον του».

Η μάχη άρχισε κι' όποτε, από πέντε λεπτά, ενώ οι σφαίρες έπεφταν βροχή κι' ο πυρετός του αγώνος είχε φθάσει στο ζενίθ, ο Τζο κάθισε στο χαράκωμα, έβγαλε το όπλο στο πλευρό του κι' άναψε ένα τσιγάρο.

— Τι κάνεις εκεί; του φώναξε ο διοικητής θυμωμένος.

— Εν τάξει, κύριε διοικητή, απάντησε άπαθής ο Τζο. Έγώ σκότωσα τους τέσσερες που μου αναλογούν!

Και — για να παρηγορηθούν οι σαρδελιοποιούμενοι κάθε μέρα στα τράμ "Αθηνάϊοι — μεταφέρω εδώ το βραδευθέν ανέκδοτο του κ. Γ. "Αντριους από το Κάμπ Κούκ:

«Δύο μικρές σαρδέλλες κουβεντιάζαν στον κόλπο του Σάν Ντιέγκο.

— Η μία είχε την γνώμη ν' ανέβουν ως το Σάν Φρανσίσκο για το γουαγκέντα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

— «Ω, έκανε η Άλλη. Είνε πολύ μακριά για να πάμε κολυμπώντας.

— Και δεν πάμε με το τρένο; πρότεινε η Άλλη.

— Τι λες καμμένη. Θα στομωχτούμε... σαν άνθρωποι!»

Καί, για να συμπληρωθούν τα γλυκανάλατα ανέκδοτα, που κάνουν από στόμα σε στόμα τον κύκλο ολόκληρης της Αμερικής, σημειώνουμε κι' αυτό:

Κάποιος γνωστός Άγγλος ήσυχος είχε πάει να φάει σ' ένα λαϊκό ρεστοράν της Νέας Υόρκης. Κατάληκτος άνεγνώριος έβγαλε στο πρόσωπο του γκαρσονιού ένας παλιό συνδεδεμένο.

— Θέε μου! φώναξε. 'Εσύ!... Γκαρσόνι!... Καί σ' αυτό το μέρος;...

Ο Άλλος σήκωσε περήφανα το κεφάλι.

— Μάλιστα. Άλλά εγώ δεν τρώω εδώ!

ΑΡ. ΑΠΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η μουσική και η φαλάκρα

Οι Ισπανοί στατιστικές έχουν αποδείξει ότι είναι πολλοί οι φαλάκροι μουσικοί, κι' ότι τα διάφορα όργανα έξασκούν διαφορετική επίδραση στο τριχωτό σύστημα της κεφαλής. Τα έγχερδα — βιολί, βιολοντέλο, κοιτραμπάσο, άρπα και πιάνο — ευνοούν την τριχοφυΐα. Γι' αυτό ίσως ο Λίσι, ο Ρομινιστάιν, ο Σαραζάτ, κλπ. είχαν άφθονα μαλλιά. Άπειναντας, όσοι παίζουν πνευστά όργανα έχουν όλες τις πιθανότητες να νίνουν φαλάκροι σε 5-6 χρόνια. Πρό πάντων το τριχωτό και το σασέφωρο είναι οι χειρότεροι έχθροι των μαλλιών, ενώ το κλαρινέτο και το φλάουτο δεν επιδρούν σημαντικά. Οποιοι δεν θέλουν ούτε πολλά μαλλιά ούτε φαλάκρα, ας παίξουν άρμόνιο ή φουαρόνικα!

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ «Φανελλοπόδης»

Ένας άκατανόητος λωποδότης

Ένας ασόλληπτος κακοποιός άπασχολεί την κοινή γνώμη του Λονδίνου κι' έχει ρεζιλέψει τη Σκότλαντ-Γουάρντ. Τον έχουν έπονομάσει «Φανελλοπόδης», γιατί κρινελάς δεν τον άκούει και δεν τον βλέπει ποτέ. Μεταχειρίζεται μεθόδους πρωτότυπες, και τα θύματά του είναι πάντοτε άνίκανα να παρ άσχυον στην άστυνομία την παραμικρή ένδειξη, το ελάχιστο ίχνος. Δεν κάνει διάλου θόρυβο. Περνάει σαν φάντασμα και κλέβει τα πιο παράξενα αντικείμενα. Είναι κλεπτομανής, φαρσέρ ή επικίνδυνος μανιακός; Κανείς δεν το ξέρει... Σ' ένα σπίτι κλέβει μια πλάκα σοκολάτα κι' αφήνει άθικτα τα χρηματά και τα κοσμήματα. Σ' άλλο διαλέγει μια παλιά παραμάνη και περιφρονεί ένα διαγυλίδι με διαμάντια κι' ένα παραγεμισμένο πορτοφολι... Κλέβει κάπου-κάπου δελτία λιανισμού... αλλά μόνον αν έχουν όλα τα κουπόνια τους! Σ' έννά σπύτια από τα όποια πέρασε άόρατος όπως συνήθως, πήρε κάθε φορά από ένα παντελόνι. Και δεν άφισε άλλη ένδειξη από ένα άνοιχτό παράθυρο... Η Σκότλαντ-Γουάρντ τον παρομοιάζει μ' έναν άλλο κακοποιό, που ένεργούσε κατά τον ίδιο τρόπο πρό πολλών έτών και που είχε κάμει εν όλω 2 χιλιάδες κλοπές. Φορώντας παντοφλές φανελλένιες και γάντια, εύκνητος και διαβολέμενος, ο πρόδρομος αυτός του «Φανελλοπόδης» εργαζόταν μόνον τρεις φορές την εβδομάδα: Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή! Διάλεγε κι' αυτός τη λεία του κατά τρόπο ι-διότροπο κι' άκατανόητο. Κάποτε π. χ. έκλεψε από μια βίλλα μόνο ένα βιβλίο με εικόνες κι' ένα ποδήλατο. Έπειτα αίσθάνθηκε φαίνεται τώ-ψεις, γιατί τα έγκατέλειψε και τα δύο στον κοντινό σιδηροδρομικό σταθμό, μαζί με μια εύγενική σημείωση για το θύμα! Η Σκότλαντ-Γουάρντ παιδεύτηκε έννέα μήνες για να τον πιά-ση. Και τώρα θα έχη ίσως με το μυητή του τα ίδια βέβαια.

ΑΡ. ΑΠΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η μουσική και η φαλάκρα

Οι Ισπανοί στατιστικές έχουν αποδείξει ότι είναι πολλοί οι φαλάκροι μουσικοί, κι' ότι τα διάφορα όργανα έξασκούν διαφορετική επίδραση στο τριχωτό σύστημα της κεφαλής. Τα έγχερδα — βιολί, βιολοντέλο, κοιτραμπάσο, άρπα και πιάνο — ευνοούν την τριχοφυΐα. Γι' αυτό ίσως ο Λίσι, ο Ρομινιστάιν, ο Σαραζάτ, κλπ. είχαν άφθονα μαλλιά. Άπειναντας, όσοι παίζουν πνευστά όργανα έχουν όλες τις πιθανότητες να νίνουν φαλάκροι σε 5-6 χρόνια. Πρό πάντων το τριχωτό και το σασέφωρο είναι οι χειρότεροι έχθροι των μαλλιών, ενώ το κλαρινέτο και το φλάουτο δεν επιδρούν σημαντικά. Οποιοι δεν θέλουν ούτε πολλά μαλλιά ούτε φαλάκρα, ας παίξουν άρμόνιο ή φουαρόνικα!

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

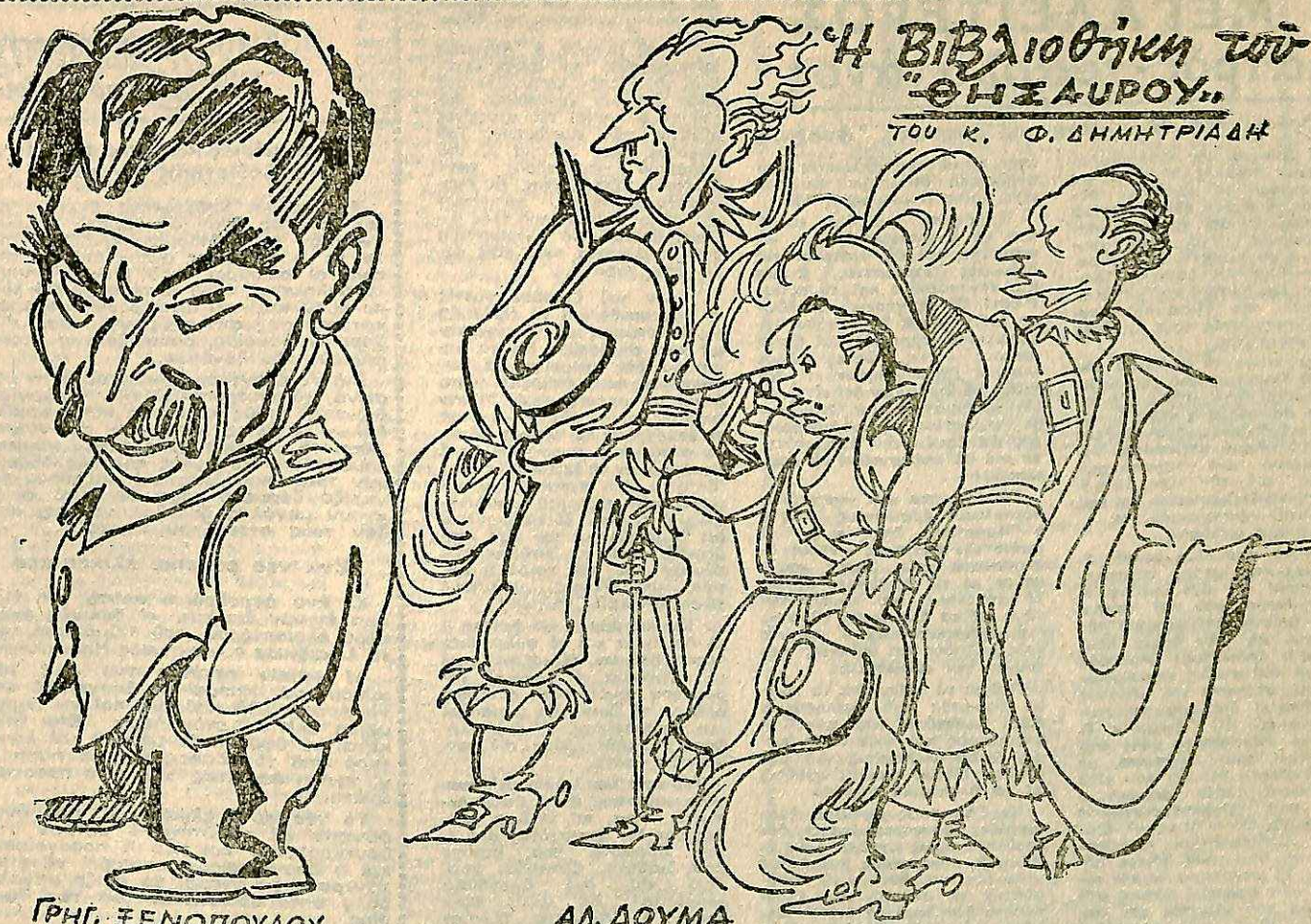
Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Υπάρχουν άνθη με κακή επίδρασι; Τά όρχεσιδι και τά μαύρα τριαντάφυλλα.

Η ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ του Πορφύριου Μιραδόρ

Κανείς από τους παλπούς Ισπανούς ταυρομάχους δεν είχε πιο ρωμαντική ζωή από τον Πορφύριο Μιραδόρ. Μα και κανείς από αυτούς δεν ήταν πιο αισθηματικός και δεν αγάπησε με τόσο έξαλλο πάθος και τόσο ερωτική απόγνωση μια όμορφη κι υπέροχη γυναίκα...

«Ο Πορφύριος ήταν είκοσι έξη χρόνων, γράφει ο φίλος του Χοσέ Άλαμάν, όταν ανακηρύχθηκε πρώτος ταυρομάχος της Ισπανίας. Ήταν μοναδικός στα επικίνδυνα παιχνίδια του με τους ταύρους. Όσο για τα χτυπήματά του με το σπαθί, δεν είχαν καμιά σκληρότητα και δεν έδειχναν μια άγρια ψυχή που διψούσε για αίμα, θα έλεγε κανείς πως άγοναυσε τους ταύρους και πως τους σκότωσε παρ'ότι την θέλησή του, γιατί δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Πράγμα παράξενο για έναν ταυρομάχο, με τόσο αληθινό!

«Ο περιήρητος αυτός (μισαδόρ) ήταν το μοναδικό αγόρι μιας άρχοντικής οικογένειας της παλαιάς Καστίλλας. Πολλοί από τους προγόνους του ήταν αλκίκοι και ιεράρχες. Κι' ο ίδιος είχε κάνει τις σπουδές του σ' ένα σεμινάριο και λογάριζε ν' ακολουθήσει το εκκλησιαστικό στάδιο. Μα ξαφνικά, στα δέκα οκτώ του χρόνια, ξέσπασε μια άγρια θύελλα μέσα στην ψυχή του. Κονέναν άλλο άνθρωπο ασφαλώς δεν άλλαζε τόσο απότομα η πρώτη αγάπη του...»

«Ο Πορφύριος Μιραδόρ έννοιωσε για πρώτη φορά τη φλόγα της αγάπης στην καρδιά του, σαν μια εκθαμβωτική αποκάλυψη! Έρωτεύθηκε με πάθος μια εξαιρετική νέα της ηλικίας του, την όμορφη Μαρακίτα Λαγκρίν, που άνηκε κι αυτή σε μια ασημένια οικογένεια παλαιών ιδωλών. Ήταν ένας άγγελος που είχε κατέβει από τον ουρανό για να μεταμορφώσει τη ζωή του.

«Ο νεαρός ερωτευμένος άρχισε τότε να ανειρεύεται ένα μέλλον γεμάτο θριάμβους και δόξες. Ήθελε να λάμψει στα μάτια της Μαρακίτας και βρήκε πως η σταδιοδρομία του ταυρομάχου ήταν γι' αυτόν η καλύτερη απ' όλες. Έτσι, μεθυμένος από την οικογενειακή όνειρή του, εγκατέλειψε τη περιβάλλον των και ανακατεύθηκε στο άγριο ν' αποσταθή τη συμπάθεια και τη φιλία των μεγαλύτερων (τορέρος) της εποχής του.

Την άνοιξη του 1897, ο Πορφύριος Μιραδόρ έκανε την πρώτη εμφάνισή του στην τεύχνη άμεσως από τον όμορφο και λεπτό νεό, που φορούσε με μια άπαρμιλλη κομψότητα τη ροζ χρυσοκέντητη φορεσιά του ταυρομάχου και που ήταν ευγενικός (σαν κορίτσι).

«Η Μαρακίτα καθόταν στο αμφιθέατρο με μια βαθύπλουτη θεία της, που έμενε μόνη στη Βαλένθια και που θα της άφηνε όλη τη μεγάλη περιουσία της. Ο Πορφύριος ήταν ο ιδανικός άνδρας γι' αυτή, ο πρώτος και ο τελευταίος έρωτας της.

«Τόν ελάτρευε σαν είδωλο, γράφει ο Χοσέ Άλαμάν, κι' ήταν έτοιμη να θυσιάσει ακούρη και τη ζωή της, για να τον κάνει ευτυχισμένο. Μα ήταν υπερβολικά υπερήφανη και δεν άνεχόταν ούτε το κύταγμα μιας άλλης γυναίκας από τον άριστο Πορφύριο. Τόν ήθελε αποκλειστικά δική της!...»

«Ο νέος ταυρομάχος θριάμβευσε εκεί-

νη την ημέρα στο στίβο της Βαλένθιας και από το ίδιο βράδυ, οι είκοσι προέδρα, συζητώντας γι' αυτόν, ότι γρήγορα θα γινόταν ο μεγαλύτερος ταυρομάχος της Ισπανίας. Είχε τέχνη και χάρη, ευγένεια και αριστοκρατική εμφάνιση, προτερήματα που σπάνια τα συναντάει κανείς στο στίβο. Οι ταυρομάχοι είναι συνήθως σκληροί και άγριοι, σαν έμπεροι πολεμιστάι...»

Το είδωλλο του Πορφύριου με τη Μαρακίτα είχε καταλήξει τώρα σ' ένα συγκλονιστικό πάθος που κυβερνούσε τυραννικά τη ρωμαντική ζωή τους.

— Πορφύριο, του είπε μια ημέρα η Μαρακίτα, είσαι δικός μου για πάντα! Η αγάπη που νοιώθω για σένα είναι τόσο δυνατή, που μερικές στιγμές νομίζω πως θα με τρελλάνει... Δεν θα σ' αφήσω ν' αγαπήσεις καμιά άλλη γυναίκα. Γιατί καμιά δεν θα σου δώσει τη ψυχή της, όπως εγώ!...

Κι' ένα απόγευμα τόν παρέσυρε σε μια εκκλησία, γονάτισε μαζί του μπροστά στην Παρθένω και με δάκρυα στα μάτια του άρξισε πως θα του έμενε πάντα πιστή. Τόν ίδιο όρκο της έκανε κι' ο Πορφύριος, τρέμοντας από τη συγκίνηση του και σφίγγοντας με τρυφερότητα τα χέρια της.

«Οι όρκοι τους αυτοί, σημειώνει ο Άλαμάν, ήταν μοιραίοι... Ποιος θα μπορούσε ποτέ να φαντασθεί ότι ένας τέτοιος όνειρωδός έρωτας θα κατέληγε σε λίγο σε μια διπλή τραγωδία;...

«Ο Πορφύριος συνέχισε τη λαμπρή σταδιοδρομία του στους περιφημότερους στίβους της Ισπανίας. Ποτέ δε δείλιασε μπροστά στους ταύρους και ποτέ δεν έτυχε ν' α πληγωθεί από τα κέρατά τους. Θα έλεγε κανείς πως τους μάγευε με την εκπληκτική γοητεία του.

«Μα το είδωλο αυτό του Ισπανικού λαού ζούσε διαρκώς μέσα σ' ένα κολασμένο κύκλο από πειρασμούς. Οι γυναίκες ήταν ξετρελλαμένες μαζί του και (ζητιάνευαν) χωρίς ντροπή μια ματιά του, ένα χαμόγελο του, ένα γλυκό λόγο του...»

«Ο Μιραδόρ αντιστάθηκε σ' αυτούς τους πειρασμούς μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. «Ο έρωτας του για τη Μαρακίτα τόν γλύτωνε κάθε τόσο από τις αναρίθμητες παγίδες που του έστηναν οι θαυμαστές του. Μα στο τέλος νικήθηκε σ' αυτόν τον άγριο αγώνα και υπέκυψε. Οι καινούργιες αγάπες του ήταν εφήμερες, περσοτικές. Δεν άφηναν κανένα ίχνος στην ψυχή του. Η Μαρακίτα όμως υπέφερε από αυτές.

«Ξέχασες γρήγορα τον ιερό όρκο σου! του είπε ένα βράδυ. Θα τόν ξεχάσω κι' εγώ! Με υποπώ να σε μοιρασθώ με άλλες γυναίκες...»

«Ο Πορφύριος προσπάθησε να την παρηγορήσει και να δικαιολογήσει τη τρέλλας του, μα η υπερήφανη Μαρακίτα δεν του συγχωρούσε τα σφάλματά του.

«Χάρισε τόν έρωτά σου σε άλλες γυναίκες! του φώναξε. Θα χαρίσω κι' εγώ τόν δικό μου σε άλλους άνδρες, σε πολλούς άλλους άνδρες!...»

«Η τρομακτική θύελλα, που θα τους χώριζε, είχε ξεσπάσει. Η Μαρακίτα εγκατέλειψε τον Πορφύριο κι' ύστερ' από έξη μήνες σιωπής, εγκαταστάθηκε στη Βαλέν-

θια, στο μέγαρο της βαθύπλουτης θείας της, που στο μεταξύ είχε πεθάνει και άρχισε μια εξωφρενική ζωή διασκεδάσεων και τρελλών ερώτων. Είχε μια δόσσηλη «αυλή» από θαυμαστές, που τους χάριζε πρόθυμα την καρδιά της. Μέσα σε λίγο καιρό είχε αποκτήσει τη φήμη της πιο παρ'ένεγκης και της πιο επικίνδυνης γυναίκας του ημίκοσμου!...

«Ο Πορφύριος Μιραδόρ προσπάθησε πολλές φορές να την κάνει να λογικευθεί και να ξαναγυρίσει κοντά του. Μα όλοι οι κόποι του πήγαιναν χαμένοι. Η Μαρακίτα με την πληγωμένη καρδιά και την ατίθαση υπερηφάνεια τόν έδιωχνε από το μέγαρό της και τόν έλεγε σαρκαστικά να πάει να βρει τις «γυναίκες της στίβου»...

«Ο μεγάλος ταυρομάχος με τη ρωμαντική ψυχή δεν μπόρεσε ν' αντέξει σ' αυτό το χτύπημα. Είδε τόν έρωτά του να κυλιέται στο βούρκο και θέλησε να δώσει ένα γρήγορο τέλος σ' αυτή τη ζωή. «Όλοι ή ζεραν τήν ιστορία του κι' όλοι κρυφά τόν περιεπαίζαν και γλεντούσαν με τη Μαρακίτα.

Για τελευταία φορά, τόν πρωί μιας Κυριακής, που θα παρουσιαζόταν τόν απόγευμα στην «άρενα», έπεσε πάνω να αυτοκτονήσει με την αγαπημένη του. Μα και πάλι συνάντησε την κοπιωμένη αρνητική της. Και τότε («με τόν θάνατο στην καρδιά»), παρουσιάστηκε στο στίβο για να δείξει ακόμη μια φορά τη μεγάλη τέχνη του.

«Ο κόσμος περίμενε ν' απολαύσει ένα εξαιρετικό θέαμα, γράφει ο Χοσέ Άλαμάν κι' αλήθεια δεν απογοητεύθηκε. Το θέαμα εκείνο τόν απόγευμα τόν έμεινε άξεχαστο!...

«Ο Πορφύριος Μιραδόρ μπήκε στο στίβο πιο κομψός και πιο θελκτικός από κάθε άλλη φορά. Χαιρέτησε τους ενθουσιώδεις θεατές κι' αποτραβήχθηκε σε μια άκρη, αφήνοντας τους («πεόνες») να κουράσουν λίγο τόν ταύρο με τις κόκκινες («μουλέτες») τους.

«Κατόπι, προχώρησε στη μέση της «άρενας», κρατώντας τόν κόκκινο μανδύα του και τόν άσπαστρο σπαθί του. Έξαφνα όμως πέταξε και τόν μανδύα και τόν ξίφος μακριά του και στάθηκε ακίνητος απέναντι τόν ταύρο.

«Εκείνος σάστισε για μια στιγμή κι' έκοψε τη φόρα του, καρφώνοντας τα πόδια του στην άμμο. Κύτταξε τόν ταυρομάχο μ' ένα παράξενο βλέμμα. Ο Πορφύριος άνοιξε τα χέρια του και με μια άγρια κραυγή, τόν εξερέθηκε για να συνεχίσει την επίθεσή του. «Ο ταύρος τότε χύμηξε απάνω του, τόν άρπαξε με τα κέρατά του και τόν τινάζει στον αέρα. Ακόμη δυο φορές έγινε η ίδια τραγική σκηνή... Ο Πορφύριος Μιραδόρ ήταν πάλι ολμόφωτος και νεκρός απάνω στην κιτρινωπή άμμο της «άρενας»...»

Μια τέτοια αυτοκτονία από έρωτα είναι μοναδική στα χρονικά των ταυρομάχων!

«Η Μαρακίτα Λαγκρίν, τήν άλλη ημέρα έφυγε για τη Νότιο Αμερική και ύστερ' από λίγο καιρό πέθανε από μαρasmus στο Μπουένος Άϊρες.

ΜΟΡΙΣ ΓΚΡΑΝΙΕ

Η ΨΩΡΑ στην Εύρώπη

Πώς θεραπεύεται ριζικά η μαρτυρική αυτή άρρώστεια

Σ' όλες τις χώρες της Εύρώπης, που υπέφεραν από τόν πόλεμο, τα δερματικά νοσήματα εξακολουθούν να παρουσιάζουν μια μεγάλη εξέταλση. Όπως δε έχουν προέξει οι επιστήμονες, οι περισσότεροι ασθενείς, που κατακλύζουν κυριολεκτικά τὰ νοσοκομεία, πάσχουν από ψώρα. Η μαρτυρική αυτή άρρώστεια έχει εξαπλωθεί σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα.

Άλλοτε η ψώρα αποτελούσε μια τρομερή μάστιγα για τούς ανθρώπους. Οι γιατροί προσπαθούσαν να την θεραπεύσουν με συχνές αφαλάξεις και οι άρρωστοι, που παρέμεναν έτσι αγίαστρευτοί, βασανιζόντουσαν σ' όλη τους τη ζωή. Χαρακτηριστική εινε η περίπτωση τού Ναπολέοντος, που υπέφερε από την ψώρα από την αρχή ως τόν τέλος σχεδόν της εκπληκτικής σταδιοδρομίας του. Η άρρώστεια του αυτή είχε δυο... εθιμοτυπικές συνέπειες. Πρώτ' απ' όλα τόν έδωσε τη συνήθεια να εινε πάντα καθαρός, γιατί κι' οι βασιλεις ακόμη στην εποχή του δεν φημιζόνταν για τήν καθαριότητά τους.

«Ο Ναπολέων λοιπόν εδρρισκε μεγάλη άναποφισή να λούεται κάθε ημέρα και ν' αλλάζει, επίσης κάθε ημέρα, έσώρροχα. Έπειτα, η άλλη συνέπεια της ψώρας του ήταν ότι ο ύπνος του διεκόπτετο συνεχώς από τη φαγούρα κι' αυτό ευνούωσε την εξαιρετική δραστηριότητά του και βρυλική ικανότητά του να εργάζεται νύχτα και ημέρα.

Το μυστήριο όμως της ψώρας διαφωτίστηκε από ένα Κορσικανό φοιτητή, που έπηγε στο Παρίσι, για να συνεχίσει τις σπουδές του, στις άρχες τού 19ου αιώνας. Ο φοιτητής αυτός έδειξε στους επιστήμονες κάτι που οι γυναίκες τού νησιού του τόν ήξεραν από πολλόν καιρό. Με μια λεπτή βελόνα και με άφρετη όμοινη μπορούσε κανείς να βγάλει κάτω από την επιδερμίδα τού άρρώστου από ψώρα ένα μικροσκοπικό ζωύφιο που με τις μετακινήσεις του προκαλούσε τη φαγούρα.

Κι' αλήθεια, πρόκειται για ένα ζωύφιο, που λέγεται «σαρκόπτης» και που άνηκε στην οικογένεια τών ανθρώπων. Με νυμνόν όφθαλμό τόν βλέπουμε σαν ένα λευκό στίγμα. Στο μικροσκόπιο όμως είναι τρομακτικό. Εινε ένα τρομακτικό τέρας με τέσσερα ζευγάρια πόδια, που έχουν στην άκρη τους μικρές βεντούζες για να προσκολλάνται. Το κεφάλι του μοιάζει με άγκυρά και τόν σχημα του αυτό τόν βοηθάει για ν' ανοίγει τόν δρόμο του κάτω από την επιδερμίδα.

Οι συνήθειες αυτού του υποκειμένου εινε πολύ παράξενες. «Ο «σαρκόπτης» ήρ οικογενειακός μέσα σ' αλσάκια που άνοιγνε. Η σύζυγός του όμως εινε όπεθύνος για τή μετάδοσή της άρρώστειας. Μόλις γονιμοποιήθη, νοιώθει την άναγκη να κάνει λοιπρινούς περιπατούς. Μόλις βρεθεί χωριστά σ' έναν άλλο άνθρωπο, διαλέγει τα μέρη όπου τόν δέρμα εινε πιο τρυφερό και εκεί δημιουργεί μια νέα έστια. Τα μέρη που προτιμά εινε τόν ύπογαστριο, τόν στήθος, τόν

κοιλιακή της μασγάλης. Η άσωτερική κλειδώσε τού άγκύρος και η άσωτερική θύκη τού καρπού τού χεριού. Άπό τή στιγμή που η θηλυκαία τού σαρκόπτη θά μεταφερθεί σ' ένα άλλο σημείο ως τή στιγμή που θά παρουσιασθούν τα πρώτα συμπτώματα, περνούν περίπου 15 ημέρες, δηλαδή όσος καιρός χρειάζεται για τήν έπώση τών αυτών και τήν εμφάνιση νέων ζωύφων και επιθετικών... τεράτων!

Το πιο χαρακτηριστικό σύμπτωμα της ψώρας εινε η φαγούρα. Αρχίζει από τή στιγμή που θά πέση κανείς στο κρεβάτι και γίνεται γρήγορα άφρητη, εμποδίζοντας συχνά τόν ύπνο. Ο άρρωστος ζυώνει μέχρις αλματος, χωρίς να βρσκη καμιά άνακούφιση στο άπειρο γραπτό μαρτύριο του.

Το ίδιοτερο γνώρισμα της ψώρας εινε τόν «αυλάκι», που φτιάχνει ο «σαρκόπτης», μα πολύ δύσκολα μπορεί κανείς να τόν διακρίνει. Μοιάζει με μια γκριζή γραμμή, σαν να έγωμε βάλει κάτω από τήν επιδερμίδα μια πολύ λεπτή βελόνα μήκους μερικών χιλιοστών.

Μια προσεκτική εξέταση μās επιτρέπει να διακρίνουμε στα άκρα μια είσοδο στο ένα μέρος και μια άσφρα προέοχη στο άλλο. Άπό αυτήν τήν προέοχη μπορούμε να βγάλουμε τόν παρσίτο. Τόν αυλάκι όμως, όπως είπαμε, δει φαίνεται πάντα. Γι' αυτό, οι γιατροί καταφέρνουν να τόν καταστήσουν όρσο, ποτίζοντας τόν με μελάνη.

Η ψώρα σήμερα συνοδεύεται από λειχήνες. Η έπισηκή αυτή έχει αντίκτυπο στη γενική κατάσταση τού άρρωστου και μπορεί να προκαλέσει πυρετό και νεφροτίδες, καθώς και να παρεμποδίσει τή θεραπεία.

Οι αφαλάξεις τού παλπού καιρού δεν φέρνουν, φυσικά, κανένα αποτέλεσμα. Μοναδικό φάρμακο για τή θεραπεία της ψώρας εινε ο έπασαλμειος με μια θειούχο άλοιφή. Η άλοιφή αυτή τώρα τελευταία, γίνεται με πολυθειούχον κάλιο η με βενζοϊκόν βενζόλιο.

Πώς συμβαίνει όμως, αφού υπάρχει η ριζική θεραπεία της ψώρας, να παρουσιάζει αυτή η μαρτυρική άρρώστεια τόσο μεγάλη διάδοσή; Στη Γαλλία σήμερα έχει προσλάβει τεράστιες διαστάσεις!

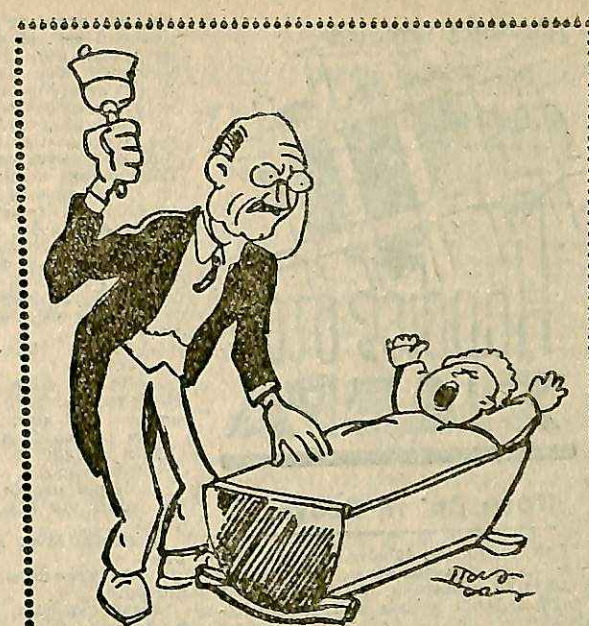
Πολλοί όπέθεσαν ότι οι αίτιες της εινε ποικίλες κι' έθθασαν μάλιστα με χοι τού σημείου να υποστηρίξουν ότι δεν πρόκειται για ψώρα, αλλά για μια άρρώστεια που προκαλείται από τόν ψωμί!

Άρες ΚΡΕΑΝΖ και ΜΠΑΙΣΕΤ

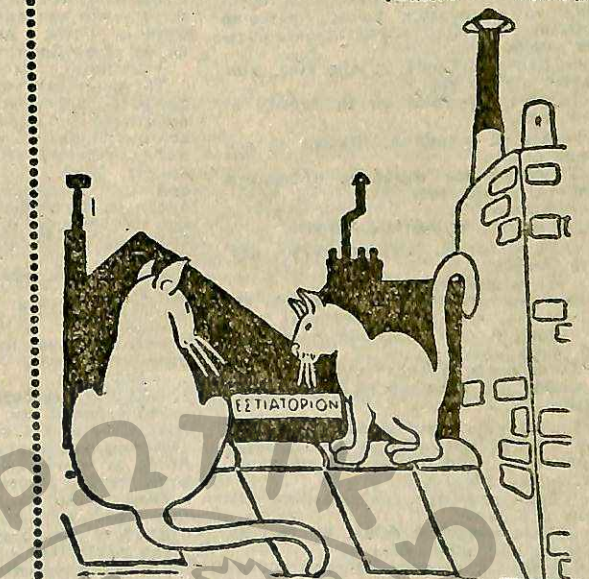
Η μέθοδος τού αυτοψυπνωτισμού

«Ο δόκτωρ Σάλερ, διευθυντής της ΄Εφημερίδας γενικής ψυχολογίας της Νέας Υόρκης, συστηματοποιεί κι' άρχισε να εφοιάζει επιστημονικά τήν πο πολλού γνωστή τέχνη τού αυτοψυπνωτισμού. Ξεκινώντας από τὰ περιόματα τού συναδέλφου του Ζ. Ρίν, που είχε διαβάσει σ' ένα νέο φοιτητή της Βαγδάτης πως να τρυπείται με βελόνες, χωρίς να πονή, ο Σάλερ ανέκαλυψε τρεις μεθόδους αυτοψυπνωτισμού και εινε τώρα σε θέση να γιανρήσει τούς μαθησους που τρώνε τα νύχια τους, τούς μεθύουσους και τούς μανιώδεις καπνιστές. Ξανάδωσε επίσης σ' ένα συγγραφέα τή καμένη φαντασία του και τή διάδοσι για έργασια. Διδάσκει τούς ηθοποιούς να ξεγινούν τελείως τήν προσωπικότητά τους και ν' αφομοιώνονται με τόν ρόλο τους. Πρότεινε τέλος στην αμερικανική Κυβέρνηση, κατά τόν πόλεμο, να δίνει άρρους με τή μέθοδό του στους μαχητές. Άλλα η πρότασή του αυτή άπερρίφη. Όπως βεβαιώνει ο ίδιος, ο αυτοψυπνωτισμός δεν εινε διόλου επικίνδυνος, γιατί ο όπνωτισμένος διατηρεί τόν έλεγχο τού έαυτού του και, σε περίπτωση κινδύνου, εαυτογυρίζει στη φυσιολογική κατάσταση. Ένας μάλιστα π. χ. τού Σάλερ όπνωτίσαν μέσα στο μετόδ, κι' όμως κατέβαινε πάντα τακτικά στο σταθμό του.

Ένας άλλος Άμερικανός, ο καθηγητής Τζώρτζ Έστα-Μπρούκς, κατορθώνει να αβυποβάλλεται τόσο ώστε να έχη όπτικές κι' ακουστικές παρσιδήσεις. Βλέπει π. χ. συχνά να τριγυρίζει μέσα στην κάμαρά του μια άσπρη άκούδα!...

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ Όταν ξεφωνίζει τόν μωρό τού κ. Προέδρου...

Κάτω απ' τη βροχή...

Στη γωνία της 'Ομόνοιας, προς την οδό 'Αγίου Κωνσταντίνου, στεκόταν όποιοι ναυαγοί. Ή γυναικά. Ψιλόβρεξε, κι' η βροχή στάλαζε από τα κλαδιά της, κολλημένα με φτηνή υπεριαντίνη.

— Ο άντρας που πέρασε δίπλα της, βιαστικός, την κούταξε. Τού χαμογέλασε. 'Επαγγελματικά, όπως συνήθιζε να χαμογελάει, χωρίς εξωτερική διάθεση. — Ο άντρας κοντοστάθηκε, ύστερα γύρισε πίσω.

— Έλα μαζί μου!... της είπε, πιάνοντας της το χέρι.

— Έκείνη τον άφισε να τη σπρώξει σ' ένα ταξί.

— Δεν με γνωρίζεις, 'Ελένη; τη ρώτησε.

— Όνομά του ανάδωσε ατύχημα απ' τα χελιά της;

— Κώστα!...

— Ο άντρας τη ρώτησε ξανά:

— Τι περιμένεις, μέσ' στη νύχτα, μέσ' στη βροχή;...

— Τι περιμένεις;...

— Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της η γυναίκα. Κι' άλλαξε κουβέντα:

— Έσύ, Κώστα, τι έγινες, τόσον καιρό, τόσα χρόνια;...

— Τώρα αυτός άλλαξε κουβέντα:

— Θά με φιλοξενήσεις άπόψε, 'Ελένη;...

— Τον κούταξε στενωχωρημένα. Πού να τον φιλοξενήσει;... Μήπως είχε σπίτι δικό της;... Μα μήπως είχε και τίποτ' άλλο δικό της;...

— Δεν απαντάς;... της ξανάπε επίμονα ο Κώστας.

— Πάμε κάπου να φάμε, κι' εκεί τ'α λέμε... του αποκρίθηκε.

— Κατέβηκαν σε μιάν απόμειρη ταβερνούλα, και πιάσανε μιάν σκοτεινή γωνία. Ο Κώστας τοποθετήθηκε με τρόπο, πού να μην πέφτι η στάλα του τ'α φως.

— Η 'Ελένη τον κούταζε άπληστα. — Η τ'ανε φανερά γερασμένος, με ρυτίδες

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Ποιοι είναι οι μυώνες της ανθρωπότητας;

— Οι άνδρες.

★

— Ποιά είναι τα νεύρα της ανθρωπότητας;

— Οι γυναίκες.

★

— Πότε οι άνδρες κολακεύουν μια γυναίκα;

— Όταν δεν την αγαπούν πραγματικά.

★

— Ποιά ζώα ξεδεύουν τον περισσότερο καιρό για την τουαλέτα τους;

— Οι γάτες, οι μύγες και οι... γυναίκες!

★

— Με τι μοιάζει το χρήμα;

— Με το λίπασμα, το οποίο, τότε μόνο φέρει καλό, όταν υκορπίζεται.

★

— Τι είναι η χαρτοποιεία;

— Μία μάχη απ' την οποία κανείς δεν βγαίνει νικητής.

πολλές, σκοτεινές βαθειά στ' άσπρά μάγουλά του, με άσπρες τρίχες πολλές στ' άσπρά μαλλιά του. Τε χρόνια πού γωρισμένος τους είχαν φανερά βουρνού άπάνω του. Κι' όμως, άλλαζε, έδώ και καιρό, ο άνθρωπος αυτός, νέος, ψηλός με καστανά μαλλιά και φλογερά μάτια, είχε κάνει τη δική της νεανική καρδιά να ποταχτηθή συγχινιμένη... Πόσα όνειρα τους είχαν γανουρίσει τότε... Οι τρυφερές τους καρδιές είχαν βεση με τις άγνιτες του φευγαριού, πού άνατέλλε τις νύχτες πάνω απ' τα συμμένα τους κεφάλια...

— Γύρισε και τον είδε πλάι της, κούραμένο, γερασμένο, άκρο. —

— Τι έγινες τόσα χρόνια, Κώστα;... Ρωτήσε το κρασί του, πριν της άποκριθής:

— Φυλακή, 'Ελένη!...

— Φυλακή!...

— Ναι!... Δέκα χρόνια για κλοπή... Μα — χαμήλωσε τη φωνή του — προχτές άπόρεσα και τους τ'α σκακάλι!...

— Δεν μιλώσανε για λίγο. — Ύστερα, η 'Ελένη ρώτησε:

— Και τώρα;... Τι θά κάνης;

— Βρήκα μερικά λεφτά, και λέω να τ'α σκάσω για άξω, με ψεύτικο διασάτηριο.

— Ρωτήσε λίγο κρασί, και συμπλήρωσε:

— Άν προφτάσω, και δεν με ξαναπιάσουνε.

— Σωπάσανε πάλι. — Ύστερα ξαναμίλησε η 'Ελένη:

— Έμένα ή ζωή μου είναι μιάν καθημερινή κόλαση.

— Καταλάβαινε, 'Ελένη...

— Καταλάβαινε καλά; — Εκεί στη σκοτεινή γωνία της απόμειρη ταβερνούλας, αυτή κι' αυτός — μιάν αμερταλή γυναίκα κι' ένας δραπέτης της φυλακής...

— Θυμάσαι, 'Ελένη;...

— Τό κρασί έβλεπε και των δυό τους τις ψυχές, τις έκανε καθαρές, διαφανείς, κρύσταλλα! Κλείνανε τα μάτια τους, κοιμισμένοι απ' το οινόπνευμα, και, πιασμένοι χέρι με χέρι, αυτός κι' αυτή, ζευγάρι χαρούμενο, άνηφορίζανε καταπραΐνες βουνοπλαγιές, κυλιόντουσαν θυμολι με τ'α έλευθερα όντα του βουνού και του άσπρου — αυτόι, οι σκαλίδες της ζωής, με τις βουρτιές, άσπυκτες άλυσιδές...

— Πάσανε άρα πολλή, άδειασε ή ταβερνούλα.

— Πάμε, 'Ελένη;...

— Πού;...

— Κάπου. να κοιμηθούμε άγκαλιασμένοι, ήσυχου!...

— Πού;...

— Σ' ένα ξενοδοχείο... Θά γράψουμε τ'α όνόματά μας στο βιβλίο των ξένων. — Κόριος και κυρία!...

— Κύριος και κυρία!... Τι όνειρο!... Αυτός κι' αυτή, ζευγάρι νόμιμο, τιμημένο, ήσυχο, έλευτερο...

— Ένα μικρό διαμαρτυρία ξενοδοχείου τρίτης τάξεως. Κι' απέξω απ' την κλειστή πόρτα του άγγελοσ το άκαταβήτη άναγέλος πού προστάτεψε τ'α πόδημα ταπεινά ζευγάρι των φουκαράδων της ζωής...

— Μιάν νύχτα, μιάν ζωή... Πέρασε, κι' ήρθε ή έπιμερία. Το ζευγάρι χαρίστηκε μ' ένα ζεστό σφιγμένο του χεριού. Θά ξαναβλεπόντουσαν; Θά ξαναμιλούσαν;... Ποιός έρεπεί!...

— Τό ίδιο άπάνευμα είναι μυστικός έπαινε τον Κώστα την άρα πού περνούσε ένα έρημικό δρομάκι. Και τ'ο ίδιο βρόδυ, ή 'Ελένη έκοβε βόλτες σε μιάν σκοτεινή γωνία της 'Ομόνοιας. Με τ'α μαλλιά της κολλημένα άπό φτηνή υπεριαντίνη. Κάτω απ' τη βροχή.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τό ζωντανό ζυνητήρι

— Η κ. Γκουέν Σέλτον, έγκατεστημένη στην αμερικανική πόλι 'Αγιος Λουδοβίκος, κερδίζει το ψωμί της μ' ένα πρωτότυπο επάγγελμα. Ξυπνάει κάθε πρωί στις 4.30, κι' άρχίζει να παίρνει στο τηλεφώνου τους 300 περίπου συνδρομητές της. — Όλοι αυτοί είναι άνθρωποι πού έννευρίζονται άπ' το κουδούνισμα του ζυνητήριου. Πρωτιμούν ν' άκούσουν τη γλυκειά κι' άρμονική φωνή της κ. Σέλτον, πού τους έδιδε όποτε ή έφθασε ή άρα να ζυνηθούν. Μερικοί απ' αυτούς, πού έχουν τό ιδίωμα να γυρίζουν άπ' το άλλο πλευρό και να ξανακοινούνται, έχουν συνεννοηθή ειδικώς με την κ. Σέλτον για να τους ξανακαλή στο τηλεφώνου δυό ή τρεις φορές, ως ότου επιτέλους ζυνηθούν όριστικά και σηκωθούν άπ' το κρεβάτι. — Ο άριστός των πελατών της κ. Σέλτον αόξανε μέρα με την ημέρα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο άνθρωπος είναι έκτρωμα του πιθήκου!

Μιά νέα επιστημονική θεωρία

Ο διόσημος Γάλλος βιολόγος Ζάν Ροστάν, σε μιάν πρόσφατη μελέτη, μάς δίνει μερικές εκπληκτικές πληροφορίες για τις τελευταίες έρευνες σχετικά με την καταγωγή του ανθρώπου.

Από τις παρατηρήσεις λοιπόν πού έγιναν έξοχάτως στο έμβρυο του ανθρώπου και στο έμβρυο του πιθήκου βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο άνθρωπος είναι ένας πιθήκος πού «γεννήθηκε πριν τής ώρα του»!...

«Είνα άναμφισβήτητο γεγονός, γράφει ο Ροστάν, ότι πολλά χαρακτηριστικά γνωρίσματα του ανθρώπινου είδους και μάλιστα εκείνα ακριβώς πού όποτελούν την λεγομένη «άνωτερότητά» μας, βρίσκονται στο έμβρυο του μεγάλου πιθήκου, αντίθετος δέ δεν υπάρχουν στο ζώο, πού βρίσκεται στην άκμή της σωματικής του ανάπτυξης. Μερικά από τ'α χαρακτηριστικά αυτά είναι τ'α έξης: το μέγεθος του έγκεφάλου, ή έκτασις του μετωπικού λοβού, ή πλατύτης του προσώπου, ή καρμυλή γρυμμή του κρανίου, ή λευκότης του δέρματος, κ. α. γ. α.». —

Με άλλα λόγια, άν ένας πιθήκος γεννηθής σ' αυτό ακριβώς το σημείο της εξέλιξης πού έμβρυο του, πού μοιάζει τόσο με το έμβρυο του ανθρώπου, έ, λοιπόν! αυτός ο «έξ άμβλώσεως» πιθήκος θά γίνει ένας τέλειος άνθρωπος!...

Ένας άλλος επιστήμων ο έμβρυολόγος Κουενό παρατηρεί ότι «αυτό συμβαίνει με τέτοιο τρόπο πού μάς κάνει να πιστεύουμε ότι ο άνθρωπος προέρχεται όχι από μιάν βαθμίδα εξέλιξης (πού δύσκολα μπορούμε να την καταλάβουμε) ένός είδους πιθήκου, αλλά από μιάν «όποτομη μεταβολή» στην εξέλιξη ένός ζυθίου, πού καταλήγει στην γέννηση ένός φαινομένου, ένός «τέρατος»!...

Αυτό τώρα σημαίνει ότι δεν καταγόμεθα άπό τον πιθήκο, αλλά προερχόμεθα άπό αυτόν. Και ίσως, εκείνος κι' έμείς, προερχόμεθα άπό τον ίδιο πρόγονο.

Οι όπαδοί της νέας αυτής θεωρίας προσπαθούν σήμερα ν' ανακαλύψουν στο γενεαλογικό δένδρο των ειδών το σημείο του διαχωρισμού τους, δηλαδή το σημείο άπό το όποιον άπεσπασθώσαν, για να εξελιχθούν και να ζήσουν με τον τρόπο τους.

Ο Ζάν Ροστάν αναφέρει ότι ή παράδοξος αυτή εξέλιξις του έμβρυου του ανθρώπου έχει άσφαλώς κάποια στενή σχέση με την τόσο γνωστή βραδυπία της ανάπτυξής του. Μέσα σε 9 μήνες ζωής στο μητρικό κόλπο ο άνθρωπος φθάνει μόνο στα 3 κιλά σε βάρος σώματος, μπροστά στα 40 κιλά του μοσχάριου, πού δεν έχει ώστόσο το βάρος 12 ανθρώπων!...

Επειτα, όταν γεννηθής, ο άνθρωπος χρειάζεται 180 ημέρες για να διπλασιασθή το βάρος του, ένν το έλλογο διπλασιάζει το βάρος του σώματος του σε 60 ημέρες, το μοσχάρι σε 47 και το κουνέλι σε μιάν εβδομάδα.

Πώς όμως οι βιολόγοι έξηγούν αυτή την βραδυπία στην ανάπτυξη μας;

— Η αλήθεια είναι ότι δεν έχουν βρή άκόμη την πραγματική αιτία αυτού του φαινομένου. — Υποθετούν όμως ότι στο ζήτημα αυτό παίζουν σπουδαίο ρόλο οι όρμονες με την τόσο εκπληκτική και πολλές φορές μυστηριώδη επίδρασή τους στον οργανισμό μας. Μιά από τις παράξενες έκδηλώσεις αυτής της επίδρασης είναι ο κατασταλτικός ρόλος πού παίζουν οι όρμονες της υποφύσεως στους σεξουαλικούς άδένες.

Κι' έχομε το παράδειγμα ένός παιδιού 14 χρόνων, πού μέσα σε μιάν νύχτα άπένκτησε μιάν αξιόσεβαστη γενειάδα! Τι συνέβη; — Άπλησότητα, ο άδένος της υποφύσεως είχε πιάσει έξαφνα να λειτουργή κανονικά και να έξασκή την κατασταλτική επίδρασή του...

Κατ' αυτόν τον τρόπο, ή εξέλιξις των ειδών καθοδηγείται άπό τις όρμονες και τους «γόνους», πού είναι τ'α στοιχειώδη μόρια των χωμοσωμάτων και πού χαρακτηρίζουν κάθε άτομο; Πολύ πιθανόν. Πάντως ή έπιτάχυνσις αυτής της εξέλιξης θά ήταν έπιβλαβής. — Αντίθετος, ο μετριασμός της, θά έδιδε σε κάθε είδος την ευκαιρία να διορθώρη τ'α σφάλματα των προγόνων του.

Περιττό είναι να υπογραμμίσω κανείς την σπουδαιότητα πού παρουσιάζει ο αντίκτυπος αυτής της νέας θεωρίας στην άνατροφή των παιδιών. Οι γονείς δηλαδή πρέπει να τ'α προσυλλάγουν άπό κάθε άμφελη αντίδραση του περιβάλλοντος των, για να μπορέσουν ν' αναπτύξουν όσο το δυνατόν καλύτερα σωματικώς και πνευματικώς, χωρίς στην έλκιστη προσπάθεια πού θά καταβάλλουν στον «άγωνα της ζωής».

Κι' αυτό είναι τελείως αντίθετο προς την παλαιά θεωρία του Δαρβίνου για την αυτόματη έπιλογή των ειδών όπο των άνταγωνισμών των ισχυροτέρων. Μερικοί σμεινολί επιστήμονες, λοιπόν, κάνουν μιάν γενική αναθεώρηση των επιστημονικών δογμάτων πού 19ου αιώνας στο ζήτημα της καταγωγής του ανθρώπου και της ανάπτυξής του είδους του.

ΖΑΝ ΚΑΜΠΡΕΡΕ

Συμβουλές για τους νεονύμφους

Εύθως μετά το γάμο άρ- γίζει μιάν έντελώς καινούργια ζωή για τους νεονύμφους. Αυτό δεν πρέπει να το έχουν όυτε οι άνδρες, ούτε οι γυναίκες. — Η ριζική αυτή άλλαγή είναι ο μόνος τρόπος για μιάν ειρηνική και άσπλημνη συμβίωση.

Μα είναι εύκολο; Μπορεί κανείς ν' άλλάξη άπό τη μιάν ημέρα στην άλλη;

— Το πρόβλημα, βέβαια, είναι σθεσρό κι' έχει μελετηθή πολλές φορές, όχι μόνο άπό τους ειδικούς στα ζήτηματα του γάμου, αλλά και άπό μεγάλους επιστήμονες. — Όλες δέ αυτές οι έρευνες κατέληξαν σε μερικά γενικά συμπεράσματα, πού έχουν μεγάλη αξία και πού μπορούν να συνομψισθούν στα έξης:

1. Δεν πρόκειται ν' άλλάξη ο νεονύμφος την ψυχή του, πού άλλωστε θά ήταν πράγμα αδύνατον, άλλα μερικές άπό τις συνήθειές του.
2. Ο νεονύμφος δεν πρέπει πιά να σκέπτεται τον έ- αυτό του, σάν να ήταν μόνος, όπως πριν άπό το γάμο του. Ζή τώρα μ' έναν άλλο και πρέπει να συλλογίζεται πάντοτε κι' αυτόν.
3. Η άρμονική συμβίωση έχει ως βάση την αμοιβαία κατανόηση. — Όποιος δεν προσπαθεί να καταλάβη τον άλλον, δεν μπορεί να συμφωνήσει μαζί του.
4. Ο σύζυγος και ή σύζυγος, μέχρις ένός σημείου, έχουν τ'α ίδια δικαιώματα στη ζωή. — Η παλαιά πρόληψις της τυφλής όπακοής της συζύγου στο σύζυγο δημιουργεί τις περισσότερες αντίθεσεις και τις πιο βασικές διαφωνίες σ' όλα σχεδόν τ'α καθήμενα ζήτηματα.
5. Η άόλυτη έλλεικνεία μεταξύ άνδρος και γυναίκας είναι τό μόνο μέσον για την έξασφάλισις της ευτυχίας.
6. Η μεγάλη προσοχή στα πιο μικρά πράγματα της καθημερινής ζωής έξουδετερώνεται τις σκληρές μεταξή των συζύγων και τις άφορμές για δυσσυνεκίες. Τίποτε δεν είναι άσπλημτο και δεν περνά άπαρατήρητο!...

Οι 'Αμερικανοί με τ'α ένκεντρικό πνεύμα τους και την τόλημ τους να ξετάζουν έξονυχιστικά κάθε ζήτημα, έσ' άσπλημτο κι' άν φαίνεται, της συζυγικής ζωής, έχουν ταξινομήσει πολλά άπό αυτά τ'α μικροζήτηματα και τ'α ύποδεικνύουν στους νεονύμφους, για να τους προεφύλαξουν άπό τ'α σφάλματα.

— Άξίζει λοιπόν να αναφέρουμε έδώ τ'α πιο χαρακτηριστικά άπό αυτά:

— Το πρωί, ο νεονύμφος δεν πρέπει να πηγ τον καφέ ή το γάλα του διαζάροντας τ'α νέα στην έφημερίδα, άλλα ν' άκούη ή του λέει ή γυναίκα του και να συζητή μαζί της με τον πιο ευχάριστο τρόπο.

— Ποτέ δεν πρέπει να ευρίζεται μετά το πρόγευμα. Πρέπει να παρουσιάζεται στη γυναίκα του με άσοσπρό πρόσωπο, φρεσκοξυρισμένος.

— Να μην διαμαρτυρείται, όταν ή γυναίκα του άρνη ή γάκι να έτοιμάση το πρόγευμα. Δεν πρέπει ν' άρχίζει την ημέρα του μ' ένα καυναδάκι.

— Να μην άφήνη τις πεσάτες πού σκουπισμένες πεταγμένες στο κρεβάτι.

Πριν γίνουν τ'α έξοδα, πρέπει να συμφωνή μαζί της για τ'ο κάθε τι!...

— Η συμβίωση έχει κι' αυτή την τέλη της και πρέπει κανείς να έξηγη ότι ο ήρεμος τόνος της φωνής και ο ευγενικός τρόπος στις έκφράσεις, έξουδετερώνουν κάθε δυσσυνεκία και διαφωνία.

— Ο νεονύμφος π. χ. δεν πρέπει να νομίζει ότι κάνει πνεύμα λέγοντας κάθε τόσο ότι έκανε μιάν μεγάλη κουταμάρα πού παντρεύθηκε.

— Έπίσης, να μην άρνηται να έξηγήση κάτι στη γυναίκα του, λέγοντας ότι «οι γυναίκες δεν καταλαβαίνουν άπό αυτά τ'α πράγματα»...

— Να μην άποφύγη να της μιλά για τις δουλειές του. Οι γυναίκες σήμερα ένδιαφέρονται για όλα τ'α πράγματα και πού πολλές φορές δίνουν πολιτικές συμβουλές.

— Το βράδυ πάλι, όταν ο νεονύμφος βλέπει ότι ή γυναίκα του νοσταλγεί και δεν μπορεί να σταθή στα πόδια της άπό την κούρασι, δεν πρέπει να την καλίζει με άσημαντες ιστορίες, άλλα να ένδιαφέρεται για την άνάπαυσί της.

— Τέλος, να φροντίζει να μην την άφήνη μόνη στο σπίτι, άλλα να βγαίνει έξω μαζί της και να θωακίζει ν' αυτή την τη συντροφιά των φίλων του.

Καθώς βλέπετε, αυτά τ'α μικροζήτηματα πού άναφέρουμε είναι μερικά μόνο άπό τ'α άπειρα, πού δημιουργούνται άπό τη συμβίωση. Μην περιμένετε όμως να σας δοθή ή λύσις για όλα τ'α προβλήματα. Αυτή τη λύσις προσέει να τη βρούμε μόνοι σας. — Όλα στην άρχή φαίνονται δύσκολα, άλλα με την έμπειρή και την προσπάθειά οι δυσκολίες άπλοποιούνται και ή ζωή γίνεται ευχάριστη.

(Άπό τ'ο περίφημο «Βιβλίο της 'Αγάπης» του 'Ανρ Μπαμπόν)

Από γκαρσόνι... δήμαρχος της Ν. 'Υόρκης!

Οι «πρωτοτύπες» του Ουίλλιαμ 'Ο Ντόουερ

Ο Ντόουερ έγκαίνιασε τ'α νέα καθήκοντά του κάνοντας την... πρωτοτυπότερη άπεργία, πού έχει γίνει ως σήμερα.

Οι αντίπαλοί του, για να δυσχεράσουν τη θέση του, πού δημιουργούσαν κάθε μέρα ζήτηματα, παρακινώντας σε άπεργία διαφόρους κλάδους, ζήτηντας μείωσι των φόρων, επέκτασις της κοινικής πρόνοιας κτλ. Στην κίνησι αυτή πρωτοστατούσαν οι καταστοματάρχαι, πού έπεδίωκαν την άνατροφή του.

Ο Ντόουερ καθώς τότε στο γραφείο του και έγραφε μιάν διαταγή. Με αυτήν διάτασε το κλείσιμο επί 24 ώρες όλων των θεαμάτων, μπαρ, κέντρων διασκεδάσεως, βιομηχανικών επιχείρησεων και καταστημάτων πάσης φύσεως. Συγχρόνως, προσκάλούσε το λαό με προκηρύξεις του να μείνι στο σπίτι του και να μην κυκλοφορή στους δρόμους.

Έτσι, ή ζωή στη Νέα 'Υόρκη νεκρώθηκε άπ'τοτε. Οι ζημίες των διαφόρων επιχευρήσεων άνέβηκαν σε σημαντικά ποσά. — Αποτέλεσμα: Την άλλη μέρα, σταμάτησε άμέσως ή άντιπολιτευσι και ξαναγύρισαν όλα στον κανονικό τους ρυθμό.

Ο πατέρας του Ουίλλιαμ ήταν ένας φτωχός δημοδιδάσκαλος σ' ένα χωριό της 'Ιρλανδίας και ή μεγαλύτερη φιλοδοξία του ήταν να κάνει το γιού του πάστορα. — Άλλ' ο νεαρός Ουίλλιαμ το έσκασε μιάν μέρα άπό το πατρικό σπίτι, πήγε στο Λονδίνο κι' εκεί ήλκε νούτις σ' ένα καράβι πού τον έφερε στην 'Αμερική.

Αυτά συνέβησαν το 1910. — Άπό τότε έκαμε όλα τ'α επανγένηματα. — Έγινε πλούσιος, κτίστης, γκαρσόνι σε διάφορα εστιατήρια, έκφωρτής της εποχής πού εργάζονταν σ' ένα ρεσταυράν, είχε κινήσει την προσοχή του ή νεαρή πλεωφώνη, λοιπόν, της έξωμολογήθηκε τον έρωτά του, είχε τ'ο πρώτο έρωτικό ραντεβού μαζί της και την παντρεύθηκε.

Στο μεταξύ, φοιτούσε σ' ένα νυκτερινό πανεπιστήμιο, όπου σπούδαζε νομικά, όπως ακριβώς και ο πατέρας του.

Έτσι, με την υποστήριξη του τ'αυς προέδρου της Ουίνερ Χέρμπερτ Λέμον, κατήρρισε να γίνει άργότερα δικαστής. Σήμερα, είναι δήμαρχος της Νέας 'Υόρκης. Και αύριο...

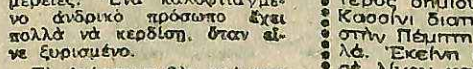
ΖΑΝ ΟΡΣΑΙ

Τραγικὸ διήγημα

— Θα μού δώσης πρῶτα τὸ χρυσάφι...
τοῦ εἶπε με βράχνη φωνή.

συμένη φωνή. Καθαρό χουσάφι Σοῦ τὸ
χαρίζω Σοῦ τὸ χαρίζω ὅλῳ. φτάνει

...τους τούτους τούτους, που δεν ξαναδοκίμασαν να ξαναζωντανέψουν τις εϋτυχισμένες στιγμές που είχαν περάσει άλλοτε μαζί. 'Ο κόμης φράνγκμπεργκ

THE OTS GROUPING YOU FOR
THANKS

- Η Μπερμπε Ντανιελς, ζαναγουρίζοντα
στον κινηματογράφο θά γυρίση τέσσερ
φιλμ γιά λογαριασμό του Χαλ Ρώτς;

ΕΛΕΓΕΤΕ τώρα τα χαρακτηριστικά της Τζίν.
1.62, αρκετό δηλαδή γιό μιά γυναίκα, μ
κόκκινα-καστανά, μάτια πράσινα και βα
κιά. Ριζέτα μιο ματιό και στο σκίτος της
μοσιεύουμε. Είνε επιπλεόστατα και...

Όλοι οι φίλοι μου, που θέλουνε το καλό μου, μου τόχαινε πη: —Αφού σου κάνει τόσα και τόσα η Νίτσα, γιατί δεν την αφήνεις; —Ναι, έχουνα δίκιο, οι άνθρωποι. Αυτό ακριβώς σκέπτομαι τώρα που είμαι χωμένος στην ώρα μου πολυθρόνα με την απόφαση να πάρω μιά απόφαση. Αυτή η γυναίκα μου κάνει τόσα και τόσα. Και σκηνές κάθε λίγο και λιγάκι και φλερτάκια με άλλους και άπιστες. Ναι, και άπιστες, γιατί να κρυβόμαστε; Αί, ως εδώ και μη παρέκει πιά. Θα κόψω μαζί σου, αγαπητή μου Νίτσα, δεν υποφέρεσαι πιά. Νοιώθω πως μου καταστρέφεις τη ζωή.

Τραβάω ήδονικά μιά πολύ βαθειά ρουφηξιά καπνύ. —Γκούχ!.. Γκούχ!.. Νά πάρη ο διάβολος! Πάλι αυτός ο ταχυρόδεγας. Πνίγομαι. Τα μάτια μου πετιούνται δέω, δακρύζουν, οι αρτηρίες του κεφαλιού μου δοκούνουν, σαν έτοιμες να σπάσουν. Λίγο νερό... Πίνω και καμάρω. Δεν έχει, αβριο πρέπει να πάω στο γιατρό.

—Πόσα καπνίζεις την ημέρα; —Καμιά σαρανταριά. —Από σήμερα δεν θα καπνίσω κανένα. —Καλά κι με τι θα περνάω την ώρα μου; —Πάρε ένα κομπολόι. Πάρε μιά πιπίλα ψευτική. Πάρε κασμελλές. —Ο! αυτά θ' αντικαταστήσουν μιά χαρά το κάπνισμα. 'Η μιά συνήθεια εξοδεύεται την άλλη. —Λοιπόν, θά το κόψω. Έγώ και τη ζωή μου τη θέλω, και την υγεία μου.

—Πόσον καιρό είμαστε μαζί Νίτσα; —Δύο χρόνια. —Από σήμερα δεν θα ξαναειμαστε! 'Αποφάσισα να ξεκόψω μιά για πάντα. Μουένας φαρμακώσε τη ζωή. Μουένας άναστατάσει τα νεύρα. Δεν μπορώ άλλο. Θέλω την ησυχία μου πιά. —Όπως θέλεις! Γειά σου! —Στο καλό! —Επί τέλους! 'Ενα βάρος φεύγει από πάνω μου. Σε μιά μέρα κόβω με το μαχαίρι δυο τυρανίες. Το ταχυρό και τη Νίτσα. Χώνουμαι στην ώρα μου πολυθρόνα και βγαζώ ένα σακκουλάκι με κασμελλές και μιά ψευτική πιπίλα. 'Από κείνες που τις βάσεις στο στόμα σου και τραβάς αέρα. Και τι θα κάνω τώρα που έκοψα τη Νίτσα; 'Ο, τι κάνω με το ταχυρό. Θα βρω την Κική, τη Φωφώ, τη Μαρίκα. Αυτές θ' αντικαταστήσουν μιά χαρά τη Νίτσα. Κάνουν την ίδια δουλειά και είνε εντελώς αόρατες για τη ζωή μου, τα νεύρα μου, την ψυχική μου κατάσταση.

Βγαίνω έξω, κατά το βραδάκι, βρίσκω τους φίλους μου. —Τι γαριάζει; —Μερσί, τόκοφα — λέω χαμογελώντας κι' έχω ένα ύφος θριαμβευτικό. Κι' έκοψα και τη Νίτσα. —Δόξα σοι ο Θεός! —Κερίνοι καπνίζουν, έχω τραβάω αέρα με την πιπίλα μου. Πού και πού μασάω και καμιά κασμελλίτσα... —Ο! αυτά, βέβαια, είνε αβρία, μα θα συνήθισω με τον καιρό. —Σωφικά έρχεται στο νομ μου η Νίτσα... Μαρτί της μάς λέει! Τώρα θα κανονισθώ και η δική σου υπόθεση. Ζητάω παρτών και φεύγω. Κάπου εδώ κοντά κάθεται η Κική — άς πούμε η πιπίλα χωρίς καπνό. Πάω και τη βρίσκω. —Πώς ήταν αυτό; —Σε θυμήθηκα και ήρθα. Δεν ήθελες; —Πάντα έβρισκες πως μ' άρεσει η συντροφιά σου, κατεργάρι!

—Αντε, ντύσου να βνομέ έξω. —Και βγαίνουμε. Είνε μιά γλυκιά νύχτα, γεμάτη άστρα κι' όμορφίες. Πάμε σε μιά ταβέρνα, τα κοπανάμε κι' ύστερα... —Ας βάλω μερικά άποσιωπητικά, όπως κάνει κάθε καδής στην συντροφιά. Περασμένα μεσάνυχτα πιά από το σπίτι μου κατευχαιριστήμενος. Τραβάω τον αέρα με την πιπίλα μου, μασάω κασμελλές — είμαι ένδοξισμένος.

Σηκώνομαι το πρωί. 'Απορημένος κι' από παλιά συνήθεια, απλώνω το χέρι μου στο κομπολόι να πάρω ταχυρό. Είνε το πρώτο πράμα που ήρτοσα, μόλις άνοιξα τα μάτια μου. Και πάλι το σακκουλάκι με τις κασμελλές. —'Αει στο διάβολο! Πρώτα μιά, δύο, τρείς, πέντε... Τραβάω και μερικές ρουφηξίες αέρα με την πιπίλα, αλλά δλ' αυτά μου φαίνονται σα χαλάρες. Τιποτά!... Τιποτά! 'Ο οργανισμός μου θέλει ταχυρό! Διψάει για νικητίνη! Για νικητίνη και για Νίτσα... Πως διάλο το ταχυρό μου φέρνει πάντα στη Νίτσα στο μυαλό; 'Α! όχι... Δεν θα υποκόψω στόν πειρασμό. Σηκώνομαι με λίγο πονοκέφαλο και πολλή στενοχώρια. Καλά — λέω στόν έαυτό μου, κάνε υπομονή. Οι καινούργιες συνήθειες θα επικρα-

τήσουν. Τραβά αέρα με την πιπίλα και αγοράσε και κανένα κομπολόι. Και φρόντισε να βρής τη Φωφώ σήμερα. Αυτή είνε ένα κομπολόι μάλαμα.

Το απόγευμα είμαι με το κομπολόι και με τη Φωφώ. Λαμπρό κορίτσι! Ούτε νεύρα, ούτε θυμολι, ούτε προστυχίες, όπως η Νίτσα. Αυτή η κοπέλλα σου δίνει την έντύπωση του άποσιωπημένου ύδατος. Τόσο καθαρός χαρακτήρας είνε! Αυτή θα μου άποσιωπήσει τον όργανισμό από τις τοξίνες της Νίτσας.

—Γειά σου, Φωφώ, σ' ευχαριστώ για την παρέα.

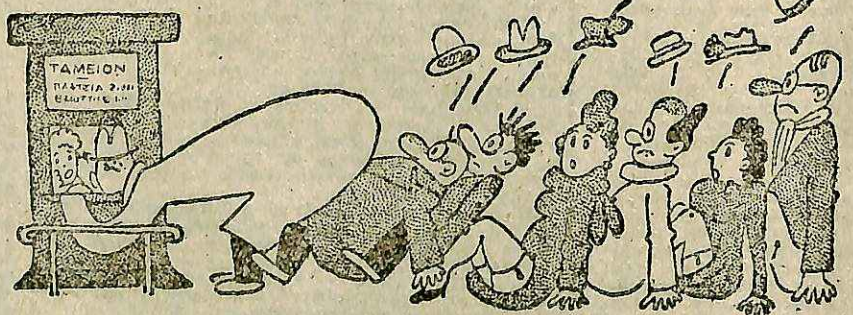
—Πότε θα ξαναειδοθώμε; —Θέλω να της πω αβριο, αλλά κάτι μου αλλάζει το λόγια και λέω: —Θα σου τηλεφωνώ.

Γιατί θα της τηλεφωνώ; —'Αει στο διάβολο, βλάκα! Γιατί βλάκα; Μπορεί αβριο να προσκαλέσω τη Μαρίκα... —'Α! τότε μάλιστα. Σε συγχωρώ! Λοιπόν, πάω στο σπίτι μου άργά! Πόσο θα τρέβα! Ενα ταχυράκι. Τι ήτανε να το σκεφτό; 'Ορίστε, πάλι η Νίτσα στο μυαλό μου! 'Εμφανίζεται μέσα σε γαλάζια συννεφάκια καπνών και χαμογελάει ειρωνικά. —'Αει στο διάλο! κυρά μου! —'Οχι! Θα έπιμειναι! Ούτε ταχυρό, ούτε Νίτσα. Κομπολόι, πιπίλα με αέρα, τοίχες — μωρε άλήθεια, πως τις έχασα; — και Κική και Φωφώ και Μαρίκα. Μάλιστα. Πέρφω στο κρεβάτι μου κι' άργει να με πάρη ο ύπνος. Άλλά μήπως είνε ύπνος αυτός; Δέκα φορές έπνιξα τη νύχτα κι' αόθυμτα κάνα να πάρω ταχυρό. Εύτυχως είνε το σακκουλάκι με τις κασμελλές εκεί. Κι' αυτή η Νίτσα πάλι...

Το πρωί σηκώνομαι σε κακή κατάσταση. 'Ο οργανισμός μου έξεκολλούει γ' άποκτητή νικητίνη και Νίτσα. Άλλά, όχι, θά έπιμειναι. Περνάω άλλες τρεις μέρες έτσι. Το κακό άρχίζει να παραγίνεται. Κυτάω την πιπίλα, το κομπολόι, τις τοίχες, όπως το μικρό παιδί κυτάει το ρετινόλαδο. Μπρί!... Τι είν' αυτό που παθαίνω; Καθίζω τον έαυτό μου στην ώρα μου πολυθρόνα και το λέω: —Βρε σύ! Το ταχυρό σου καταστρέφει τον οργανισμό. Θα πάθης μεγάλες δουλειές κακομοιή! 'Ο γιατρός σου τότε καθαρά και έάστερα: ούτε ένα ταχυρό πιά. 'Η δεν θυμάσαι δηλαδή τον άγριο ταχυρόδεγα που σ' έπιανε εδώ ακριβώς, σ' αυτή την πολυθρόνα και ταράζονταν σαν να σ' έπιανε σελήνιασμος; Και τα μάτια σου πεταγόντουσαν δέω; Τα έχασες; —'Αχ! — λέει ο έαυτός μου — Ενα ταχυράκι.

Βρε έχει νικητίνη μέσα! Κι' η νικητίνη είνε φοβερό δηλητήριο! —Ακριβώς αυτό το δηλητήριο θέλω. 'Αχ!... τι γλυκό δηλητήριο... Πως το καταπίνεις με ήδονη κι' οι σκέψεις σου καθαρίζουν και το κέφι σου φτάνει περιφάνια... 'Αχ! Λιγη νικητίνη... Την έχω συνήθισα βλέπετε, μ' όλα τα ελαττώματά της. —Τον κακό σου τον καιρό! 'Ωρα είνε να μου ζήτησης και λιγη Νίτσα! —Μά βέβαια! Είνε κι' αυτή μιά συνήθεια, με όλα τα ελαττώματά της. Δεν σου λέω, καλή είνε και η Κική, καλή και η Φωφώ, καλή και η Μαρίκα. Άλλά τι τα θέλεις! 'Εκείνο πούχει η Νίτσα, δεν τόχει καμιά από δαίτες. —Σεχνάς πόσο μ' έχει πιλατέψει; —Ακριβώς αυτό το πιλάτσμα είνε η νικητίνη της! Είνε το γλυκό δηλητήριο που τοξινώνει τον οργανισμό σου και τον κάνει να κομπάζει σ' ένα γλυκό κύμα εύτυχίας. 'Ισα θά βάλης τώρα τις τοίχες, που μασάς σαν ήλιος, μ' ένα ταχυρό; Και ίσα θά βάλης την Κική και τη Φωφώ και όποιάδήποτε άλλη γυναίκα με τη Νίτσα; —'Οχι, θέλω να μου πής: Οι στιγμές που περνάς μ' αυτές τις κοπέλλες, είνε ίδιες με κείνες που περνούσες με τη Νίτσα; —Τον κακό σου τον καιρό! Φωνάζω θυμωμένος...

Σε πονόν το είχα; —'Α! ναί... Στόν έαυτό μου. Μου θέλει ταχυρό και Νίτσα! Αί, όχι, πάλι...

—Μήπως υπάρχει καμιά θεοούλα και γιά μένα;

λοιπόν! Αυτές τις κακές συνήθειες τις έχω κόψει.

'Α! Αυτές οι μέρες που περνά είνε τραγικές. Κι' οι μέρες κι' οι νύχτες. Τα νεύρα μου έχουν παραλύσει, οι κλειδώσεις μου είνε σαν να τις έχω χτυπήσει με σφυρί, η γλώσσα μου άνοστη, το κορμί μου περπατά σαν να τόχουν δειρεί το κεφάλι μου βουίζει. 'Η δρέψι μου έχει κοπή — δεν βρίσκω καμιά χαρά στη ζωή. Κάτι με πνίγει, κάτι με σφίγγει, κάτι με τυρανιάει. Είμαι σαν νάχω σηκωθεί από δάγκει. Νά πάρη ο διάβολος να πάρη... Άσε τις νύχτες, που δεν μου κολλάει ύπνος. Κι' όλο καπνός βλέπω, μόλις κάνουν πως γλαρώνουν τα μάτια μου. Ταίγαρα που καπνίζουν, φουγάρα βαποριών, σπίνια που καίγονται και ύψωνουν καπνούς ως τον ούρανό. Χτές είδα και το Βεζουβίο. —Και μέσα σ' όλους αυτούς τους καπνούς, προβάλλει πάντα η Νίτσα σαν φάντασμα... Πού να πάρη ο διάβολος να πάρη... Και όλο μου φτάνει: Τσακάνουμαι με τον ένα, βρίζω τον άλλο, κώδη την εκκλημέρα του άλλου. Βλέπω τους ανθρώπους να φουμάρουν στο δρόμο και μουχρεται να τους πνίξω. Τι φουμάδετε βρε ήλιθιοι! Δεν έξερετε πως η νικητίνη καταστρέφει τον οργανισμό σας;... Χαμένα κορμιά!

Πάω στο καφένο να βρω τους φίλους μου, να πούμε μιά κουβέντα να περάσω ή ώρα. Καπνίζουν όλοι — λές και το κάνουν επίτηδες. Κάθονται σε μιά γωνία και τους αγριοκυτάζω, χωρίς να λέω λέξη. —Τι έχεις; με ρωτάει ένας. —Τους λέω τά κατ' έμέ. Αυτό κι' αυτό. Στενοχωριέμαι, πνίγομαι, έχω ζάλες, το κεφάλι μου βουίζει, το μυαλό μου είνε σαν να τόχη σκεπάζει διμήχλη, έχασα την δρέψι μου, τον ύπνο μου, το κέφι μου. Βλέπω έναν κύριο — πρώτη φορά το βλέπω αυτό το μορφό — να χαμογελάει. —Μήπως κόψατε το ταχυρό; ρωτάει. —Μάλιστα! Πως το καταλάβατε; —Τόχω πάθει κι' έχω. Πάρτε ένα ταχυράκι σας παρακαλώ.

Μου προτείνει το πακέτο του. Διστάζω. 'Επιμένει: —Πάρτε ένα να δήτε την υγεία σας! Σας παρακαλώ, θά με υποχρεώσετε. —Αφού με παρακαλεί κι' αφού θά τον υποχρεώσω, το παίρνω και τ' αντάζω. Τα μάτια μου άστράφτουν... Τραβάω μιά ρουφηξιά, βαθεία, με λαχτάρα. 'Η νικητίνη μπναινε στόν οργανισμό μου κι' η επιδότης της άρχίζει άμέσως. —'Αχ τι άρσας!... Δύο ρουφηξίες ακόμα, τρείς... Στά μισά του ταχυρόου έχω ξεναθή τον έαυτό μου. 'Η βουή φεύγει από το κεφάλι μου, το μυαλό μου καθαρίζει, διαλύεται η διμήχλη που το σκεπάζει, οι κλειδώσεις μου άπογοτρών την εύκνησία τους... Είμαι σαν καλοκουρτισμένο ρολόι. Ποτέ δεν αίσθηθηκα τον έαυτό μου καλύτερα... —'Ανάθε δέυτερο... —Σας ευχαριστώ κύριε! Με άσπασε. —Πού πάς; ρωτάς οι φίλοι μου που με βλέπουν να σηκώνομαι. —Έχω μιά βιαστική δουλειά. Γειά σας. —'Η βιαστική δουλειά είνε η Νίτσα. Βοή δσα κι' άν μου κινή, αυτή είνε που θα συμπληρώσει το φτιάξιμο του οργανισμού μου. Αυτό θέλω, πως το λένε: Το ταχυρό με έδιδε πολλά! —'Αργά τη νύχτα, κατηγορούμε άγκαλιασμένοι, έχω και η Νίτσα. Είμαστε σπά κέφια. —Πάμε να περάσουμε άπόνα σπίτι, Νίτσακι μου.

Είνε το σπίτι του γιατρού. Μιά έπιγράφη στην πόρτα: —Δέξτωρ Α. Βεντουζίδης —Δέχεται 4—7 μ. μ. —Αυτή την ώρα δεν δέχεται, λέει η Νίτσα. —Αυτό που θά το πω δώσω θά το δεχθώ! —Βγάζω το κομπολόι και την διυνητική πιπίλα και τού τα ρίχνω στη γραμματοδουρίδα. —Επειτα μασάω λίγο την τελευταία τοίχλα, που μου βρίσκεται και — φλόπι! — την κολλάω άπάνω στη λέξη «Δόκτωρ».

Πάνω από τη μέση τη Νίτσα και συνεχίζουμε το δρόμο μας... Και τώρα είμαι μιά χαρά... ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Προσωπιδοφόρος

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ: 26 ετών. Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ: 35 ετών. Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο δωμάτιο της ήθοποιου, σε μιά κομφοτάτη έπαυλη. Το δωμάτιο είνε μισοφωτισμένο. 'Η ήθοποιος γδύνεται, γιά να πείσι στο κρεβάτι της. Έξωφρα μπναινε ένας άγνωστος προσωπιδοφόρος).

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ: Καλησπέρα σας.

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ (τρομαγμένη, προσπαθεί να καλύψη όσο μπορεί τη νύμνια της): Τι θέλετε;

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ: Τα κοσμήματά σας!

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μα δεν έχω...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ: 'Επιτρέψτε μου να άμφιβάλλω. Ξέρω καλά πως την περσινή βδομάδα ο βαρώνος ντε Μοντρέ σας χάρισε ένα θαυμάσιο μπριλλαντινό κολλάι.

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ: 'Α!... 'Ε, τότε, είνε εκεί, πάνω στο τραπέζακι, μέσα στο κουτί, μαζί με τ' άλλα μου κοσμήματα.

(Ο προσωπιδοφόρος πλησιάζει το τραπέζακι και ψάχνει μέσα στο κουτί. 'Η ήθοποιος κάνει μερικά βήματα και πατά ένα ηλεκτρικό κουμπί κρυμμένο κάτω από το χαλί. Μ' αυτό τον τρόπο είδοποιεί την άστυνομία πως κάτι συμβαίνει σπiti της).

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ (που κάτι άντελήφθη): Ψηλά τα χέρια!

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ (υπακούει χαμογελάοντας ειρωνικά ενώ συγχρόνως ψευδορίζει): Τι άνόητος! Μου λέει να σηκώσω τα χέρια, ενώ αυτή τη στιγμή κινδυνεύει άπ' τα πόδια μου... Σε λίγα λεπτά θά βρίσκονται εδώ οι άστυνομικοί.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ (βάζοντας το κολλάι στην τσέπη του): Σας ευχαριστώ πολύ.

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ (φοβούμενη μήπως ο προσωπιδοφόρος φύγη προτού φθάσουν οι άστυνομικοί, προσπαθεί να φανή ήρεμη και γιά να τον κρατήσει εκεί, το λέγει με ευγένεια): Μα δεν κάδεστε λίγο...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ (κυττάζοντας την έκπληκτος): Πως;

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ (ευγενικά): Πίνετε ένα λικέρ;

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ (άλλάζων).

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Στις γυναίκες

Ένας 'Αγγλος συγγραφέας γράφει: «'Η γυναίκα πρέπει να μοιάζει με τη χελώνα που φυλάει καλά το σπίτι της, αλλά και δεν πρέπει σαν τη χελώνα να κουβαλάει στη ράχι της καθατί που έχει σπτη κατοχή της. Πρέπει να μοιάζει με την ήχώ, η όποια άπαντα μόνον όταν έρωτάται, αλλά και δεν πρέπει, όπως η ήχώ, να έχη πάντα τον τελευταίο λόγο. Πρέπει να μοιάζει με τη ρολογία των πωλεων, η όποια είνε τακτική και ακριβή, αλλά και δεν πρέπει καθώς η ρολογία, να κάνει τέτοιο θόρυβο ώστε να την άκούη όλη η πόλις.

Στους άνδρες

Νά είσθε πάντοτε άναθολ και καλοί προς τη γυναίκα, η όποια είνε υπέροχα, κόρη, άδελφή με άλλα λόγια καλή συντροφός. Χωρίς αυτήν η ζωή του άνδρος είνε άνυποληπτη. Είνε καλύτερο ν' άναπάνη κανείς μιά γυναίκα την όποια δεν μπορεί να παντρευτή, παρά να παντρευτή μιά γυναίκα την όποια δεν άναπάει.

τας τόνο). 'Ωστε έξερετε λοιπόν: ποιός είμαι!

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ (γελώντας): Μα βέβαια!...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ: Φαίνεται πως δεν έπαίσα τόσο καλά το ρόλο μου. (Βγάζει τη μάσκα του). Με συγχωρείτε, κυρία, άν κατέφωνα σ' ένα μέσον τόσο άσυνήθιστο και τολμηρό γιά να μπορέσω να βρεθώ κοντά σας μερικές στιγμές και γιά ν' άκούσω τη φωνή σας... (Υποκλίνεται). Είμαι ο 'Ερρίκος Χολτοδάρος, κτηματίας. 'Από καιρό τώρα επιθυμούσα να σας πλησιάσω, αλλά ο βαρώνος, ο έπίσημος φίλος σας, βρισκόταν διαρκώς κοντά σας και δεν σας άδινε ούτε στιγμή ελευθερία... Άναγκάσθηκα λοιπόν να καταφύγω σ' αυτό το τέχνασμα, γιά να σας πλησιάσω. Σας παρακαλώ και πάλι να με συγχωρήσετε, άν φάνηκα υπερβολικά τολμηρός. (Γονατίζει μπροστά στα πόδια της): Σας λατρεύω, κυρία!

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ (με έιρωνεία): Μου κάνετε έρωτική εξομολόγηση με το κλειμένο κολλάι στην τσέπη σας;

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ (βγάζοντας το κοσμήμα άπ' την τσέπη του και δίνοντάς της το): Πάρτε το κοσμήμα σας... έσκόπευα να σας το έπιστρέψω. Άλλάστε το κοσμήμα αυτό ήθελα να το αγοράσω έχω και να σας το προσφέρω. Το έβλεπα στη βιτρίνα του κοσμηματοπώλου τρείς μήνες τώρα. Περνούσα καθημερινώς άπ' εκεί, το κύτασα και σας σκεπτόμουν...

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ (παίρνοντας το κολλάι στα χέρια της, τον διακόπτει): Έξέρете όμως πως έχω δώσει το σσνήμα του κινδύνου στην άστυνομία, πατώντας ένα μυστικό κουμπί, που βρίσκεται κάτω άπ' το χαλί, χωρίς να το άντιληφθήτε; Πρέπει λοιπόν, τώρα να βρούμε ένα τρόπο να διορθώσουμε τα πράγματα...

(Την ίδια στιγμή άκούονται χτυπήματα, η πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται στο κατώφλι ένας άστυνομικός).

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ (προς την ήθοποιό): Καλησπέρα σας κυρία. Αυτός είνε ο λωποδότης.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ (με ψυχραιμία): 'Εγινε κάποιο λάθος, άναπτή μου.

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Μάλιστα, είνε κάποιο λάθος και σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε. Πατήσαμε χωρίς να το θέλωμε το κουμπί του κινδύνου. Άλλοτε θά είμαστε πιο προσεκτικοί.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ (χαριτά κανονικά, κάνει μεταβολή και φεύγει).

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ (γελώντας): Φθηνά τη γλυτώσατε!

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ: Θά έπρεπε έν τούτοις να με συλλάβη ο άστυνομικός γιάτι πραγματικά ήρθα εδώ γιά να κλέψω... γιά να κλέψω την καρδιά σας!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

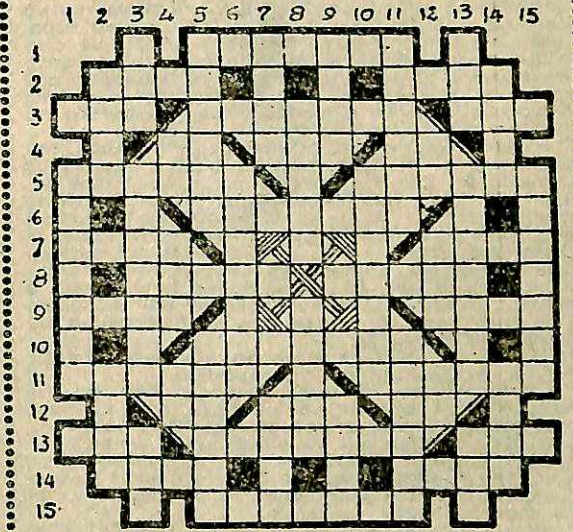
(Το απόγευμα της επομένης, στο δωμάτιο του προσωπιδοφόρου. 'Ο δέθεν κτηματίας Χολτοδάρος έσπλινέμενος σε μιά άνεσταντική πολυθρόνα διαβάζει σε μιά άπογευματινή έφημερίδα την έξής είδηση):

«ΘΡΑΣΕΙΑ ΚΛΟΠΗ ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙ ΜΙΑΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ. —Χτες την νύχτα στη βίλλα της κυρίας Αικατερίνης Κερσέκης, ήθοποιου, ένας λωποδότης έκλεψε ένα μπριλλαντινό κολλάι μέγας άξιας, προσποιούμενος πως είνε ο πλούσιος κτηματίας 'Ερρίκος Χολτοδάρος και ότι γιά να κατορθώσει να την πλησιάση και να της εκμυστηρευή τον φλογερό έρωτα που έπρεπε γι' αυτήν, έπαίξε το ρόλο του λωποδότη. Πιά να μπορέση να φύγη άνενοχλητός, ο προσωπιδοφόρος έπέστρεψε στην ήθοποιό το κοσμήμα που της είχε άφαιρέσει και έγκολούθησε μέχρι τέλους να προσπαθήται τον έρωτευμένο θαυμαστή της. Σήμερα το πρωί μόνον, η ήθοποιός κατάλαβε πως ο λωποδότης της έδωσε πίσω ένα ψεύτικο κολλάι, τελείως όμοιο με το γνήσιο, το όποιο ο προσωπιδοφόρος είχε πάρει προφανάς μαζί του με την πρόθεση να το χρησιμοποιήση άν του παρουσιαζόταν άνάγκη. Κατά τις διαβεβαιώσεις της ήθοποιου, η άξία του κολλαιέντος κολλάι υπερβαίνει το ένα εκατομμύριο άράκια. Το κοσμήμα αυτό είνε δώρο ενός πλούσιου φίλου της. 'Η άστυνομία άρχισε τις έρευνες της και έλπίζει πως θά άνακαλύψη τον ήρωα τον δράστη» (Στο σημείο αυτό ο λωποδότης άδινει την έφημερίδα και μονολογεί): Σάν καλά τά κατάφερα! Περιφάνια!... ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΛΑΛΟΜΠΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ 62

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Ένας από τους δημιουργούς του γαλλικού κινηματογράφου.
- 2) Δέρμα ζώου με το τρίχωμά του.— Χρονικό έπίρρημα.
- 3) Συχνά το βράδυ αισθανόμαστε την έλλειψή του.— Προξενούν λυπή.— Χρονικό διάστημα.
- 4) Με τη λέξη αυτή άρχίζει συνήθως μιά άπαγόρευσις.— Συνεταριστικός όρος.— Νότα μουσικής.
- 5) Μας χρησιμεύει γιά μάθημα.— Συνολο ώρισμένων έκσποντάδων.
- 6) Συλλογή ιστορικών έγγραφων.
- 7) Η άξία της είνε κάθε άλλο παρά σταθερή.— Νησι της Μαλασίας.
- 8) Μέρος του άνδρου.— Χονδρό, καθόλου λεπτοκαμυμένο (καθ.).
- 9) Βουλώνουν με αυτό τα βαρέλια. Τοπικό έπίρρημα (δημοτ.).

- 10) Του κρεστούμε τους καλύτερους μύθους.
- 11) Χωρίζουν δυο χώρες.—'Αθόρυβη, ήρεμη.
- 12) Τελικός σύνδεσμος.—'Ερωτημαστική άντωνυμία.—'Αρθρον.
- 13) Χρονικό ή τοπικό έπίρρημα.— Κατάπτωσις.— Προσωπική άντωνυμία.
- 14) Τάσις προς τί, κλίσις.— Τα βρίσκετε συγκεντρωμένα ή διασκορπισμένα σε πολλές σελίδες του «θραυρού».
- 15) 'Η κάτοικος άσιατικής χώρας.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) 'Ο τακτικός άγοραστής.
- 2) Είνε πολύ εύχάριστα αλλά μάς τα δίνουν σε έξαιρετικές μόνο περιπτώσεις.—'Υγρον.
- 3) Περιφώνος Γάλλος άδωσιατικός του πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.—'Υπέρτης.— Σημα κινδύνου.
- 4) 'Αρνητικό μόριο.— Πρόθεσις.—'Ο,τι υπάρχει.
- 5) 'Όταν ο μαθητής δεν το έξερι, τιμωρείται.— Θά τον συναντήσετε σε πολλές περιοχές της 'Αφρικής.
- 6) Μακρά και εύρεία όδός συγκοινωνίας.
- 7) 'Εταίρα της αρχαιότητας.—'Αρβυτικό.
- 8) Σε πολλές δουλειές άντικαθιστούν τα καρφιά.— Οι κακοί τους ζουν άπό τα προϊόντα των κτημάτων τους.
- 9) Οι ένωσители έχουν γιά τον έαυτό τους πολύ μεγάλη... Την άποφεύγουμε τώρα αλλά την άναζητούμε το καλοκαίρι.
- 10) Θά άποτελούσε ένα... άρμονικό ζευγάρι με την κοντή του έξωφύλλου μας.
- 11) 'Αρχηγός μεγάλου κράτους.—'Η έλλειψή του είνε πανκόσμιος.
- 12) 'Ετσι άρχίζει το όνομα ενός περιφώνου άλλου.—'Αμερικανού γκάνγκστερ.— Νησι των Κυκλάδων.— Βυζαντινή νότα μουσικής.
- 13) Την άναπάνη να είνε πολλά.
- 14) Πρωτεύουσα θωπνύμου έλληνικού νομού.— Μετρώνται στα δάκτυλα (ουδ.).
- 15) 'Εργαλείο άπαραίτητο σ' έναν άγρότη.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 61ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Ο.Η.Ε.— ΓΕΝ. 2) ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ. 3) ΣΑΝ—ΡΕΑ. 4) ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ. 5) ΟΜΜΑ—ΥΛΑΙ 6) ΣΠΟΡ—ΧΙΩΝ. 7) ΗΤΟΙ—ΝΑΖΟΣ—ΔΕΟΣ. 8) ΛΑ—ΣΙ 9) ΑΚΤΙ—ΣΒΗΝΟ—ΚΥΜΑ. 10) ΚΑΤΙ—ΗΝΙΑ. 11) Ο—ΣΛΟ—ΤΥΡΠ 12) ΣΚΑΛΛΟΜΑΤΑ. 13) ΠΑΝ—ΕΑΡ 14) ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΕΣ. 15) ΟΛΟ—ΥΛΗ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) ΟΥΣ—ΠΡΟ. 2) ΑΙΜΑΤΟΧΥΣΙΑ. 3) ΕΑΝ—ΝΤΟ. 4) ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ. 5) ΠΟΤΕ—ΚΡΥΟ. 6) ΝΕΟΝ—ΣΤΟΑ. 7) ΟΥΡΙ—ΡΑΒΒΙ—ΛΑΟΣ. 8) ΖΩ—ΡΡ. 9) ΜΟΡΕ—ΧΟΑΝΗ—ΜΤΑΡ. 10) ΛΑΪΣ—ΦΝΙΑ. 11) ΚΑΛΟ—ΤΡΙΑ. 12) ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ. 13) ΓΑΡ—ΕΣΥ. 14) ΕΚΑ—ΤΟΜΜΥΡΙΑ. 15) ΝΕΑ—ΡΟΗ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

33ον "Επαίρει να βραδυάσει. Οι δύο κακούργοι ήταν σ' αξιολογία κατάστασι.

Ο Κρουπιέρ ήταν βυθισμένος σε λήθαργο και παραληρούσε.

"Αλλά κι' ο Μαρκήσιος με την άσπληνη άντοχη δεν βρισκόταν σε καλλίτερη κατάσταση. Μουσκέμενος όπως ήταν ως το κόκκαλο ένοιωσε δύναται ρίγη και σκοτούριες. "Επρεμε στη σκέψη ότι μπορούσε να λιποθυμήσει από τη μία στιγμή στη άλλη και να γκρεμιστεί κάτω από το ύψος εκείνο που βρισκόταν.

Γύρω επικρατούσε τώρα απόλυτη γαλήνη. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι οι δωδεκά τους είχαν γυρίσει άπρακτοι στην κατασκήνωσή τους απ' τον άλλο δρόμο.

"Πρέπει να κατεβούμε, σκέφθηκε ο Μαρκήσιος. "Αν μείνουμε λίγο ακόμα πάνω στο δέντρο είμαστε χαμένοι. Θά πάω και θά γίνω κομμάτια! Οι δυνάμεις μου μ' εγκαταλείπουν, είμαι σε κακό χάλι...".

Σύρθηκε προσεκτικά και πλησίασε στο μέρος που βρισκόταν ο Κρουπιέρ. Τον σκούνησε δυνατά για να τον ξυπνήσει και του σφύριξε στ' ατί:

— Σύντροφε... Ξύπνα, διάβλε, ... Νύχτωσε.

Ο Κρουπιέρ μισάνοιξε τα μάτια του και τον κύτταξε σαν να μην καταλάβαινε τί του έλεγε. Το μυαλό του ήταν θολό.

Ο Μαρκήσιος κατάλαβε ότι δεν θα κατώρθωνε να τόν φέρει στη αίσθησή του με τα λόγια. Τον σκούνησε λοιπόν άλλη μια φορά δυνατά και άρχισε να τον λύνει από το κλαδί του δέντρου.

Ο Κρουπιέρ, παρ' όλη του τη ζάλη, παρ' όλη τη νάρκη στην οποία ήταν βυθισμένος κατέλαβε τον κινδύνο που διέτρεχε να πέσει από το δέντρο και να γίνει κομμάτια κι' άνοιξε τα μάτια του διαπλάτα.

Κρατώντας καλά, του είπε ο Μαρκήσιος, αν θές να μη σπάσεις τα κόκκαλά σου. "Ωστόσο τον βοήθησε να κατεβεί από το δέντρο.

"Όταν έφτασαν κάτω και πάτησαν στο έδαφος ένας στεναγμός άνακουφισίας φούσκωσε τα στήθη των. Είχαν σωθεί. "Αλλά η κατάσταση των ήταν αξιοδράστη. Τα γόνατά τους έτρεμαν. Το κρυσ τους περιούσε τα κόκκαλα. Πεινούσαν...

— Δεν άντέχω, μουμούρισε ο Κρουπιέρ. Σβύνω!...

— Θά κοιμηθώ και θά συνέλθουμε κάπως, του εξήγησε ο Μαρκήσιος.

— Μου ξεσπάει το στομάχι ή πείνα!

— Κι' εγώ πεινώ σαν λύκος, φίλε μου. Αυτή την ώρα όμως, δεν μπορούμε να βρούμε τίποτε να φάμε. Κράτησε την όρεξή σου γι' αύριο.

— Αύριο... ψιθύρισε. Αύριο θ' άρχισή πάλι το κυνηγητό εναντίον μας.

— Όχι δά. Μόνον στο μέρος αυτό δεν θά εανάρθουν να μας ζητήσουν. Θά πάρουν άλλο δρόμο, χωρίς άλλο. Αυτή τη φορά ο Κορεντέν γενιάθηκε άσχημα.

★ "Η νύχτα ήταν κρύα και σκοτεινή. Οι δύο κακούργοι τουρτουρίζαν και παραπαληλοκρατούμενοι έβγαζαν μέσα στο σκοτάδι να ούρλιαχτά άγριμυδ άνηχοΰσαν μέσα στη ζούγκλα.

Ο Κρουπιέρ έπρεμε σύγκροτος απ' την τρομάρα του, τα δόντια του χτυπούσαν. Προχωρούσε συρόμενος και παραμυλόντας κλαψιά.

— "Αδικά... άδικά ζητάμε να ξεφύγουμε... Μας τιμωρεί ο Θεός... Θά ριχτούν τα θηρία του δάσους και θά μας ξεσχίσουν!...

Σ' ένα γήλοφο πυκνοφυτευμένο βρήκαν μια τρύπα μέσα στη γη στρωμένη με ξηρά χόρτα.

Ο Μαρκήσιος ήταν ευχαριστημένος.

— "Επί τέλους! Ξεφώνισε. "Εδώ θά κοιμηθώ με ήσυχα κί..."

Ο Κρουπιέρ νύλλισσε με απόγνωση.

— Λές άνοιξης. Δεν ξέρεις έσύ από δάση. Ποιός σε βεβαιώνει ότι η τρύπα αυτή δεν είναι

φωλιά κανενός άγριμυδ που δεν θ' άργήσει να γυρίσει.

— Στό διάβολο δά τ' άνοιγμα του δάσους! Βλαστήμησε ο Μαρκήσιος. Βρήκα το καταφύγιο αυτό και... το καταλάβαίνω. Είμαι φούριος γι' αυτό.

— Όλα τα θηρία της ζούγκλας δεν θά μπρέσουν να μ' βγάλουν από δώ μέσα.

Και χωρίς να χάσει καιρό στριμώχθηκε στο βάθος της τρύπας άποκαμμένος.

— Κάμε και συ τό ίδιο, Κρουπιέρ, φώναξε στο σύντροφό του.

Ο Κρουπιέρ τόν μιμήθηκε. Κουβαριάστηκε κοντά του κι' άρχισε να βογγάει.

— Τι δεν θάβινα για μία καλή φωτιά, μουρούρισε σε λίγο.

Ο Μαρκήσιος τόν άκουσε.

— Μην είσαι τρελλός, Κρουπιέρ, του φώναξε. "Αν ανάψουμε φωτιά θά βρισκούνται εδώ σε λίγο ο Κορεντέν κι' οι σύντροφοί του και θά μας πιάσουν.

Ο Κρουπιέρ σώπασε.

Ο ύπνος έκαμε τ' άβέφαρά του να βαρύνουν σαν μολύβενια. "Αποκοιμήθηκε με τη σκέψη του στη Γαλλία, στην ήσυχη καλύβα του. Ποτέ δεν φανταζόταν πως θάβινα τα κόκκαλά του τόσο μακριά απ' την πατρίδα του.

Ο ύπνος του υπήρξε βαρύς, μονοκόμματος. "Όταν άνοιξε τα μάτια του έξω ήταν πιά ήμέρα. Παραξενεύτηκε που ήταν ζωντανός, που κανένα άγριμυδ δεν του είχε επιτεθεί τις ώρες που κοιμόντουσαν. Ο ύπνος τούσαν ώραν του είχε κάμει καλό. "Ηταν βέβαια εξαντλημένος, είχε πυρετό, μ' άπορούσε ώστόσο να σταθεί στα πόδια του.

Ο Μαρκήσιος πλάι του κοιμόταν άκόμα. "Εται που ήταν βουτηγμένος στη λάσπη έμεινε μ' ένα κακό κι' επίνδυνο ζώο.

Ο Κρουπιέρ ένοιωσε τη στιγμή αυτή απερίγραπτη όργη να φλογίζει την καρδιά του εναντίον του κακούργου αυτού που τόν είχε παρασύρει σε μία τέτοια τρομερή περιπέτεια. Αισθάνθηκε μίσος άγριο εναντίον του. Το βλέμμα του έπεσε στην ίδια στιγμή σε μία μεγάλη πέτρα που βρισκόταν μπρος στην είσοδο της τρύπας. Και μία σκέψη γεννήθηκε στο μυαλό του. Νά σπίκωσι την πέτρα εκείνη, να σπάση το κεφάλι του συντρόφου του και να πάη κατόπι να παραδοθή στους άστυνομικούς Γιατί να μην τό κάμει; "Αν δεν ήταν ο Μαρκήσιος δεν θά υπόφερε τόσα και τόσα μαρτύρια. Ναι, τόν μισούσε άσπαστα.

— "Η λύση αυτή έξ άλλου ήταν η καλύτερη στη θέση που βρισκόταν. Ο Κορεντέν θά ένοιωσε ευχαρίστηση μασίνοντας την εξόντωσή του κακούργου. Ναι, ναι... Τόν Μαρκήσιο μισούσε θανάσιμος ο άστυνομικός και ποδοΰσε το θάνατό του...

Οι σκέψεις αυτές πέρασαν σαν άστραπή απ' το μυαλό του. Και πήρε άμέσως την απόφασή του. Θά σκότωνε το Μαρκήσιο και θά τραβούσε άμέσως κατόπι για την κατασκήνωσή των άστυνομικών.

"Ερριξε μία τελευταία ματιά στον κοιμώμενο κακούργο και χωρίς να διαστή καθόλου προχώρησε πατώντας στις άκρες των ποδιών του για να μην κάμει θόρυβο στην είσοδο της τρύπας. "Εσκυψε και, παρ' όλη του την εξάντληση, σήκωσε από κάτω την πέτρα. Κρατώντας την και με τα δύο του χέρια, σφίγγοντας τα δόντια του, προσπαθούσε να μην κάμει τόν παραμικρό θόρυβο έναμυήτης στην τρύπα και πλησίασε το Μαρκήσιο. Στάθηκε για μία στιγμή

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

από πάνω του, έτοιμος και σήκωσε την πέτρα ψηλά να τόν την ρίξει. μ' όση είχε δύναμη, κατακέφαλα.

— "Εξασφα τ' άνοστα του λυγίσαν.

Ο Μαρκήσιος κινήθηκε έλαφρά, αναστέναξε μέσα στον ύπνο του και γύρισε ύπτιος. Ο Κρουπιέρ τόν κύτταξε σαστισμένος. "Επρεμε τόν άκατάσχητο αυτό έγκληματά. Πέρασαν έτοι λίγα δευτερόλεπτα. Ο Μαρκήσιος δεν έυπνησε. Ο Κρουπιέρ έανασβήθηκε το κουράγιο του.

— "Τό θέλει ο Θεός, συλλογίστηκε.

Σήκωσε κατόπι σιγά-σιγά την πέτρα πάνω απ' το κεφάλι του, άποφασισμένος να τελειώνει, όταν έβλεπε οι δυνάμεις του παραλύσαν, τ' άνοστα του λυγίσαν κι' η πέτρα τούπεσε απ' τα χέρια στο έδαφος, λίγους πόντους πλάι απ' το κεφάλι του Μαρκήσιου.

Τί είχε συμβεί; Κάτι τό άνεξήγητο, κάτι που έκανε τόν Κρουπιέρ να παγώσει από τρόμο, να μαμαρώσει. Την κρίσημ έκλειν στιγμή, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να ρίξει την πέτρα και να θρουνιάσει το κρανίο του κακούργου, είδε τα μάτια του Μαρκήσιου ν' άνοιγουν ξαφνικά και να καρφώνονται επάνω του!

— "Ηταν τυχαίο; "Ηταν έμπνός ο Μαρκήσιος και τόν παρακολουθούσε όλη αυτή την ώρα; Είχε γώσει την ώρα του ο Διάβολος;

Ο Κρουπιέρ δεν καταλάβαινε πιά τίποτε. "Εστεκε όρθιος επάνω από το σύντροφό του, τρέμοντας σύγκροτος μη τολμώντας να πη λίγες λέξεις για να δικαιολογηθή. Το βλέμμα του Μαρκήσιου, βλέμμα φειδίω, βλέμμα μαγνητικό τόν πάγωνε, τού παρέλγε τις εξαντλημένες άλλωστε δυνάμεις...

Πέρασαν μερικά άκόμη δευτερόλεπτα.

Πρώτος μίλησε τέλος ο Μαρκήσιος. "Η φωνή του σφύριξε στ' ατία του Κρουπιέρ έλρυνική, σκληρή, άπαισία:

— Λοιπόν, Κρουπιέρ, δεν μιλάς; Γιατί σταμάτησες τη γυναικική σου; Πάρε το λιβάδι σου κι' έξακολούθησε. Αφού σοΰ τό σύστησε ο γιατρός σου, Πάς. Δεν άπάντας;...

Ο Κρουπιέρ σώπασε.

— Παλοχωριάτη! μουγκρίσε. "Ηθέλες λοιπόν να μ' σκοτώσεις; Πολύ καλά, άραία έμπνευσε, μ' την πίστι μου! Μά για εξήγησου. Γιατί θά μ' έβγαζες απ' τη μέση; Τι θά είχες να κερδίσεις; Θά πήγαινες το εχθρό σου γεγονός στον Κορεντέν; Κι' έπειτα... έπειτα... Μίλα λοιπόν, γελούε...

Ο Κρουπιέρ θέλησε να πη κάτι για να δικαιολογηθή, μ' άν είχε τό κουράγιο. Ο Μαρκήσιος άνασκηώθηκε, κάθισε πάνω στα έξω χόρτα και περιέμενε.

— Σιγά-σιγά ο Κρουπιέρ συνήλθε απ' την τρομάρα του.

— Συμπάθησέ με, μουμούρισε. Δεν ήξερα τί έκανα. "Εχουν σαλέψει, χωρίς άλλο, τα λογικά μου...

— "Ασφαλώς είσαι τρελλός, Κρουπιέρ. Γιατί χωρίς έμένα είσαι χαμένος. Γελάστηκες αν π' έστεφες πως ο Κορεντέν θά σοΰ χάριζε τη ζωή αν τόν πηγανες τό κεφάλι μου. Ο Κορεντέν έπιθυμεί το θάνατό και τών δύο μας. Καταλαβαίνεις, βλάκα; "Η σωτηρία σου είμαι έγώ. Μόνον έγώ είμαι ικανός να σ' άδηγήσω πάλι στη Γαλλία και ν' σ' άποζημιώσω για όσα τραθήρες, Μ' έννοεις;

Ο Κρουπιέρ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

— Σε συγχωρώ για τελευταία φορά, συνέχισε ο Μαρκήσιος. "Η αλήθεια είναι πως είσαι πολύ έκνευρισμένος, σ' έχει τρελλάνει ο πυρετός. Έχασες όμως πως σοΰ έώσωσα τη ζωή στο τέλμα. "Η ζωή σου συνεψά μου άντκει. Το καταλάβαινες αυτό, Κρουπιέρ;

— Ναι, βέβαια. "Ετσι είναι, μουμούρισε ο Κρουπιέρ αναστενάζοντας.

— "Ας μ' έλκετε λοιπόν για τό περισσότερο αυτό κι' άς έρωμε πως θά τελειώση η περιπέτεια μας. Πρώτα-πρώτα πρέπει να βεβαιωθώμε ότι οι έχθροί μας βρίσκονται μακριά από δώ και κατόπι να φροντίσουμε να ρίξουμε κάτι στο άδειανό μας στομάχι.

— Ναι, πρέπει να βρούμε να φάμε κάτι, γόνγυσε ο Κρουπιέρ.

— Εμπρός, λοιπόν. "Ακολουθήσε με... η καλ' λήτερα πήγαινε εμπρός. Μ' έτις εξάψεις που σε πιάσουν ξαφνικά πρέπει να σ' έπιλέμηθ' κανεις διαρκώς.

Βγήκαν έξω από την τρύπα και στάθηκαν. "Η ήμέρα ήταν όπεροχη. Ο ήλιος έλούε το δάσος.

— Τι γαρ Θεοΰ! αναστέναξε ο Μαρκήσιος. Θά βρούμε κάτι να γεμίσουμε το στομάχι μας και κατόπι θά έσπλώσουμε στον ήλιο να στεγνώσουμε. Αφές οι λασπες που έχω επάνω μου βραβαίνουν σ' αιδερένια πανοπλία.

Προφυλακτικά, προσέχοντας στον παραμικρό θόρυβο που άκούγαν, πέρνοντας κάθε προφυλακή, για να μην πέσουν επάνω στους διώκτες τους άρχισαν να ψάχνουν για να βρουν τίποτε να φάει.

— Υπήρχε κυνήγι στο δάσος. "Αλλά χωρίς όπλα ήταν άδύνατον να χτυπήσουν τίποτε.

— Δεν υπάρχει καμιά έλπις να βρούμε και να φάμε κάτι, έλεπε αναστενάζοντας ο Μαρκήσιος. Ο θάνατος μάς τρυφρίζει από παντού.

Ο Κρουπιέρ διαμαρτυρήθηκε:

— Όχι δά... Δεν τράβηξα τόσα βάσανα, για να φοβίσω στο τέλος μέσα σ' αυτό τό

διαβόλοδάσος. Στην ανάγκη θά τραφούμε μ' ό,τι βρισκείται.

— "Ωραία!... "Αλλά δεν βρίσκεται τίποτε.

— Κάνεις λάθος. Υπάρχουν ρίζες. Μερικά φυτά μου είνε γνωστά απ' τα δάση της πατρίδας μου. Θά φάμε τις ρίζες τους. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος να δηλητηριασθούμε.

Ο Κρουπιέρ σύρθηκε κάτω, έσκαβε το χώμα μ' ένα μυτερό ξύλο κι' άρχισε να μαζεύει διάφορες ρίζες.

Ο Μαρκήσιος σωριασμένος στη γλή τόν κύτταξε μελαγχολικά. "Ωστόσο έφανε με βουλιμία μερικές απ' τις ρίζες εκείνες, όταν τις έπλυναν σε λίγο και τις καθαρίσαν απ' τα χώματα στην πηγή που είχαν σβύσει την προηγούμενη τη δίμα τους.

— Καλά πηγαίνουν τα πράγματα ως εδώ, μουμούρισε. "Αν μ' άς βοηθήση ο διάβολος... Δεν πρόλαβε να τελειώση τη φράση του.

Γύριζαν πάλι στη φωλιά τους και είχαν πησιώσει εκεί, όταν ο Μαρκήσιος τού έσφειξε το χέρι και τόν κάρφωσε στη θέση του.

— Κύτταξέ! τού ψιθύρισε.

Στό ύφρο έβασος διεκρινόντο ίχνη βημάτων.

Ο Κρουπιέρ μαρούμωσε:

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε το σύντροφό του κυττάζοντάς τον με μία έκφορσι ήλιθιότητας.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, άπάντησε ο Μαρκήσιος. Κάποιοι πέρασαν από δώ πρό άλίγου. Κι' αυτό θά πη έτι μ' άς παρακολουθούν ίσως, ότι παίζουν μαζί μας, όπως ο γάτος με τόν ποιντικό.

Ο Κρουπιέρ έφριξε.

— Δεν είναι δυνατόν, ψιθύρισε. "Ισως να πέρασαν τυχαίως από δώ τη νύχτα και να μην προσέδεξαν τα ίχνη τού πρωί.

— "Ισως... άποκριθήκε ο Μαρκήσιος. Σώπασε για μία στιγμή και συνέχισε με λύσσα:

— Αυτή η ιστορία πάντως μ' έκνευρίζει. Πρέπει να τελειώνω. "Α, τους άχρειους!... Γιατί να μην έχω ένα όπλο;...

Κάθισαν στη θέση του άμμολόφου που βρισκόταν το καταφύγιό τους, άντίκρυ στον ήλιο, χωρίς να μιλούν για λίγη ώρα, βυθισμένοι σε σκέψεις τους.

Πρώτος έλυσε τη σιωπή ο Κρουπιέρ.

— Πρέπει να φύγουμε, να άπομακρυνθούμε απ' τό μέρος αυτό, πρότείνε στο Μαρκήσιο.

"Εκείνος τόν κύτταξε με όλκτο και έρριναία.

— "Η γνώνη η δική μου είναι έντελής άντίθετη απ' τη δική σου, του έλεπε. "Εγώ νομίζω πως πρέπει να πλησιάσουμε στην κατασκήνωσή των διωκτών μας.

— Τρελλάθηκες!

— Καθόλου.

— Και τί θά πάμε να κάνουμε εκεί; Θά πάμε να πέσουμε σαν βλάκες στα νύχια τους;

— Όχι δά.

— "Εχεις κανένα σχέδιο;

— Ναι, έχω ένα σχέδιο. "Αν πετύχη θά σωθούμε και θά έκδικηθώμε ίσως.

— "Ας σωθούμε κι' έχουμε κατόπιν όλο τόν καιρό να έκδικηθώμε σκληρά.

— Μη με διακόπτεις. "Άκουσε προσεκτικά ποιο είναι το σχέδιό μου.

— Είμαι όλος ατίς.

— Θά κρυφθώμε κάπου εδώ κοντά. Και μόλις βραδυάση θά τραθήσουμε για την κατασκήνωσή. Όταν μόνον να βρισκονται έκομα εκεί οι φίλοι μας. Θά τους παραμονεύουμε κι' όταν θά βυστοτούν στον ύπνο, ο ένας από μ' άς η και οι δύο, αυτό θά τό κανονίσουμε τη στιγμή εκείνη, θά σπρώξουμε με την κοιλιά, σαν τα φείδια και θά προσπαθήσουμε να τούς κλέψουμε ένα, δύο η και περισσότερα όπλα.

Ο Κρουπιέρ άνατινάζοντας ένθουσιασμένος.

— Μπράβο!... Αυτό είναι πρώτης τάξεως ιδέα!... "Αναλαμβάνω έγώ την κλεψία. Ξέρω να τ' άβγάζω περίφημα πέρα σε κάτι τέτοιες δουλειές.

Τό σχέδιο του Μαρκήσιου ήταν σατανικό. "Αν πετύχαινε, άν μπορούσαν να πάρουν στα χέρια τους όπλα, μ' όλη τους την εξάντληση, μ' όλη του την πείνα θά καθίστατο για τούς διώκτες τους έπικίνδυνος αντίπαλο.

Ο Κρουπιέρ έτριβε τα χέρια του έγώ τα μάτια του σπιδοβολούσαν άγρια.

ΣΤΟ ΠΙΟΞΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

.....

.....

.....

Το ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Τό έγκλημα του μαρκησιού ντέ Ναιβ

Ο είσαγγελίας του δικαστηρίου του Σαιν "Αρνόν κύτταξε γεμάτος συμπόνοια τό θλιμμένο πρόσωπο της γυναίκας, που ήταν καθισμένη μπροστά στο γραφείο του.

— Σας άκούω, κυρία, έλεπε, έπειτα από την έπιστολή που μου έστειλατε προχθές. Είνε αλήθεια, λοιπόν, όσα περιέχονται μέσα σ' αυτήν;

— Ναι, άπάντησε άδιστακτα η έπισκέπτρια.

— Στην έπιστολή σας υποστηρίζετε ότι ο μαρκησιος ντέ Ναιβ, ο σύζυγος σας είναι ο δολοφόνος του παιδιού αυτού... που είκατε πριν από τό γάμο σας. "Επιμένετε σ' αυτή την καταγγελία;

— Ναι, άπάντησε και πάλι η έπισκέπτρια. Και, ενώ τό σωμα της ταραζόταν από οπασμούς, άρχισε να άφηνάται τη θλίβε-ρή ιστορία της:

— "Η Λευκή της Μπωντρέν — αυτό ήταν τό πατρικό της όνομα — είχε μείνει πιά μέρα μόνη στον πυργό του Πρέσλ. Οι νονές της είχαν φύγει για τό Παρίσι και θά γύριζαν τό άλλο πρωί.

— "Ηταν τότε μόλις δεκαπέντε χρόνων. Έξω φουούσε ένας μαυρισμένος άέρας και τό χιόνι έπέπετε πυκνό.

— Έπειτα από τό φαγητό, μέσο στη μεγάλη τραπέζα του πυργού, η Λευκή άποσώθηκε στο δωμάτιό της και έπεσε άμέσως στο κρεβάτι της.

Ξαφνικά, είδε την πόρτα της ν' άνοίγει.

— "Ηταν ο Ζάν Μπελό, ο κηπουρός. "Ενας νέος είκοσι τριών χρόνων, που είχε προσληφθή στον πυργό μόλις πριν από μερικές βδομάδες. Κρατούσε στα χέρια του μερικά κούτσουρα.

— Σήμερα είναι η πιο παγερή νύχτα τού χειμώνα, έλεπε. Θανάσθηκε ότι θά κρυώ-νετε και πήρα τό θάρρος να φέρω μερικά έζλα για να τ' άβω στο τζάκι.

Στό σημείο αυτό η μαρκησία ντέ Ναιβ διεκόπη από λυγμούς. Σε λίγο ήρπνεσε και συνέχισε και πάλι την άφηγησή της:

— Μην πειούετε να καταδικάσετε μία άπειρη νέα, έλεπε. Είνε περίπλοτο να σας άσπληνθή μερικές λεπτομέρειες, που άλλωστε, δεν έχουν σημασία... Ο Ζάκ ήταν ένας συμπαθητικός νέος... Ίσως μάλλον θά μπορούσα να πω ότι ήταν αρκετά φαιός...

— Κι' έγώ ένοιωθα τόση μοναξιά μέσα στον πυργό!... Μία κοπέλλα δεκαπέντε χρόνων δεν έχει πολύ μυαλό, κυρία... Κι' έγώ δεν είχα περισσότερα από τό άλλα κορίτσια της ηλικίας μου...

— Τι άλλο πρέπει να σας πω;... Κατάλαβα τό σφάλμα μου μόνον όταν ο Ζάκ έφανε από κοντά μου, λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα...

— Έννέα μήνες άργότερα, η Λευκή ντέ Μπωντρέν έόρνε στον κόσμο ένα παιδί. Τού έδωκαν τό όνομα "Ιππόλυτος Μελάντο και οι νονές της τό έστειλαν σ' ένα χωριό, της "Ορλεάνης, όπου μία παλιά υπηρέτρια τού σπιτιού ανέλαβε να τό μεγαλώσει.

— Έπειτα από τό σφάλμα της αυτό, η ζωή της Λευκής είχε γίνει μαρτυρική. Οι νονές της την κρατούσαν φυλακισμένη σε όσων μέσα στον πυργό και η μητέρα της δεν έπαυε να της φωνάζει όλοένα ότι ήταν ένα άλοιο πλάσμα και ότι είχα άτιμίες την οικογένειά της.

— Έτσι, όταν μερικά χρόνια άργότερα, της είπαν ότι θά γινόταν σύζυγος τού μαρκησιού ντέ Ναιβ, δεν έβγαλε καμιά αντίρρηση για τό γάμο αυτό.

— Στο άναμταξύ, ο μικρός "Ιππόλυτος μεγάλωνε. Όταν έγινε ηλικίας ένδεκα έτών, η μητέρα του τόν έβαλε στο σεμ-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

νάριο τού Πόν ντέ Μπωβουάζεν για να τόν κάμει κληρικό.

— "Αλλ' από μία τυχαία άπροσεξία, ο μαρκησιος ντέ Ναιβ έμαθε τα πάντα.

— "Αληθινή λύσσα τόν έκυριεύσε τότε και η πρώτη του σκέψη ήταν να σκοτώση τη σύζυγό του. "Αλλά κατόπιν μετέβαλε γνώμη και τό μέρος του εστράφηκε έναντίον τού μικρού. Μία μέρα λοιπόν τόν πήρε από τό σεμινάριο κι' έφυγαν μαζί για την "Ιταλία.

— Μόλις τό έμαθε αυτό η Λευκή τούς άκούουθσε έξαλλη απ' την άπελπισία της κι' έπειτα από μία περιπετειώδη καταδί

Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ

δυσος, ελχε την δολοτη εν
~~αυτη~~ ενι θυρεω αφευρα

Πῶς ἀνακαλύπτονται τὰ
μυστηριώδη ἐγκλήματα

Ὁ «ἅγιος» μὲ τὶς 49 γυναῖκες

Κορίν Λασσίρ ἡ καλλιτέχνης καὶ κατὰσχοπος

Ἡ σημαδοῦρα κατὰ τῶν ὑποβρυχίων

Τὰ ἀμερικανικά αεροπλάνα έρχονταν κατά τὸ πῶλεμο νὰ ἀλεξίπτωτα σὲ διάφορα σημεία τοῦ ὁκεανοῦ (σημφοδούρες) ἐρωδιασόμενες μὲ μηχανήματα ἀσφαλάτου. Κατὰ αὐτὲς τὲς βάσεις 6 μέτρων κρεμόντων ἐνὰ γιστάρτο «ὕδροπλάνο». Μόλις σ' ἐλάμβανε τὸν θόρυβο τῶν ἐλίκων ἑνὸς ὑποβρύχιου, ἔβαζε σ' ἐκτενουργία τὸ ἀσφαλάτω καὶ εἰς ποιοὺς τίς αἰγιαλάς.

.....

Ο «σκοπευτής Νόρντεν»

Ένας αλάνθαστος μηχανικός εγγεφαλός

Θα σας έκαμε σφαλώς αντίκρισι κατά τους τελευταίους μήνες που προηγήθηκαν από τη δική μας διαθεσιμότητα, η ευστοχία των βουβών που έφταναν τα αμερικανικά και αγγλικά αεροπλάνα στο Τατόι, στην Έλσιντινα, στο "Ελληνικό και σε άλλα μέρη όπου βρίσκονταν οι Γερμανοί. Το ίδιο γινόταν παντού όπου έπεσαν βόμβες από τα συμμαχικά αεροπλάνα, στην Εύρωπη, στην Αφρική στον Ειρηνικό...

Αυτή η καταληκτική ευστοχία δεν έκανε λιγότερο έκπληξη στους παλιούς πιλότους του πολέμου 1914-18. Οι τελευταίοι έπρεπε να κατευθύνουν πολύ χαμηλά για να διακρίνουν το στόχο τους, να κάμουν ένα σωρό τριγωνομετρικούς υπολογισμούς και έπειτα να ρίξουν ένα σωρό βόμβες για να πληθύνουν ένα στόχο και, όταν το κατάφεραν, το χρωστούσαν πιά πολλή στην τύχη, παρά στην ακρίβεια του υπολογισμού του.

Από όλα αυτά, ένας σύγχρονος βουβαροδότης αεροπλάνου δεν έχει να κάνει τίποτε ή καλλίτερα έχει να κάνει ελάχιστο πράγματι. Όλα τα άλλα γίνονται μόνο τους, αυτόματα, μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, και με μια ακρίβεια που θα την ζηλούσε και το καλλίτερο μυαλό και που, όπως οπότε, θα χρειαζόταν ένα δευτερόλεπτο, αλλά πολλά, παρα πολλά λεπτά, για να την επιτύχει. Από τον σκοπευτή Νόρντεν.

Τι είναι, λοιπόν, ο «σκοπευτής Νόρντεν»; Ένα υπηλύχμα που ζυγίζει 35 κιλά, που στοιχίζει δύο εκατομμύρια γαλλικά φράγκα, ιδρύεται περίπου εκατομμύρια σπέρματα (δραχμών) και πιά αποτελείται από 2.300 μικροτερά μηχανήματα, συστηματοποιημένα μεταξύ τους με τον πιο αραιοτεχνολογικό τρόπο.

Ο σκοπευτής Νόρντεν είναι ένα πραγματικό μαθηματικό κεφάλι, που όποτε από το ανθρώπινο γιατί πρέπει να γυρίσει ένα κομμάτι για να αρχίσει να λειτουργεί και υπερτερεί απ' αυτό γιατί είναι αλάνθαστο.

Οι Αμερικανοί λένε ότι είναι ένας μάγος και ένας μαθηματικός μαζί.

Πρώτα-πρώτα, να ποιά είναι η μαγεία του:

Ένας πιλότος βουβαροδότης αεροπλάνου, κυττάζοντας προς τα κάτω από ύψος δύο ή τριών χιλιάδων μέτρων, είναι άβυσσος σκεδών να ξεχωρίσει και το μεγαλύτερο ακόμη στόχο, γιατί βλέπει τα πάντα, βουνά, ποτάμια, δένδρα, γέφυρες, στίβια να τρέχουν υποσώτα του σαν έναν δημητικό γεμισμένο και να αλληλοσυγκρούονται. Μέσα σ' αυτό το άκαταστατο μετακινούμενο χάος, δεν μπορεί να βρει τίποτα. Εάν όμως βάλει το μάτι του στο ειδικό τηλεσκοπικό «σκοπευτή Νόρντεν», το πράγμα αλλάζει. Αμέσως. Κάτω από τα μάτια του δεν υπάρχει κανένα χάος, αλλά μια περίφημη εικόνα, που στέκεται ακίνητη. Από τη στιγμή αυτή, είναι ένα παιχνιδάκι για το βουβαροδότη που αεροπλάνου να ξεχωρίσει το στόχο του, όπως σηματοδοτεί πάνω σ' ένα χαρτί μια τοποθεσία.

Ένα άλλο παιχνιδάκι είναι ο υπολογισμός της ακριβούς θέσεως από την οποία θα πέσει η βόμβα.

Και εδώ εμφανίζεται ο βουβαροδότης Νόρντεν.

του Νόρντεν, ο ρόλος του μαθηματικού.

Για να υπολογιστεί το σημείο της εκκένωσης της βόμβας, χρειάζεται να προσδιορισθούν ένα σωρό στοιχεία και κατόπιν να γίνουν πολυπλοκώτατοι τριγωνομετρικοί υπολογισμοί: ταχύτητα πτήσεως, βάρος βουβών, ύψος, ατμοσφαιρικές συνθήκες, ταχύτητα και διεύθυνση ανέμου, παρεκκλίσεις κλπ.

Για καθένα από αυτούς τους υπολογισμούς χρειάζεται και μια «διορθώσιμη», που εξαρτάται από διάφορες βουβαροδότης συνθήκες. Έτσι, ένα ανθρώπινο μυαλό, θα χρειαζόταν πολλή ώρα για να λύσει όλα αυτά τα πολύπλοκα προβλήματα που παρουσιάζονται μπροστά του.

Αλλά ο «σκοπευτής Νόρντεν» έχει απλοποιήσει όλα αυτά τα προβλήματα. Τα λύει στη στιγμή. Αρκεί ο βουβαροδότης του αεροπλάνου να του δώσει μια παραγγελία, να του υποδείξει δηλαδή ποιά είναι ο στόχος που τον ενδιαφέρει.

Πώς γίνεται αυτό το θαύμα; Αλλά σας είπαμε ο σκοπευτής Νόρντεν αποτελείται από 2.300 μηχανήματα. Καθένα απ' αυτά κάνει μια ωριμένη μέτρηση και όλα μαζί λύνουν το πρόβλημα καλλίτερα από οποιοδήποτε ανθρώπινο μυαλό.

Αλλά ο ρόλος του σκοπευτού Νόρντεν δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτό το σημείο. Υποδεικνύει επίσης στον πιλότο τις ενδεχόμενες

Με την αβεβαιότητα που επικρατεί στη μεταπολεμική Ευρώπη, δεν είχε άδικο ο κύριος Άννα Σολονιόνικ, τώως θρελινγκχούζεν, να ελπίζει ότι μπορεί να γίνει κάποτε αυτοκράτειρα, ως σύζυγος του αρχιδουκάου Φέλιξ των Αψβούργων.

Αυτός του θρόνου της Αυστροουγγαρίας. Δεν μπορεί άλλωστε να θεωρηθεί εντελώς ακατάλληλη, έφ' όσον είναι κόρη ενός μεγάλου αὐλικού των τσάρων της Ρωσίας. Αφού παντρεύτηκε στην Αμερική με τον Τζωρτζ θρελινγκχούζεν, πήρε διαζύγιο, μαζί με ένα σεβαστό ποσό «διατροφής». Η φτωχιά πια κι η ανήλικη οικογενειακή της κατάσταση συγκέντρωσαν γύρω της πολλούς υποψήφιους μνηστήρες, ένας απ' τους οποίους δοξέ Άννα προτιμούσε αυτόν απ' όλους τους άλλους. Το όνειρό της όμως διαλύθηκε από την επέμβαση του Όθωνος και της βασιλοκράτειρας Ζίτας, που δώσανε ότι δεν θα ένεκριναν ποτέ ένα τέτοιο γάμο. Μάλιστα ο άδελφός του Φέλιξ, ο οποίος ανήκε σε μια αποστολή εμπιστευτική, απ' τη νοτιοανατολική Ασία, η Άννα ζήτησε τότε παρανομιαν στην αγκαλιά του Αμερικανού όρεντ Κάρου, γόνου αριστοκρατικής οικογενείας της Νέας Υόρκης. Και τώρα κάνουν οι δυο το νομίμο ταξίδι τους.

Ποιάς ελπίδας είχε η Άννα να γίνει αυτοκράτειρα, αν κατόρθωνε να παντρευτεί το Φέλιξ; Θάπρεπε πρώτα να διαλέξει ο αυτοκράτορας λαός το μοναρχικό πολιτεύμα. Έπειτα, να αναγνωρισθούν τα δικαιώματα του Όθωνος στο θρόνο ως Ιαχέρου από δύο άλλων υποψηφίων που ανέκαλυψαν τελευταίως στη Νορβηγία και που διεκδικούν επίσης το στέμμα των Αψβούργων. Θα νιώσαν έτσι αυτοκράτωρ ο Όθων και θάπρεπε κατόπιν να του συμβεί κάποιο δυστύχημα - πράγμα όχι σπάνιο στον αίκο των Αψβούργων - για να τον διαδεχθεί ο Φέλιξ.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Μεταβλήθηκε από πρέπια να κάμει στη διεύθυνση του σκοπευτή Νόρντεν, για να έλθει στην κατέλληλη θέσι από όπου θα γίνη η εκκένωση των βουβών.

Τα λάθη που μπορεί να κάμει ένας σκοπευτής Νόρντεν είναι ασημαντά. Γιατί σε κάθε υπολογισμό υπάρχει πάντα και κάτι που δεν μπορεί να προβλεφθεί, π. χ. ένα μικρό ρεύμα αέρος που η βόμβα θα συναντήσει σε ένα ύψος 200 μέτρων από το έδαφος. Αυτά, όμως, δεν μεταβάλλουν το αποτέλεσμα, που είναι αληθινά καταπληκτικό και που εγγίζει τα όρια του θαύματος.

Ο Χιροχίτο μιλά στις γυναίκες

Ο Μικάδους Χιροχίτο έκαμε δημοκρατικώτατη την πρώτη του εμφάνιση στους δρόμους του Τόκιο, φορώντας ένα τριμενέ παλτό, ένα ρινέ παντελόνι πολύ κοντό κι ένα καπέλο έμελανο. Άλλοτε, οι δρόμοι έπρεπε να φθείρασαν, όταν περνούσε ο Αυτοκράτορας, γιατί κανείς θνητός δεν είχε το δικαίωμα να τον άπεινση. Τώρα όμως ο όπτηκος του υπήρσαν να τον κυττάζουν όσα ήθελαν. Καταλαβαίνεται πόσο ασίσαν...

Οι γυναίκες, αφού του έριχναν μια νήρυση ματιά, έκρουσαν το πρωτότυπο στα πλατάκια μπάνκας και κινούν τους. Μερικές μάλιστα έβαζαν τα χέρια τους. Η κατάλληλη έκουφώθηκε, δ-τό ο Χιροχίτο σταμάτησε και μίλησε σε μια νέα γυναίκα. Ποτέ άλλοτε δεν είχε συμβεί τέτοιο πράγμα στην Ιαπωνία.

Με την αβεβαιότητα που επικρατεί στη μεταπολεμική Ευρώπη, δεν είχε άδικο ο κύριος Άννα Σολονιόνικ, τώως θρελινγκχούζεν, να ελπίζει ότι μπορεί να γίνει κάποτε αυτοκράτειρα, ως σύζυγος του αρχιδουκάου Φέλιξ των Αψβούργων.

Αυτός του θρόνου της Αυστροουγγαρίας. Δεν μπορεί άλλωστε να θεωρηθεί εντελώς ακατάλληλη, έφ' όσον είναι κόρη ενός μεγάλου αὐλικού των τσάρων της Ρωσίας. Αφού παντρεύτηκε στην Αμερική με τον Τζωρτζ θρελινγκχούζεν, πήρε διαζύγιο, μαζί με ένα σεβαστό ποσό «διατροφής». Η φτωχιά πια κι η ανήλικη οικογενειακή της κατάσταση συγκέντρωσαν γύρω της πολλούς υποψήφιους μνηστήρες, ένας απ' τους οποίους δοξέ Άννα προτιμούσε αυτόν απ' όλους τους άλλους. Το όνειρό της όμως διαλύθηκε από την επέμβαση του Όθωνος και της βασιλοκράτειρας Ζίτας, που δώσανε ότι δεν θα ένεκριναν ποτέ ένα τέτοιο γάμο. Μάλιστα ο άδελφός του Φέλιξ, ο οποίος ανήκε σε μια αποστολή εμπιστευτική, απ' τη νοτιοανατολική Ασία, η Άννα ζήτησε τότε παρανομιαν στην αγκαλιά του Αμερικανού όρεντ Κάρου, γόνου αριστοκρατικής οικογενείας της Νέας Υόρκης. Και τώρα κάνουν οι δυο το νομίμο ταξίδι τους.

Ποιάς ελπίδας είχε η Άννα να γίνει αυτοκράτειρα, αν κατόρθωνε να παντρευτεί το Φέλιξ; Θάπρεπε πρώτα να διαλέξει ο αυτοκράτορας λαός το μοναρχικό πολιτεύμα. Έπειτα, να αναγνωρισθούν τα δικαιώματα του Όθωνος στο θρόνο ως Ιαχέρου από δύο άλλων υποψηφίων που ανέκαλυψαν τελευταίως στη Νορβηγία και που διεκδικούν επίσης το στέμμα των Αψβούργων. Θα νιώσαν έτσι αυτοκράτωρ ο Όθων και θάπρεπε κατόπιν να του συμβεί κάποιο δυστύχημα - πράγμα όχι σπάνιο στον αίκο των Αψβούργων - για να τον διαδεχθεί ο Φέλιξ.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΟΝ «ΒΑΡΒΑΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ»

Βαρέθηκαν τις εύρες και τα δελτία

Έπειδή ο σύγχρονος πολιτισμός τους φαίνεται βαρβαρότης υπό μάσκας, έπειδή τα φρονήματα είναι ακριβά και άκομψα, έπειδή τα τροφίμα καταντήσαν άνοστα, έπειδή ο κοσμος ξεπαγιάζει στις εύρες... δυο Λονδρέζες επιδόθηκαν σ' ένα φορητό πλοίο για την πορτογαλική Αρκτική. Αφού κένονεν ένα θαλασσινό ταξίδι 8.000 χιλιομέτρων ως το Σάν-Πάολο-ντε-Λοάνα, θα έπιχειρήσουν κατοπινά έξερεύνηση της ζούγκλας. Είναι η Ντόρις Ντίξον, νέα χήρα 33 ετών, κι η κόρη της Κάτλην, 16 ετών. Κι Έκασαν μέρος στην έξερευνητική αποστολή του περιφημου κυνηγού θηρίων Μπράνφλοιντ, που έφυγε απ' την Αγγλία μ' ένα πλοίο 85 τόνων.

Η κ. Ντίξον δουλεύει σκληρά επί 12 χρόνια, για να μορφώσει την κόρη της, -Η πολιτισμένη κοινωνία, λέει, είναι άδικη να προσφέρει άρετη τροφή κι άνδυμασία στα μέλη της. Αποφασίσαμε λοιπόν να την εγκαταλείψουμε για πάντα... Ένα κομμάτι κρέας ψημένο στα κάρβουνα, μέσα στη ζούγκλα, δεν θα είναι περισσότερο άνοστο από τα μυοτηριώδη και μισοχαλασμένα πιάματα, που καταδύονται να μάς μοιράσουν με το δελτίο, αφού περιμεινόμεν ολόκληρες ώρες στην εύρα. Σχολίασε επίσης την κρίσι της στέγης, που ιαστείζει το Λονδίνο:

-Πλήρωςα 4 λίρες, για να υπορέωσας κοιμηθώ μια νύχτα πάνω στο πάτωμα ενός οπιτιού!... Απ' την συνθηκολογία της Ιαπωνίας ως σήμερα η ζωή στο Λονδίνο υπό έχει στοιχίσει 200 λίρες, ποσόν δηλαδή που θα μού άρκοσε σχεδόν για να κάμω το γύρο του κόσμου στο ίδιο χρονικό διάστημα!

Έχει κάμει ήδη πολλά θαλασσινά ταξίδια, και δεν την τρομάζει καθόλου η περιπέτεια που πρόκειται ν' αντιμετώπισει. Απεναντίας, η κόρη της είναι άμωστη. Κι όμως έδωλεσε κι αυτή τη φοβίλη λιγότερο ένα ταξίδι με μικρόν έδωμάδιον στο πλάγος, παρά όκτω ώρών δουλειά κάθε μέρα σ' ένα γραφείο...

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

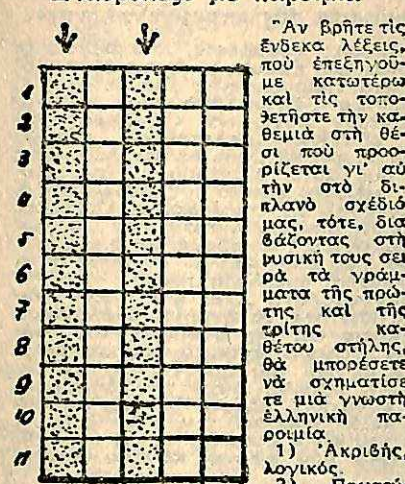
Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

Εν τω μεταξύ, η μοναρχική προπαγάνδα στο αυλικό αὐξάνει μέρα με την ημέρα. Έχουν και γέροι, Αυστριακοί και Ούγγροι κι οι ηγέτες νεοερχομοί τους έφερναν κάποια αναστάτωση στη γαλλική ζώνη κατοχής της Αυστρίας. Πρώτος έσθλασε στο Ινσμπρουκ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αρχιδούξ Ροβέρτος. Με την ευκαιρία μιας εκδήλωσης υπέρ της προοδευτικής του νοτίου Τυρόλου στην Αυστρία, ο Ροβέρτος έκαμε συχνές επίμονες εμφανίσεις από πλευρά Γάλλων στρατιωτών. Είχε μεταβληθεί, κατά μυοτηριώδη τρόπον, σε υπολοχαγό του γαλλικού στρατού κι έκανε περιόδεες στο Τυρόλο.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με παροιμία

1) Ακριβής, λογική.

2) Πρωτεύουσα της Κεντρικής Ευρώπης.

3) Τροπικό επίρρημα: ακριβώς όπως.

4) Βρίσκεται πάντοτε κάτω από ένα καβέλαρο.

5) Την χρησιμοποιούσε ο Ρωμαίος.

6) Ο μεγαλύτερος ποταμός της Ι. Αμερικής.

7) Κοινώς την ονομάζουμε παπαρούνα.

8) Επίθετο που κάθε γυναίκα θα ήθελε ακκοιλεκτικά για τον εαυτό της.

9) Κρασί κατώτερας ποιότητας.

10) Καθελ που αντιλαμβάνομεθα διά της ακοής.

11) Συστέλλω, μαζεύω.

Αυτά παιδιά παίζουν ποδόσφαιρο. Το ένα από τα δυο κάφερες να μπάζει τη μπάλα στο δίχτυ. Ποιά όμως από τα δυο; Το παιδί που βρίσκεται στη δεξιά γωνία ή αυτό που είναι αριστερά;

Αν θέλετε να το μάθετε, πάρτε ένα μολύβι και τραβήξτε μια μολυβιά, χωρίς να διασταυρωθεί με μια άλλη γραμμή ή να βγείτε έξω στη σκοτεινή ζώνη. Ακολουθήστε το μονοπάτι που από το μέτρος που βρίσκονται τα παιδιά οδηγεί προς το δίχτυ.

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Καίτοι με το λυκό, γιατί ο δεύτερος θα την καταβροχθίση.

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει και τα τρία, χωρίς να πάθει καμιά ζημία. Άλλα πώς; Μπορείτε να βρείτε ποιά τρόπο;

Και όμως κατόρθωσε να μεταφέρει

Μικροδραματίσματα

Το άνωγνυμο γράμμα

Όταν η ώραία κυρία Λευκή ντε Ρουσελάν έφτασε στο σπίτι της κοιμήσους ντε Κερτίζε, η οικοδόποινα την πήρε ιδιαιτέρως, σ' ένα μικρό ασλανάκι. Φανόταν πολύ στενοχωρημένη.

— Συνέθε κάποι φρικτό!... της είπε. Φανόταν πολύ στενοχωρημένη. — Όχι, δυστυχώς. Εύτυχώς, ο άντρας μου έλειπε, αλλοίως θα τον έπαινε!... Όταν συνήλθε, παρακάλεσε αυτόν τον κύριο να φύγει άμέσως απ' το σπίτι μου... Καταλαβαίνεις όμως ότι, αν παρουσιάσθης τώρα στο ασλάνι, οι κακές οι γλώσσες...

— Καταλαβαίνω! διέκοψε ξερά η Λευκή. Φεύγω.

Γύρισε στο σπίτι της κι έστειλε άμέσως ένα σύντομο τηλεγράφημα στο Μορά ντε Γκρανσόν:

«Είσαο ο χειρότερος παληάνθρωπος. Λευκή ντε Ρουσελάν».

Όταν το έλαβε ο νέος το συνέκρινε μ' ένα γράμμα, που έβγαλε απ' το συρτάρι του και πού έλεγαν:

«Δεν μπορείτε να παντρευθήτε τη Σίδα Μπρινώ, γιατί ο πατέρας της είχε φιλένδα τη μητέρα σας. Κάποια φίλη».

— Μου τηλεγράφη, μουμήουρισε, αλλά δεν μου γράφει, για να μη συνκρίνω το γραφικό χαρακτήρα. Είνα μια άκομη απόδειξη της βροχής της!

Απ' την παρασημένη ένοχιά, πού είχε λάβει το άνωγνυμο γράμμα, είχε κάμει μια έρευνα. Το είχε δείξει σε διάφορα έμπιστα πρόσωπα, διαλεγμένο, ώστε να μη φαίνεται η τελευταία γραμμή, πού πρόσβαλε τη μνήμη της μητέρας του. Στο τέλος, είχε καταφύγει στον κόμητα Κερτίζε.

— Είνα απ' την κ. ντε Ρουσελάν. Ξέρω το γραφικό της, γιατί γράφει συχνά στη γυναίκα μου, τον βεβαίωσε ο κόμης.

Τα πράγματα ήταν φανερά πιά! Ο Μορά είχε φλερτάρει πολύ με τη χίρα κ. ντε Ρουσελάν. Έκείνη δεν τον είχε άπογοιεύσει, αλλά ούτε και ένορρυνει πολύ. Τότε ο Μορά σπράφακε πρὸς τη Βαλεντίν Μπρινώ, κόρη του βαρδύλου του τραπέζι, πού ήθελε να παντρευτή με άριστοκόρη. Φανόταν λοιπόν ότι η κ. ντε Ρουσελάν είχε σκάσει απ' το κακό της κι είχε στείλει το έγκληματικό εκείνο γράμμα.

Άφου σχημάτισε την πεποίθησή του, ο Μορά είχε θελήσει να έκδικησθ, ντροπιάζοντας μ' ένα σκάνδαλο την ώραία χίρα και είχε δηλώσει ψέμματά, ότι

ήταν έρωμένη του. Της είχε κλείσει η-ται τις πόρτες όλων των ασλόνων. Συγγνώμης όμως κι' αυτός είχε προκαλέσει τη γενική περιφρόνηση, γιατί είχε φερβή σαν παληάνθρωπος. Άναγκάσσε ένα τρόπο για να έξευμενισθ την κοινή γνώμη, αλλά δεν τον ήσισε. Ήταν άνώφελο πιά να κυνηγήσθ το χέρι της Βαλεντίν! Είχε κάμει να θριαμβέυσει ο αντίπαλός του, ο βαρδύνος Στούρι, άλλος υποψήφιος για την ίδια προίκα.

Άστούσο, πού φάνηκε επί τέλους ότι βρήκε κάποιους λύσι. Πήγε στο σπίτι της Λευκής και ζήτησε να την ίδι. Έκείνη τον δέχθηκε με μια λάμψη θυμού στα μάτια.

— Δεν έρχομαι να δικαιολογηθώ, είπα. Για την προστυχία πού έκαμς χθές το βράδυ... Ξέρετε καλά τι μ' έσπρωξε να φερθώ έτσι! Άλλά κατάλαβα έπειτα ότι είνα πολύ άσχημο να προσβάλλω κανείς μια γυναίκα... Έστω και σεις! Είμαι έτοιμος να σάς δώσω ίκανοποίησι. Θα μονομαχήσω μ' όποιον απ' τους φίλους σας μου υποδείξετε!

— Ασπασθήκατε, προσπαθώντας να με λερώσετε, και τώρα θέλετε να επιλυθώ με μια μονομαχία, πού άπάντησε εκείνη. Δεν μπορεί να έξηγησά άστούσο, γιατί δείξατε ένα τέτοιο ταπεινό μίσος έναντιον μου!

Ο Μορά της έδωσε γι' άπάντησι το άνωγνυμο γράμμα. Έκείνη το διάβασε κι' είπε με άπορία:

— Τι σχέσι έχει αυτό το γράμμα με την προάξ σας;

— Μα δεν το γράψατε σεις, αυτό; ρώτησε, τρέμοντας έλαφρά.

— Όχι, κύριε.

Ο Μορά γλώμισσε, έκανε σ' ένα κάθισμα και μουμήουρισε άσθυμνός:

— Θεέ μου! Είμαι ένας άδίκος!... Δεν μου μένει, παρά να σκοτωθώ!

Τη στιγμή εκείνη, έφτασε ένας κατουρήσιος επισκέπτης: ο κόμης ντε Κερτίζε. Είχε μάθει ότι συνέθε στο σπίτι του. Είχε άποφασίσει να μονομαχήσθ με το Μορά, πού είχε προσβάλει την καλύτερη φίλη της γυναίκας του. Προηγουμένως όμως, έρχονταν να ζητήσει τη γνώμη της άκίως ένοχου ένοχής. Δεν περιμενε να βρή εκεί το Μορά...

Ο νέος δεν τον άφισε να μιλήσθ, γιατί του έξηγησε άμέσως τί είχε συμβεί. Έκείνος πήρε το άνωγνυμο γράμμα, το έζέτασε, το συνέκρινε μ' ένα άλλο γραφικό πούδγαλε απ' το πορτοφόλι του.

— Διάβολε! φώναξε. Νομίζω ότι αυτή τη φορά θα φωνά ίκανότερος γραφολόγος! Κυττάξατε και σεις...

Το χαρτί ήταν ένα τσιέ με την όπογραφη του βαρδύνου Στούρι. Το γραφικό έμοιαζε χτυπητά με το άνωγνυμο γράμμαστος.

Τρέχω να βρω άμέσως αυτόν τον άθλιο! φώναξε ο Μορά.

— Πολύ άργά! φρόντισε να το σκάσθ, άφου έκαμε κάμποιες άπάτες. Φανόταν ότι δεν είχε διόλου βαρδύνος, ούτε λέγεται Στούρι, αλλά Μύλλερ! Σας έστειλε το άνωγνυμο γράμμα για να σάς άπομακρύνθ απ' τη Σίδα Μπρινώ, πού τον τραβούσε η προίκα της.

Και τώρα, μένει η υπόθεσις, για την όποια ήρθε εδώ. Άφου είμαι κι' εγώ λίγο υπεύθυνος γι' αυτή την ιστορία, θα σάς υποδείξω τη μόνη καλή λύσι πού βλέπω. Υποτίθεται κύριε ντε Γκρανσόν, ότι έπατε στο σπίτι μου: ε'ί κ. ντε Ρουσελάν, είνα μνηστήρι μου! Αυτό άκούσε η γυναίκα μου. Και κανείς δεν θα το μνησθ να πθ ότι άκούσε άλλο πράγμα!... Δεν μένει πιά, παρά να άναγγελάτε σήμερα έπίσημα τους άρραβώνες σας. Το άναγγελάει η γυναίκα μου, αν δεν έχετε αντίρρησι!

— Περίφημη σκέψη! φώναξε ο Μορά. Η χίρα θέλωσθ και να πθ. Μια ο Μορά της άρπαξε το χέρι και το φίλησε τρυφερά.

— Σημειώστε, κύριε, πρόσθεσε πονηρά ο στρατηγός, ότι είνε κέρδος σας, να παντρευτήτε ένα σύζυγο, πού έχει ήδη άνάγκη της συντηρήσεως σας για ένα σφάλμα του!...

ZAN NTESTRIM

Το κυνήγι των φαλαινών

Οι πρώτες ειδήσεις απ' τον Άνταρ-κετικό λένε ότι το κυνήγι των φαλαινών πηγαίνει άσχημά. Τα έργοστάσια μαργαρίνης και ασπασμού άε έφοδιασθόν λοιπόν προσεχώς με άσθενή πάτη ά-λη. Έν τω μεταξύ, μια διεθνής φαλαινολογική διάσκεψη, πού έγινε πρὸ μηνών στο Λονδίνο, άποφάσισε να άισκρήσθ 3 μήνες μόνον το κυνήγι των φαλαινών πού έπόμενον έτους, για να μην έξοντωθόν άόλετα αυτά τα κτήη.

ΜΗΝ ΜΙΜΗΣΘΕ τούς άνδρες!

Συμβουλές για την εργαζόμενη γυναίκα

Άν η γυναίκα δεν έξομοιώθηκε άπόλυτα με τον άνδρα, βρίσκεται όμως στο ίδιο έπιπεδο μαζί του στο ζήτημα της εργασίας. Οι γυναίκες δεν εργάζονται βέβαια, σήμερα μόνον. Πάντο υπήρχαν εργάτριες, κεντήστρες, μωδίστες, χορευτρίες, ήθοποιοί κλπ. Άλλά η σημερινή γυναίκα έξοσκεί όλα τα επαγγέλματα, άκόμη και εκείνα πού ήταν πριν άποκλειστικό μονοπώλιο των άνδρων.

Εδώ είνα πού βρίσκεται, όμως, ο μεγάλος κίνδυνος. Γιατί η σύγχρονη γυναίκα, με το να έξαοκρη τα ίδια επαγγέλματα με τον άνδρα, προσπαθεί άσυνείδητα να τον μιμηθ, πράγμα πού καταστρέφει άόλετα τη γονεϊκή της και παραμορφώνει το χαρακτήρα της.

Νά, λοιπόν, μερικές συμβουλές πού δίνει πάνω σ' αυτό το ζήτημα μια γαλλική έπιθεώρησις και πού άσφαλώς δεν θα είνε άχρηστες σε καμμία εργαζόμενη γυναίκα.

Για σάς δεσποινίς:

1. Η εργασία σας σάς ένδοφάρει. Τόσο το καλύτερο! Μην την κάνετε, όμως, το μοναδικό θέμα των συζητήσεών σας με τους άλλους, γιατί έτσι γίνεσθε βαρετή.

2. Μην άρχίζετε την ήμερα σας με άγριες φωνές: «Γρήγορα, το γάλα μου!... τις κάλτσες μου! Είνα ώρα να φύγω!» Δεν είνε άνάγκη να άναστατώνεστε όλο το σπίτι, για να πάτε στο γραφείο σας.

3. Μην διαβάζετε την έφημερίδα σας στο τραπέζι, με τη δικαιολογία ότι δεν σάς μένει άλλη ώρα καιρός.

4. Μην βάζετε το ένα πόδι πάνω στο άλλο όπως οι άνδρες! Το θέαμα δεν είνε καθόλου κολακευτικό για σάς.

5. Μην άφηγείσθε τις μικρές ιστορίες των συναδέλφων του γραφείου σας σε άνδρες πού δεν τους γνωρίζουν.

6. Μην άποφύγετε τις διασκεδάσεις. Γιατί η ρουτίνα της δουλειάς θα σάς κάμνι να γεράσετε πριν την ώρα σας.

7. Μην παραπονείσθε διαρκώς για το επάγγελμά σας. Όλα τα επαγγέλματα έχουν τα καλά και τα κακά τους.

8. Μην κύνετε τις σημειώσεις σας μέσα στις τσέπες του φορέματος ή της τσάκας σας, όπως συνήθιζον να κάνουν οι άνδρες, πού είνε πάντοτε γεμάτοι χαρτιά.

9. Μην δίνετε την έντύπωσι ότι δεν σκέπτεσθε τίποτε άλλο εκτός από την εργασία σας, γιατί κανένας άνδρας δεν θα σάς προσέξθ.

10. Όταν κυρίζετε το βράδυ σπίτι σας, φροντίστε να ξαναβρῆτε την προσωπικότητά σας.

11. Μην άφήνετε το δωμάτιό σας άσυνυρίστο, με τη δικαιολογία ότι δεν έχετε καιρό για να το τακτοποιήσετε.

12. Μη μιλάτε με το τσιγάρο στο στόμα. Το θέαμα σε μια γυναίκα είνε άντισυμβατικό.

13. Μην έχετε την άπαιτη να κανονίσουν όλοι στο σπίτι σας το πρόγραμμα της ήμερας τους, σύμφωνα με τις δικές σας ώρες.

14. Μην παίρνετε τη στάσι και το ύφος των άνδρων.

15. Μην σταυρώνετε τα χέρια σας στο στήθος όταν συζητάτε, άκόμη κι' όταν πρόκειται για σοβαρή υπόθεσι. Το αυταρχικό ύφος δεν ταιριάζει στη γυναίκα.

16. Μην έσχυνάτε τέλος πώς πρέπει να είσαστε πάντοτε γονευτική.

Για σάς, κυρία:

1. Μην άπαντάτε με άφηρημένο ή άργισμένο ό-φος στις έρωτήσεις του συζύγου ή των παιδιών σας.

2. Μην παίρνετε διαρκώς ύφος μάρτυρος σάν να είσαστε η μόνη γυναίκα πού εργάζεται.

3. Μην δίνετε ποτέ στο σύζυγό σας την έντύπωσι ότι θεωρείτε τη δική σας εργασία, όποιαδήποτε κι' αν είνε, σημαντικότερη από τη δική του.

4. Μην επιβάλλετε σιωπή σ' έκείνους πού σάς περιστοιχίζουν, με τη δικαιολογία ότι έχετε άνάγκη να άναπαυθώτε. Τα παιχνίδια και το γέλιο των παιδιών σας πρέπει να είνε για σάς το καλύτερο έξουρασμα.

5. Μην μιλάτε με περιφρονητικό ύφος για τις γυναίκες πού δεν εργάζονται.

6. Μην δίνετε ποτέ την έντύπωσι στους άνδρες πού έρχονται να σάς έπισκεφθόν ότι σάς κάνουν να κάνετε πολύτιμο καιρό.

7. Μην άφήνετε τις διάφορες σκωτούρες της δουλειάς σας να σας συνδεύουν μέσα στο σπίτι σας και να σάς κάνουν να φαίνεσθε σκυθρωπή ή έκνευρισμένη.

8. Μην έσπατε πάνω στους δικούς σας, για να έκδικηθώτε, έπειδή άναγκάζεσθε να είσαστε προσοχη και ευγενική στην εργασία σας.

9. Μην προσπαθώτε διαρκώς να ταπεινώνετε το σύζυγό σας υπενθυμίζοντας του ότι συνεισφέρετε και σεις στο οικογενειακό βάρη.

10. Όποιαδήποτε και αν είνε η θέσις πού κατέχετε ή το επάγγελμά πού έξασκείστε, μην έσχυνάτε ότι πρέπει να είσαστε πάντοτε μια τρυφερή σύζυγος για τον άνδρα σας και μια στυγερή μητέρα για τα παιδιά σας.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

KONAN NTOVA

ΤΟ ΣΗΜΑΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

22ον

— Βεβαίότατος, άφέντι. Το μέρος πού την έ-κρουα, είνε άσφα-εστατο

— Η χαρά μου δεν είχε όρια. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

— Τούνα, είπα, μόλις έξημερώσθ, θα φύγης για τη ζούγκλα. Θα πάς να ήδς αν ή βάρκα βρίσκεται στη θέσι της και θα ρθς γρήγορα να μου το πθς.

— Ναι, άφέντι.

— Και πρόσεξε... Τιμουδιά!

— Έννοια σας, άφέντι. Ο Τούνας έξερει να κρατή το στόμα του κλειστό.

Σε λίγο πλαγιάσαμε.

Άλλά η χαρά μου ήταν τόση, όστε δεν μ' έπαινε ο ύπνος.

Μα κι' ο Τούνας δεν κοιμόταν. Άνευρεύοντα ίσως ζυγνῆτος τα νέα μέρη πού θ' άντικρούσε, αν κατορθώνα να φύγωμε από το νησί.

Κατά τα έξημερώματα με πήρε ο ύπνος. Κι' όταν έγρηνασ, ο Τούνας δεν ήταν πιά στην καλύδα. Είχε φύγει για τη ζούγκλα.

Φαντάζεσθε με πόση άνυπομονησία τον περίμενα, να γυρσθ.

Κατά το μεσημέρι τον είδα να έρχεσθ.

Μ' έπαινε η συγκίνησι.

— Λοιπόν, Τούνα, τον ρώτησα.

— Η βάρκα είνε στη θέσι της, άφέντι!

Μόνον πού δεν τον άγκάλιασα να τον φιλήσω, μόλις άκούσα την είδησι αυτή.

— Όλα ήταν έτοιμα για τη φυγή μας. Θ' άφηνάμε το καταραμένο νησί.

Ο Τούνας ήταν πολύ καλός καυτικός. Συμφώνησα μαζί του να φέρω μια νύχτα τη βάρκα του σε μια παλιά άποδάρβα στην όποια δεν έβαλαν σκοπούς. Έτσι θα μπορούσα να έπιδύσασθ χωρίς να με άντιληφθ κανείς άπολύτως.

— Άφέντι, μου είπε ο Τούνας, θα γίνουν όλα όπως το έπιθυμείς, θά φύγωμε από την Κόλασι αυτή, άφέντι.

— Αν δεν μάς πιάσουν...

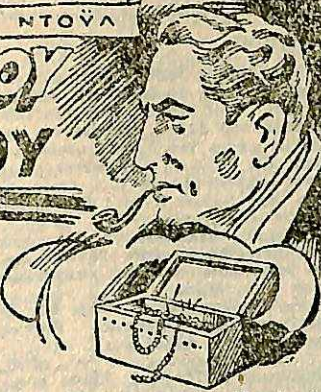
— Όχι, άφέντι. Θα τραβώ όλη τη νύχτα κοντά και θα έξαοκρύνω. Είμαι πολύ δυνατός τώρα. Κι' έξ άλλου ποιάς θα φαντασθ πθς τρύπησες με βάρκα; Θα νομίσουν ότι φάγονται στο δάσος και θα φάγονται να σε βροθ εκεί πού δεν θα βολέκεσαι.

Ο Τούνας μιλούσε λογικά. Άστούσο τον συμβούλεψα να βάρη στο βάρκα άρεκτα φλασκιά με νερό και μπλίκες ζωοτροφές. Δεν ήξερα, βλέπετε, πόσες μέρες θα παραβείνα στο πέλαγος κι' έπρεπε να έξασφαλίσω τουλάχιστον τροφές και νερό.

Έδωσα στον Τούνας τις τελευταίες μου άνηγες και τον άφισα να φύγθ και να φροντίσθ για την άπόδάρσα μας. Δεν του έκανα λόγο για τους συντρόφους μου. Δεν ήξερα αν θ' άποφασίζαν την τελευταία στιγμή να ριφωκινωθόν μαζί μου. Πάντως είπα στον Άνδαμάνιου την ήμερα και την ώρα πού θαπρεπε να πλησιάσθ με τη βάρκα του στη μικρή άποδάρβα.

Την άλλη μέρα το πρωί είδα τους Άνδαμάνιους συγκαταδίκους μου. Τους πληροφόρησα για όσα είχα κάμει και τους ρώτησα για τελευταία φορά αν θα μ' άκολουθούσαν. Μου δήλωσαν και πάλι ότι θαμείναν στο νησί και θα περιμεναν να τους έλευθερώσω όταν θαπαίρνα τον κλειμένο θησαυρό στα χέρια μου.

— Αν φύγωμε όλοι μαζί, μου είπε ο Σίγκ, δεν θα μπορούσαμε ίσως να γλυτώσουμε. Έτσι θα πάγε όλοι οι κόποι μας χαμένοι. Φύγε μόνος σου, σαχμπί, κι' ο Θεός μαζί σου. Θα σε πονέσουμε όπονητικά. Είμεσες βέβαια ότι δεν θα μάς έγκαταλείψθ.

— Μόνον ο θάνατος θα με κάμνι να παροδω τον όρκο μου, τους άπάντησα.

— Η ώρα ή καλή λοιπόν, σύντροφε.

Μούσφιξαν συγκινημένοι το χέρι και χωρίσαμε.

Είχε όρσει την άπόδάρσα για τη νύχτα της άλλης μέρας. Γιόπαν έξηπτόατο πλέον από την έξυπνάδα και την άφοσίωσή του Τού-να. Κι' αλήθεια ο βάρδαρος Άνδαμάνιος μου φέρθηκε πιστά και τίμια.

Την άλλη μέρα, όταν νύχτωσε, άφισα την καλύδα μου και κατπύρησα πρὸς την άκρονηλία.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή.

Έκτός των σκοπών, κανένας δεν βρισκόταν έξω.

Έκαμα ένα μεγάλο γύρο, για να μη με δούν οι φρουροί και τρύπασα στο δάσος. Ήξερα καλά τα μονοπάτια. Τράβηξα για την παλιά άποδάρβα, κι' όταν έφθασα εκεί, είδα με κατάπληξι ότι ο Άνδαμάνιος μου δεν φανόταν πούθενά.

Αυτό μ' άνησυχήσε. Με είχε προσδώσει. Είχε μετανοήσει την τελευταία στιγμή! Διάφορες πονηρές σκέψεις πέρασαν απ' το μυαλό μου — άδικα βέβαια — και δεν ήξερα τί να κάμω. Νά γυρσθ πίσω; Αυτό ήταν φυσικά το καλύτερο, πού είχα να κάμω.

Άστούσο έξπλωσα κάτω, για να μη φανώμαι και περιμενα λίγο άκόμη. Λόγω του σκότους δεν διέκρινα τί γίνεται στο πέλαγος. Πέ-ρασε έτσι μιση ώρα περίπου.

Τέλος σηκώθηκα και έτοιμάσθκα να γυρσθ πίσω. Με βαραίά την καρδιά προχώρησα πρὸς το δάσος, όταν έξάφνα κάτι σάν πλατάνισμα κουπῆον στο νερό έφτασσε σ' αυτή μου. Στάθηκε κι' άφουγκράσθηκα. Δεν είχα κάνει λάθος. Κάποια βάρκα πλησίαζε.

Ο Τούνας! Ψιθύρισε.

Κρυφτάκα ώστόσο πίσω από ένα βράχο και περιμενα. Τα δειτερόλεπτα αυτά μου φάνηκαν άρες άτελείωτες.

Επί τέλους φάνηκε ή βάρκα.

Ήταν ο καλός, ο πιστός μου Τούνας. Έφανε τη βάρκα κοντά στην άποδάρβα, πήδησε έξω μ' ε-κρησις άναγνίστου κι' έτρεξε κοντά μου. Πάρ' όλο το σκατάκι με είχε διακρίνει.

— Ήρθα, άφέντι, μου είπε σιγά.

— Άγρησε, Τούνα. Πιστά!...

— Ναι, άγρησε. Έπεσα πάνω σ' ένα ρεύμα πολύ ισχυρό πού με τραβήξε σ' άνοιχτά. Είδα κι' ε-παρά να ξεφύγω απ' την όρη μου.

Α' άφέντι, είνε πολύ δύσκολη, πολύ έπιπνυνη ή βάρκα στα μέρη αυτά.

— Ετοιμάσετε τα πάντα Τούνα:

— Το πιάτι είνε στη θέσι του. Νερό άφονο κι' άρεκτα τροφήμα.

— Μπράβο, Τούνα! Είσαι άνεκτικητός. Δεν θα έξαχσω ποτέ τί έκανες για μένα.

— Μην το λές αυτό, άφέντι. Σου χρωστώ τη ζωή μου. Έ-σο μ' έσωσε μέσα στη ζούγκλα.

Χωρίς έσένα, άφέντι, θα με είχαν φάει σ' άγρίμα πριν βγθ η ψυχή μου από το σώμα μου.

— Ετοιμάζομαι να πθ κάτι, δ-ταν έξάφνα άνηγισσθ βήματα. Κάποιοι έρχονταν πρὸς το μέρος μα, προχωρώντας άργά-άργα.

Το άόλο του βήμα με καθήσασε. Άσφαλώς το πράγμα ήταν τυχαίο, δεν μάς είχαν καταλάβει. Πιάς

ήταν όμως. Και τί ζητούσε τέτοια ώρα στο μέρος αυτό;

Ο Τούνας έπεσε στο έδαφος με την κοιλιά. Έκαμα κι' εγώ το ίδιο.

— Είνα ένας φύλακας, άφέντι.

Δεν παρανευθήκα. Μόνον έ-νας φύλακας μπορούσε να γυρσθ στα μέρη αυτά τέτοια ώρα.

Μένουμε έτοιμμένοι στη γη, χωρίς να κινώμεθα καθόλου. Σε μια στιγμή ο φύλακας στάθηκε και ά-ναψε την πίπα του. Φωτίσθηκε έτσι για μια στιγμή το πρόσωπό του και τον άνεγνώρισα. Ήταν ένας απ' τους πύ σιλητρούς φύλα-κες, ένας άθλιος Άφγανός πού μ' άντιπαθούσε τρομερά, χωρίς κα-νένα λόγο και μ' έβριζε και με χτυπούσε, όταν τον δινόταν η ε-υ-καρία.

Εξάσασ τότε και το σκοπό για τον όποιο βρισκόμουν στο μέρος εκείνο και τον κινώου πού διέ-τρεχα και το θησαυρό. Με παρέ-συρε ο θυμός, ή λύσσα της έκδι-κήσεως. Ναι, ποδούνα να έκδικη-θώ πρὸν φύγο, τον άθλιο αυτό.

Ο Άφγανός ήταν όπλισμένος.

Αν προχωρούσε όλόσις θαπρεπε σε λίγο έπάνω μας. Εύτυχώς δεν διέκρινε τη βάρκα του Τούνα, πού κρυβόταν πίσω από ένα βράχο.

Σαφνικά τον είδαμε να στέκεται και να κυττάξ πρὸς το πέλαγος.

Είς άραγε όποιασδήποτε τίποτε; Τον παρακολούθησάμε με γυποκαρδί.

Αν διέκρινε τη βάρκα ήμασε χα-μένοι! Στάθηκε λίγες στιγμές ά-κίνητος κι' έπειτα προχώρησε πρὸς την άκτι και κάθηκε σ' ένα βράχο.

Ο Τούνας μουσφίξε το χέρι.

Μάντεψα τι έσημάνε το σφίξιμο αυτό. Με ρωτούσε τί έπρεπε να κάνουμε. Πραγματικά έπρεπε να πάρουμε μίαν άπόδάρσα!

Η ώρα περνούσε κι' έπρεπε να είχαμε φύ-γει.

Πλησίασα τα χείλη μου στο α-τί τοι Άνδαμάνιου και του ψιθύ-ρισα:

— Περιμενε με εδώ, Τούνα.

— Τι θα κάνθ, άφέντι;

— Έχω έναν άνοιχτό λογαρια-σμό μ' αυτό τον άγρέιο και πρέ-πει να τον κανονίσω.

— Άφέντι... Άρπάξέ με να τον ξεμπερδέψω εγώ. Θα τα καταφέρω περιόφημα.

— Όχι, Τούνα. Έχω κάμει ό-κο να τον τιμωρήσω με τα ίδια μου τα χέρια.

Ο Άνδαμάνιος δεν έπέμεινε.

Ο Άφγανός καθόταν έτσι όποτε μές είχε γυρισμένους τις πλάτες.

Η άπόστασις πού μάς χώριζε ήταν πολύ μικρή. Κότταξα γύρω μου, μπήαξ βρω καμμία πέτρα, για να του σπάσω το κεφάλι, μα δεν βρήκα. Τότε μου ήρθε μια αλλόκοτη ιδέα: Νά χρησιμοποιή-σω δηλαδή για όπλο το ξύλινο πόδι μου. Χωρίς να χάσω καιρό έλυσα το ξύλινο πόδι, το έσφίξα στο χέρι μου, έπληρα φόρα και πη-δύα έναντιον του Άφγανού. Ο άθλιος έκείνος άκούσε το θόρυβο, γύρισε άπότομα και με είδε. Ξε-κρέμασε τότε το όπλο από τον ώ-μο του και έτοιμάσθηκε να μου ριζθ! Άλλά δεν πρόλαβε. Τού κα-τάφερα ένα τρομερό χτυπήμα στο κεφάλι με το ξύλινο πόδι μου και τον σώρισα κάτω άναίσθητο. Τό-σο τρομερό ήταν το χτύπημα αυτό, όστε φαίνεται ακόμα στο ξύλινο πόδι το σημάδι.

Με τη φόρα πού είχα πάσει σω-ριστάπηκα κι' εγώ κάτω, πάνω στον Άφγανό. Σηκώθηκα γρήγορα έ-τοιμος να τον έναγχάψω. Μα δεν υπήρχε άνάγκη να το κάμω.

Ο έχθρός μου ήταν νεκρός, με το κρανίο θρυμματισμένο.

Τη στιγμή αυτή έτρεξε κοντά μου ο Τούνας. Έρριξε μια ματιά στο νεκρό φύλακα και μου είπε:

— Περίφημο χτύπημα, άφέντι! Τον συνέτριψε για καλά.

...και τότε, όταν η μάχη έληξε, είδα
το σώμα του Άγγελου έσπασε
το οποίο θα εύρισκαν το σώμα
μα κοντά στην άκρη.

Πού ηταν; Απτό δεν είχα
έξοδα. Τραβούσαμε στην τήρη. Εξο-
πλισμό είχαμε νερό και τρόφιμα
κι' έτσι δεν ήμασταν κινδύνος να
πεθάνουμε απ' την πείνα ή την
διψή. Μόνο τις νύκτες τουρτουρα-
ρίζαμε από το κρύο και γιά να
ζεσταθούμε τραβούσαμε και οι δύο
μας κοντά.

Τρεις μέρες και τρεις νύκτες
είχαν περάσει απ' τη νύχτα που
το σκάσαμε. Και δεν βλέπαμε έμ-
πρός μας έρημο. Εύτυχώς διατη-
ρούσαμε άκμαες τις δυνάμεις μας
και το ήθελό μας.

Ο Τούγας μάλλον ήταν αίσιο-
δοξος. Όταν μ' έδωσε συλλογι-
σμένο μου έλεγε:

—Μην ανησυχείς, φρέντι. Θα
φτάσουμε κάποτε σ' έρημο. Δεν εί-
νε άπλετωτη ή θάλασσα. Κι' άκο-
μα υπάρχει έλπίς να περουν κα-
νένα πλοίο και να μας σώσει.

Μα ούτε έρημο, ούτε πλοίο φαν-
τόταν.

—Άρτιας ν' ανησυχείς.

Μια βδομάδα είχε περάσει από
βροχόπτωση στη θάλασσα, μέσα
σ' μια μικρή βάρκα. "Αν έπαινε
κανένα άγριο τρικυμία, είμαστε χα-
μένοι!"

Την όγδοή ήμερα το πρωί είδα
έναν γκιόλι όγκο να νυσοέρνυ
έως στη βάρκα μας. Τον είδα κι
ο Τούγας και μουρμούρισε:

—Καρκαρία!

Και δεν ήταν ένας. Ήσαν πολ-
λοί. Μας ακολουθούσαν, σαν να
είχαν μαντέψει ότι κινούντανε α-
πό τη μία στιγμή στην άλλη να
φύγισουμε. "Η βάρκα μας είχε
φύγισει να υπάξει νερά. Τα τρέ-
φια δεν ήσαν πλέον παρά έλάν-
στα. Μόνο νερό είχαμε άφθονο.

Πέρασε μια μέρα άκαμνη, θυ-
σούσε τώρα δυνατό. Η βάρκα μας
χόρευε πάνω σ'α τράσπια κύμα-
τα κι' ο σφοδρός άνεμος μάς πη-
γαινε όπου ήθελε. Τη νύχτα της
ήμερας αυτής δεν κλειόσαμε μάτι.

Είχα άπαισιόστη. Άλλά κι' αυτός
ο Τούγας φαινόταν απυρόθυμος κι
άπαισιος.

—Θα ντυνόμμε. Τούγα! του εί-
πα σ'ε μια στιγμή. "Ο Θεός δεν
έδωκε να πέσει εις πέρας το σκα-
φό μου."

—Κουράγιο, φρέντι, μου άπάν-
τησε ο Άνδαμνός. "Όχι, ή βάρ-
κα μας δεν θα βουλιάξει. "Αν ο
Θεός σου θεός εινε όργανισμός μα-
τι σου, θα προσευχηθό άγώ στοίς
Θεούς μου θεούς και θα μ' άκού-
σουν και θα μάς βοηθήσουν."

Πραγματικά νύκτισε από βάθος
της βάρκας μαρς σ'α έβωλα του
αγ' άρχιος να προσεύχεται με κα-
τανάλι. "Όταν τελείωσε ήρεσε κοι-
τά μου και μου είπα:

—Αφέντι οι Θεοί μου άκουσαν
την προσευχή μου. Τα πνεύματα
των προγόνων μου θα μάς προ-
στατεύουν.

Μεκάρι να γίνη όπως λές,
Πούγα, του είπα, αν και δεν εί-
σταν καθόλου στη βοήθεια των
θεών και των προγόνων του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνάκρισις

ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

Ελευθέριον 26 — Τηλ. 63-432

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ - ΚΑΛΤΣΕΣ

Σ'ε μεγάλη ποικιλία
και λογικές τιμές

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΙΣ 17

Άνοιχτή 8 π.μ. — 6 μ.μ.

Αισθητικόν Επιστημονικόν

Έργαστήριον

Βεσπ. ζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Αναλαμβάνει την εξέλιξη των
των των ευνοημάτων του προσώ-
που, ως και την ριζικήν αποπύ-
ξιν, εξαφανίζε τις ρυτίδας,
αλλάζει, εξαλείφει, στήνεται (πα-
ράγει), στήνεται εόλογος και ο-
μορφία την κομψότητα.

Η διηγηματογράφος

Παράξενα διήγημα

Σ'α μεγάλο θρόνο του Πόρτο-
πουζ έβρεχε έλαιοχρς ένα μικρό,
χαμηλό και κόκκινο αυτοκίνητο.
"Οδόνος και μόνος έπιέστης του
ήσαν ένας νέος, με γαλανιά μ-
τιά και άδρα χαρτοποριστική.
Μια βαλίτσα με πολλές ετικέτες
ξανοχόταν ήταν δεμένη στο πύ-
σω μέρος του αυτοκινήτου. "Απ' τη
βαλίτσα αυτή έβγαινε η λανή
μιάς σοκέτας του τένις.

Ο Τζαίμς Τράφιτ —έτσι λεγό-
ταν ο νέος— χαμήλωσε στο πο-
ρούσε περισσότερο το μαλακό κα-
πέλο του, γιά να προσφύλλει τα
μάτια του απ' τις ακτίνες του ή-
λιου, που βασίλευε και αδιέხες ό-
κομη περισσότερο την ταξίτητα
του αυτοκινήτου.

Καθώς πλησίαζε στο στευρο-
δρόμ, όπου χωρίζει ο δρόμος γιά
το Κόπλεϊ, είδε ένα άλλο αυτο-
κίνητο σταματημένο και δίπλα του,
δρόμους, έναν άνδρα και μια νέα.
"Όταν έφτασε κοντά τους, ο άν-
δρας προχώρησε σ'α μέση του
δρόμου και του ένευσε με το χέ-
ρι να σταματήσει.

Ο Τζαίμς πάτησε το φρένο, έ-
κανε μια στραβόμυνη και σ'α-
θήκε δίπλα στο άλλο αυτοκίνητο,
ένα άμυδι ξεκαρδωμένο, πα-
λαιότατο μοντέλο, πιστολιόμο ο-
λόκληρο με λάσπες. "Ο άνδρας
τότε, ένας ηλικιωμένος, με άσπρη
γυνειάδα και με φόρεμα που γυ-
λίζε από την πολυκαμία, είπε ή-
νυ προσπαθούσε να δώσει στο πρό-
σωπό του έκφραση γελιστή.

—Αυτομά, κύριε, που σ'α ή-
νωλλά, αλλά είπα το άτύχημα να
μείνει χωρίς βενζίνη. Θα σ'α εί-
μαι όποτρεις άν μου δώσετε ένα
γυαλίον.

Ο Τζαίμς κατέβηκε απ' το α-
τοκίνητο και στάθηκε άπ'α συ-
σπασμένο, κυττάζοντας με θαυμα-
σμό τη νέα που στέκονταν άπ'α-
ρτος του. "Ήταν τόσο άρτια, τόσο γα-
ρβιακή, όση νύμφη κανείς, π'α
έβλεπε μια ζωντανή Μαντίνα του
Ραφαήλ. Το πρόσωπό της όμως
είχε μια έκφραση θυμού και τα
βλέμματα της έπεσαν με περιφω-
νησι στο συνοδό της.

—Βενζίνη; έκανε ο Τζαίμς.
Συμφωνεί κι' άγώ να μην έχω
παρα ένα μικρό τενεκέ. "Επιτρέ-
ψατέ μου, εν τούτοις, να σας τον
προσφέρω.

Ο γενειοφόρος κύριος έτριψε
τα χέρια του με εύχαριστία.

—Είτε πολύ εύγενικό έκ μέρους
σας, είπα, φοβόμουν, έζήτησε, ότι
θα έκανα πεζός το δρόμο, ως το
πλησιέστερο πρατήριο βενζίνης.

—Είμαι πληρωμένος με το πα-
ροίκιό για τη βενζίνη, κύριε μου!

—Άμέως κατόπιν το κόκκινο χα-
μηλό αυτοκίνητο του ξεκίνησε ό-
λοταχύς.

—Ποτέ δεν θα μπορέση να μάς

...και τότε, όταν η μάχη έληξε, είδα
το σώμα του Άγγελου έσπασε
το οποίο θα εύρισκαν το σώμα
μα κοντά στην άκρη.

Πού ηταν; Απτό δεν είχα
έξοδα. Τραβούσαμε στην τήρη. Εξο-
πλισμό είχαμε νερό και τρόφιμα
κι' έτσι δεν ήμασταν κινδύνος να
πεθάνουμε απ' την πείνα ή την
διψή. Μόνο τις νύκτες τουρτουρα-
ρίζαμε από το κρύο και γιά να
ζεσταθούμε τραβούσαμε και οι δύο
μας κοντά.

Τρεις μέρες και τρεις νύκτες
είχαν περάσει απ' τη νύχτα που
το σκάσαμε. Και δεν βλέπαμε έμ-
πρός μας έρημο. Εύτυχώς διατη-
ρούσαμε άκμαες τις δυνάμεις μας
και το ήθελό μας.

Ο Τούγας μάλλον ήταν αίσιο-
δοξος. Όταν μ' έδωσε συλλογι-
σμένο μου έλεγε:

—Μην ανησυχείς, φρέντι. Θα
φτάσουμε κάποτε σ' έρημο. Δεν εί-
νε άπλετωτη ή θάλασσα. Κι' άκο-
μα υπάρχει έλπίς να περουν κα-
νένα πλοίο και να μας σώσει.

Μα ούτε έρημο, ούτε πλοίο φαν-
τόταν.

—Άρτιας ν' ανησυχείς.

Μια βδομάδα είχε περάσει από
βροχόπτωση στη θάλασσα, μέσα
σ' μια μικρή βάρκα. "Αν έπαινε
κανένα άγριο τρικυμία, είμαστε χα-
μένοι!"

Την όγδοή ήμερα το πρωί είδα
έναν γκιόλι όγκο να νυσοέρνυ
έως στη βάρκα μας. Τον είδα κι
ο Τούγας και μουρμούρισε:

—Καρκαρία!

Και δεν ήταν ένας. Ήσαν πολ-
λοί. Μας ακολουθούσαν, σαν να
είχαν μαντέψει ότι κινούντανε α-
πό τη μία στιγμή στην άλλη να
φύγισουμε. "Η βάρκα μας είχε
φύγισει να υπάξει νερά. Τα τρέ-
φια δεν ήσαν πλέον παρά έλάν-
στα. Μόνο νερό είχαμε άφθονο.

Πέρασε μια μέρα άκαμνη, θυ-
σούσε τώρα δυνατό. Η βάρκα μας
χόρευε πάνω σ'α τράσπια κύμα-
τα κι' ο σφοδρός άνεμος μάς πη-
γαινε όπου ήθελε. Τη νύχτα της
ήμερας αυτής δεν κλειόσαμε μάτι.

Είχα άπαισιόστη. Άλλά κι' αυτός
ο Τούγας φαινόταν απυρόθυμος κι
άπαισιος.

—Θα ντυνόμμε. Τούγα! του εί-
πα σ'ε μια στιγμή. "Ο Θεός δεν
έδωκε να πέσει εις πέρας το σκα-
φό μου."

—Κουράγιο, φρέντι, μου άπάν-
τησε ο Άνδαμνός. "Όχι, ή βάρ-
κα μας δεν θα βουλιάξει. "Αν ο
Θεός σου θεός εινε όργανισμός μα-
τι σου, θα προσευχηθό άγώ στοίς
Θεούς μου θεούς και θα μ' άκού-
σουν και θα μάς βοηθήσουν."

Πραγματικά νύκτισε από βάθος
της βάρκας μαρς σ'α έβωλα του
αγ' άρχιος να προσεύχεται με κα-
τανάλι. "Όταν τελείωσε ήρεσε κοι-
τά μου και μου είπα:

—Αφέντι οι Θεοί μου άκουσαν
την προσευχή μου. Τα πνεύματα
των προγόνων μου θα μάς προ-
στατεύουν.

Μεκάρι να γίνη όπως λές,
Πούγα, του είπα, αν και δεν εί-
σταν καθόλου στη βοήθεια των
θεών και των προγόνων του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνάκρισις

ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

Ελευθέριον 26 — Τηλ. 63-432

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ - ΚΑΛΤΣΕΣ

Σ'ε μεγάλη ποικιλία
και λογικές τιμές

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΙΣ 17

Άνοιχτή 8 π.μ. — 6 μ.μ.

Αισθητικόν Επιστημονικόν

Έργαστήριον

Βεσπ. ζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Αναλαμβάνει την εξέλιξη των
των των ευνοημάτων του προσώ-
που, ως και την ριζικήν αποπύ-
ξιν, εξαφανίζε τις ρυτίδας,
αλλάζει, εξαλείφει, στήνεται (πα-
ράγει), στήνεται εόλογος και ο-
μορφία την κομψότητα.

...και τότε, όταν η μάχη έληξε, είδα
το σώμα του Άγγελου έσπασε
το οποίο θα εύρισκαν το σώμα
μα κοντά στην άκρη.

Πού ηταν; Απτό δεν είχα
έξοδα. Τραβούσαμε στην τήρη. Εξο-
πλισμό είχαμε νερό και τρόφιμα
κι' έτσι δεν ήμασταν κινδύνος να
πεθάνουμε απ' την πείνα ή την
διψή. Μόνο τις νύκτες τουρτουρα-
ρίζαμε από το κρύο και γιά να
ζεσταθούμε τραβούσαμε και οι δύο
μας κοντά.

Τρεις μέρες και τρεις νύκτες
είχαν περάσει απ' τη νύχτα που
το σκάσαμε. Και δεν βλέπαμε έμ-
πρός μας έρημο. Εύτυχώς διατη-
ρούσαμε άκμαες τις δυνάμεις μας
και το ήθελό μας.

Ο Τούγας μάλλον ήταν αίσιο-
δοξος. Όταν μ' έδωσε συλλογι-
σμένο μου έλεγε:

—Μην ανησυχείς, φρέντι. Θα
φτάσουμε κάποτε σ' έρημο. Δεν εί-
νε άπλετωτη ή θάλασσα. Κι' άκο-
μα υπάρχει έλπίς να περουν κα-
νένα πλοίο και να μας σώσει.

Μα ούτε έρημο, ούτε πλοίο φαν-
τόταν.

—Άρτιας ν' ανησυχείς.

Μια βδομάδα είχε περάσει από
βροχόπτωση στη θάλασσα, μέσα
σ' μια μικρή βάρκα. "Αν έπαινε
κανένα άγριο τρικυμία, είμαστε χα-
μένοι!"

Την όγδοή ήμερα το πρωί είδα
έναν γκιόλι όγκο να νυσοέρνυ
έως στη βάρκα μας. Τον είδα κι
ο Τούγας και μουρμούρισε:

—Καρκαρία!

Και δεν ήταν ένας. Ήσαν πολ-
λοί. Μας ακολουθούσαν, σαν να
είχαν μαντέψει ότι κινούντανε α-
πό τη μία στιγμή στην άλλη να
φύγισουμε. "Η βάρκα μας είχε
φύγισει να υπάξει νερά. Τα τρέ-
φια δεν ήσαν πλέον παρά έλάν-
στα. Μόνο νερό είχαμε άφθονο.

Πέρασε μια μέρα άκαμνη, θυ-
σούσε τώρα δυνατό. Η βάρκα μας
χόρευε πάνω σ'α τράσπια κύμα-
τα κι' ο σφοδρός άνεμος μάς πη-
γαινε όπου ήθελε. Τη νύχτα της
ήμερας αυτής δεν κλειόσαμε μάτι.

Είχα άπαισιόστη. Άλλά κι' αυτός
ο Τούγας φαινόταν απυρόθυμος κι
άπαισιος.

—Θα ντυνόμμε. Τούγα! του εί-
πα σ'ε μια στιγμή. "Ο Θεός δεν
έδωκε να πέσει εις πέρας το σκα-
φό μου."

—Κουράγιο, φρέντι, μου άπάν-
τησε ο Άνδαμνός. "Όχι, ή βάρ-
κα μας δεν θα βουλιάξει. "Αν ο
Θεός σου θεός εινε όργανισμός μα-
τι σου, θα προσευχηθό άγώ στοίς
Θεούς μου θεούς και θα μ' άκού-
σουν και θα μάς βοηθήσουν."

Πραγματικά νύκτισε από βάθος
της βάρκας μαρς σ'α έβωλα του
αγ' άρχιος να προσεύχεται με κα-
τανάλι. "Όταν τελείωσε ήρεσε κοι-
τά μου και μου είπα:

—Αφέντι οι Θεοί μου άκουσαν
την προσευχή μου. Τα πνεύματα
των προγόνων μου θα μάς προ-
στατεύουν.

Μεκάρι να γίνη όπως λές,
Πούγα, του είπα, αν και δεν εί-
σταν καθόλου στη βοήθεια των
θεών και των προγόνων του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνάκρισις

ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

Ελευθέριον 26 — Τηλ. 63-432

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ - ΚΑΛΤΣΕΣ

Σ'ε μεγάλη ποικιλία
και λογικές τιμές

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΙΣ 17

Άνοιχτή 8 π.μ. — 6 μ.μ.

Αισθητικόν Επιστημονικόν

Έργαστήριον

Βεσπ. ζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Αναλαμβάνει την εξέλιξη των
των των ευνοημάτων του προσώ-
που, ως και την ριζικήν αποπύ-
ξιν, εξαφανίζε τις ρυτίδας,
αλλάζει, εξαλείφει, στήνεται (πα-
ράγει), στήνεται εόλογος και ο-
μορφία την κομψότητα.

...και τότε, όταν η μάχη έληξε, είδα
το σώμα του Άγγελου έσπασε
το οποίο θα εύρισκαν το σώμα
μα κοντά στην άκρη.

Πού ηταν; Απτό δεν είχα
έξοδα. Τραβούσαμε στην τήρη. Εξο-
πλισμό είχαμε νερό και τρόφιμα
κι' έτσι δεν ήμασταν κινδύνος να
πεθάνουμε απ' την πείνα ή την
διψή. Μόνο τις νύκτες τουρτουρα-
ρίζαμε από το κρύο και γιά να
ζεσταθούμε τραβούσαμε και οι δύο
μας κοντά.

Τρεις μέρες και τρεις νύκτες
είχαν περάσει απ' τη νύχτα που
το σκάσαμε. Και δεν βλέπαμε έμ-
πρός μας έρημο. Εύτυχώς διατη-
ρούσαμε άκμαες τις δυνάμεις μας
και το ήθελό μας.

Ο Τούγας μάλλον ήταν αίσιο-
δοξος. Όταν μ' έδωσε συλλογι-
σμένο μου έλεγε:

—Μην ανησυχείς, φρέντι. Θα
φτάσουμε κάποτε σ' έρημο. Δεν εί-
νε άπλετωτη ή θάλασσα. Κι' άκο-
μα υπάρχει έλπίς να περουν κα-
νένα πλοίο και να μας σώσει.

Μα ούτε έρημο, ούτε πλοίο φαν-
τόταν.

—Άρτιας ν' ανησυχείς.

Μια βδομάδα είχε περάσει από
βροχόπτωση στη θάλασσα, μέσα
σ' μια μικρή βάρκα. "Αν έπαινε
κανένα άγριο τρικυμία, είμαστε χα-
μένοι!"

Την όγδοή ήμερα το πρωί είδα
έναν γκιόλι όγκο να νυσοέρνυ
έως στη βάρκα μας. Τον είδα κι
ο Τούγας και μουρμούρισε:

—Καρκαρία!

Και δεν ήταν ένας. Ήσαν πολ-
λοί. Μας ακολουθούσαν, σαν να
είχαν μαντέψει ότι κινούντανε α-
πό τη μία στιγμή στην άλλη να
φύγισουμε. "Η βάρκα μας είχε
φύγισει να υπάξει νερά. Τα τρέ-
φια δεν ήσαν πλέον παρά έλάν-
στα. Μόνο νερό είχαμε άφθονο.

Πέρασε μια μέρα άκαμνη, θυ-
σούσε τώρα δυνατό. Η βάρκα μας
χόρευε πάνω σ'α τράσπια κύμα-
τα κι' ο σφοδρός άνεμος μάς πη-
γαινε όπου ήθελε. Τη νύχτα της
ήμερας αυτής δεν κλειόσαμε μάτι.

Είχα άπαισιόστη. Άλλά κι' αυτός
ο Τούγας φαινόταν απυρόθυμος κι
άπαισιος.

—Θα ντυνόμμε. Τούγα! του εί-
πα σ'ε μια στιγμή. "Ο Θεός δεν
έδωκε να πέσει εις πέρας το σκα-
φό μου."

—Κουράγιο, φρέντι, μου άπάν-
τησε ο Άνδαμνός. "Όχι, ή βάρ-
κα μας δεν θα βουλιάξει. "Αν ο
Θεός σου θεός εινε όργανισμός μα-
τι σου, θα προσευχηθό άγώ στοίς
Θεούς μου θεούς και θα μ' άκού-
σουν και θα μάς βοηθήσουν."

Πραγματικά νύκτισε από βάθος
της βάρκας μαρς σ'α έβωλα του
αγ' άρχιος να προσεύχεται με κα-
τανάλι. "Όταν τελείωσε ήρεσε κοι-
τά μου και μου είπα:

—Αφέντι οι Θεοί μου άκουσαν
την προσευχή μου. Τα πνεύματα
των προγόνων μου θα μάς προ-
στατεύουν.

Μεκάρι να γίνη όπως λές,
Πούγα, του είπα, αν και δεν εί-
σταν καθόλου στη βοήθεια των
θεών και των προγόνων του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνάκρισις

ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

Ελευθέριον 26 — Τηλ. 63-432

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ - ΚΑΛΤΣΕΣ

Σ'ε μεγάλη ποικιλία
και λογικές τιμές

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΙΣ 17

Άνοιχτή 8 π.μ. — 6 μ.μ.

Αισθητικόν Επιστημονικόν

Έργαστήριον

Βεσπ. ζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Αναλαμβάνει την εξέλιξη των
των των ευνοημάτων του προσώ-
που, ως και την ριζικήν αποπύ-
ξιν, εξαφανίζε τις ρυτίδας,
αλλάζει, εξαλείφει, στήνεται (πα-
ράγει), στήνεται εόλογος και ο-
μορφία την κομψότητα.

Οι ηρωίδες της Εφοπλισίας

Φάρσα

—Αύριο πιά, Νικολάκη μου... είπε από-
τομα ή "Εφταλία στον άντρα της, χωρίς
να τελειώσει την κουβέντα της.

Ξαφνιασμένος ο Νικολάκης, δεν ήξερε τί
να υποθέσει, και μουρμούρισε:

—Δεν σε καταλαβαίνω, μωρή γυναίκα.
Μα κείνη τ'α χαθείς. Αλεγκρισμένη,
λές κι' είχα κακό σκοπό, του έαναφώ-
ταζε.

—Αύριο το πρωί, άντρα μου...

Και κούνησε το
κεφάλι της με σου-
πελίσια νοήματα.

—Πολύ μ' άνοι-
ξενα το σκόρδα σου
και δέ μου καλαρέ-
σεις, της είπε ο Νι-
κολάκης και τα μά-
τια του παίζανε κά-
τω απ' τα πυκνά του
φρύδια.

Μα ή "Εφταλία
πού τ'α έφρεσε να
του κάνει κόλπο
τουρλού — τουρλού,
άνοιξε την τουλάπα
της, κι' άρχισε να
το λείπει.

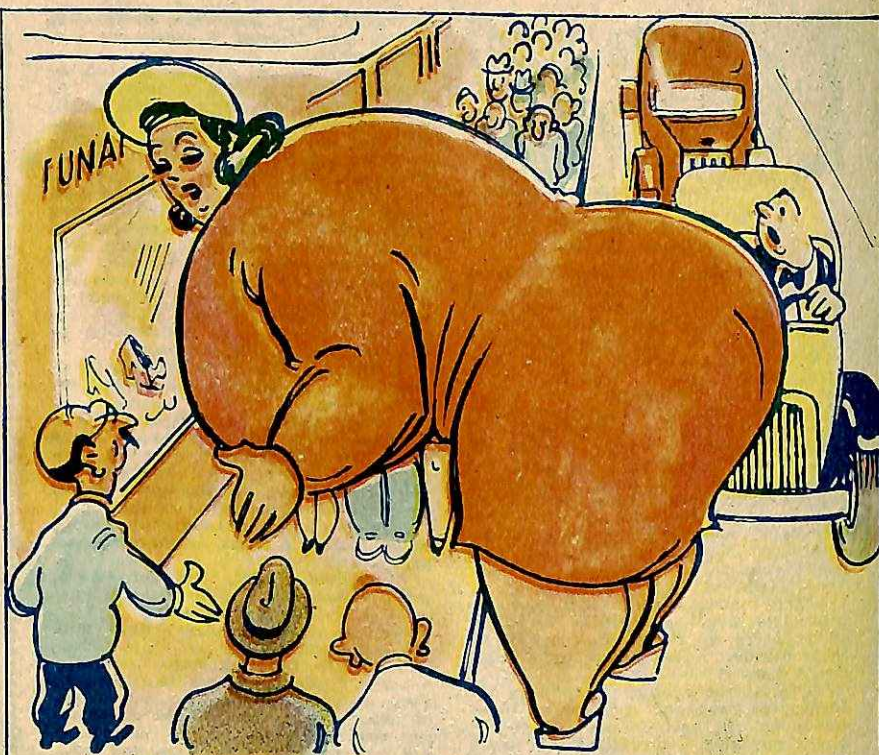
—Νά, έδω έχω τ'α χρομιά, τ'α πεσκι-
ρια, τα χαλδού, τα πεστειμάλια, και τ'α
σώρακά σου.

—Επειτα ποδίζει την στεφανοθήκη της
και τούτε:

—"Εκεί μέσα, έχω το τακρίλι του σπι-
τιού, τα γιόλ-παρσά, τα μετουάτια, τα λυ-
πία κι' άλλες τούλες ρετσεβούτες του μπε-

— Αχ! πάει η γλάστρα μου με τ' όμορφο γεράνι!

Η Χ'όντρη: Ζαχαρία, τραθήξου πιο πίσω. Έμποδίζεις την κυκλοφορία!...

— Ωχ, συγγνώμην! Νόμιζα πως ήταν κάποιος φίλος μου...

Η σύζυγος: Δέ φτάνει που εργάζεται όλη την ημέρα στο γραφείο, αλλά παίρνει και δουλειά στο σπίτι...

ΕΠΩΦΕΛΗΘΕΙΤΕ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

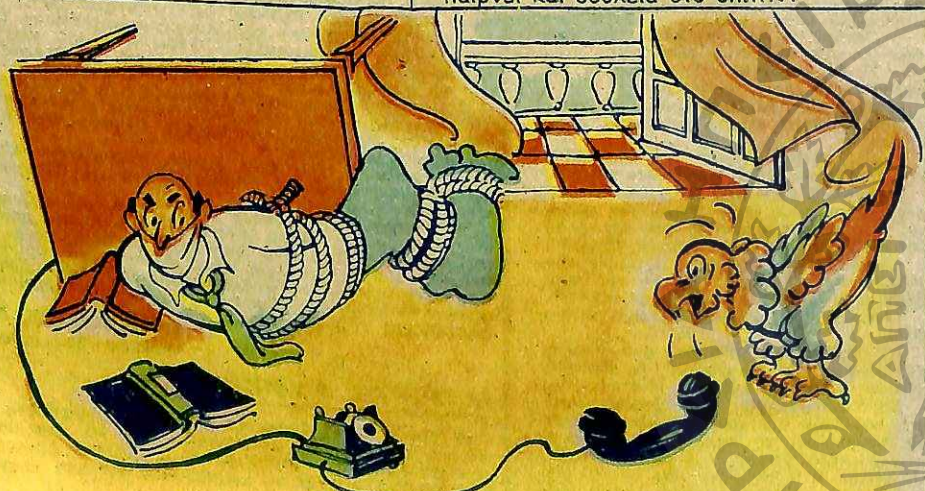

ΕΠΩΦΕΛΗΘΕΙΤΕ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗ ΚΑΜΕ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ο,ΤΙ ΑΚΟΥΓΕ...
Ο παπαγάλος: Έμπρός! Έμπρός! Έσύ είσαι, αγάπη μου; Δος μου ένα φιλάκι!...